

လရောင်ချို

BURMESE
CLASSIC

နေမြို့သုရ်ပုံတူ

လရောင်ချို

နေပြည်တော်

စာမူနှိုင်းပြုစုတ်ဆုတ် ၁၂၉၀/၂၀၀၄ (၁၀)

ပျတ်စာမူနှိုင်းပြုစုတ်ဆုတ် ၁၂၉၇/၂၀၀၄ (၁၀)

၂၀၀၅ ခုနှစ် နတ်လ

ပထမစာကြိမ်

စာအုပ် ၁၀၀/-

အုပ်စု ၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ... စင်စင်စင်စင်(၁၀၀၀၅) သက်သေစာမူ
ဆုတ်-၄၉/တ၊မင်းခက်၊၇-မိုင်၊
မရမ်းတန်းမြို့နယ်၊မုန်တုန်တိုင်း၊

ရန်ကင်း

ပြန်လှော်ရုံ(၂၅၅၅) စတော့-OFFSET
ထုတ်(၂၅၅) (၁၅)လမ်း၊ ရန်ကင်း

မိမိ

မဟာဓကုန်နှင့်
(စတော့စာမူ)

လရောင်ချို

နေပြည်တော်

ဒို့တာဝန်အရေးတိုးတိုး

- ★ ငြည်ထောင်ပေးပြီးကွဲရေး
- ★ တိုင်ကြားသားချင်းလုံးညီညွတ်မှုပေးပြီးကွဲရေး
- ★ အချွတ်အခြွေအာဏာ တည်တံ့စိန်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ငြည်ပအောက်၊ ပုဆိန်ရိုး၊ အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်စီမံ ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးတစ်ရပ်များကိုလည်း သက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ ရေးကြွက်စီးပွားရေးစနစ် ဦးစွာဖွံ့ဖြိုးစေပါရေး။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဝင်စေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်ရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

ရပ်ပူရေးဦးတည်ချက်(၄)ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စဉ်ကြံ့ပြိုင်မှုရေး။
- ★ အမျိုးရောင်စာတိတ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြင့်ပေးရေး။

၁။ ရေမြို့ သူရဲပုံတူ

“စွန့်ခွာ...”

ရောင်မြေ

ကရီးရီမြို့တို့ဖြင့်၊ နယ်တံ(၁) ပုံ ချစ်မြေမြို့တို့...

ပျော်မြို့တို့ဖြင့်၊ ရောင်မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်

ကားအပြုလျှင်၊ ရင်ထဲကို ပိုဝင်စေတတ်ပါပြီ။

နယ်တံ(၁) မြို့တို့ကို နယ်တံ(၁) မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်

ခွဲမြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်

နယ်တံ(၁) မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်၊ မြို့တို့ဖြင့်

စိတ်ဝမ်း

“ပိုက်ကော၊ ဘုံကရိယာ၊ ဝေဒနာ၊ လူဇာဗျူဟ
 (၁) ဘုံကရိယာ၊ (၂) ဝေဒနာ၊
 (၃) ဝေဒနာ၊ (၄) ဝေဒနာ၊ (၅) ဝေဒနာ၊
 (၆) ဝေဒနာ၊ (၇) ဝေဒနာ၊ (၈) ဝေဒနာ၊ (၉) ဝေဒနာ၊
 (၁၀) ဝေဒနာ၊ (၁၁) ဝေဒနာ၊ (၁၂) ဝေဒနာ၊ (၁၃) ဝေဒနာ၊
 (၁၄) ဝေဒနာ၊ (၁၅) ဝေဒနာ၊ (၁၆) ဝေဒနာ၊ (၁၇) ဝေဒနာ၊
 (၁၈) ဝေဒနာ၊ (၁၉) ဝေဒနာ၊ (၂၀) ဝေဒနာ၊ (၂၁) ဝေဒနာ၊
 (၂၂) ဝေဒနာ၊ (၂၃) ဝေဒနာ၊ (၂၄) ဝေဒနာ၊ (၂၅) ဝေဒနာ၊
 (၂၆) ဝေဒနာ၊ (၂၇) ဝေဒနာ၊ (၂၈) ဝေဒနာ၊ (၂၉) ဝေဒနာ၊
 (၃၀) ဝေဒနာ၊ (၃၁) ဝေဒနာ၊ (၃၂) ဝေဒနာ၊ (၃၃) ဝေဒနာ၊
 (၃၄) ဝေဒနာ၊ (၃၅) ဝေဒနာ၊ (၃၆) ဝေဒနာ၊ (၃၇) ဝေဒနာ၊
 (၃၈) ဝေဒနာ၊ (၃၉) ဝေဒနာ၊ (၄၀) ဝေဒနာ၊ (၄၁) ဝေဒနာ၊
 (၄၂) ဝေဒနာ၊ (၄၃) ဝေဒနာ၊ (၄၄) ဝေဒနာ၊ (၄၅) ဝေဒနာ၊
 (၄၆) ဝေဒနာ၊ (၄၇) ဝေဒနာ၊ (၄၈) ဝေဒနာ၊ (၄၉) ဝေဒနာ၊
 (၅၀) ဝေဒနာ၊ (၅၁) ဝေဒနာ၊ (၅၂) ဝေဒနာ၊ (၅၃) ဝေဒနာ၊
 (၅၄) ဝေဒနာ၊ (၅၅) ဝေဒနာ၊ (၅၆) ဝေဒနာ၊ (၅၇) ဝေဒနာ၊
 (၅၈) ဝေဒနာ၊ (၅၉) ဝေဒနာ၊ (၆၀) ဝေဒနာ၊ (၆၁) ဝေဒနာ၊
 (၆၂) ဝေဒနာ၊ (၆၃) ဝေဒနာ၊ (၆၄) ဝေဒနာ၊ (၆၅) ဝေဒနာ၊
 (၆၆) ဝေဒနာ၊ (၆၇) ဝေဒနာ၊ (၆၈) ဝေဒနာ၊ (၆၉) ဝေဒနာ၊
 (၇၀) ဝေဒနာ၊ (၇၁) ဝေဒနာ၊ (၇၂) ဝေဒနာ၊ (၇၃) ဝေဒနာ၊
 (၇၄) ဝေဒနာ၊ (၇၅) ဝေဒနာ၊ (၇၆) ဝေဒနာ၊ (၇၇) ဝေဒနာ၊
 (၇၈) ဝေဒနာ၊ (၇၉) ဝေဒနာ၊ (၈၀) ဝေဒနာ၊ (၈၁) ဝေဒနာ၊
 (၈၂) ဝေဒနာ၊ (၈၃) ဝေဒနာ၊ (၈၄) ဝေဒနာ၊ (၈၅) ဝေဒနာ၊
 (၈၆) ဝေဒနာ၊ (၈၇) ဝေဒနာ၊ (၈၈) ဝေဒနာ၊ (၈၉) ဝေဒနာ၊
 (၉၀) ဝေဒနာ၊ (၉၁) ဝေဒနာ၊ (၉၂) ဝေဒနာ၊ (၉၃) ဝေဒနာ၊
 (၉၄) ဝေဒနာ၊ (၉၅) ဝေဒနာ၊ (၉၆) ဝေဒနာ၊ (၉၇) ဝေဒနာ၊
 (၉၈) ဝေဒနာ၊ (၉၉) ဝေဒနာ၊ (၁၀၀) ဝေဒနာ။”

ဘုံကရိယာ (၁) ဝေဒနာ

အလွန်မာနကြီးပြီး၊ အလွန်သဝဏ်မြင့်သော မိန်းမတစ်
 ယောက်ကို ဘုန်းမာန် စတင်တွေ့ရှိခဲ့စဉ်က လောကမှာ ဒီလိုမိန်းမ
 မျိုး တကယ်ရှိတာ ကိုယ်တွေ့ကြုံ၍ ယုံလိုက်ရ၏။ ထိုသို့သော
 မိန်းမမျိုးသည် တော်လေးဝင်မိန်းမကောင်းမိန်းမမြတ်တို့၏
 ဆတူကားထဲမှာမပါဝင်။

သူမသည် ဘဝနှင့်မာနကို တစ်ယူသန်ထူထောင်ပြုခြင်း
 ဖြင့် လူအများ၏စိတ်ဝင်စားမှုကို ခံယူကာ အောင်နိုင်သူကြီးလို မာန်
 ဆလူလူလွှင့်ပြုချင်သည့် မိန်းမမျိုးသာဖြစ်သည်။

သူမ၏အမည်မှာ စံထိပ်ထားဖြစ်ပြီး သူမ၏အမည်အချင်း

လရောင်ချို

မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်(၁)ကျောင်းသူ၊ ငွေကြေးဝုဏ်ဒြပ်ပြည့်ဝကံလုံ
သော ဝိဘန္တဝိပါရိ အင်္ဂါအင်္ဂါဖြင့် မပူမပဇ်-မကြောင့်မကြာ မတောင့်
မတနေရာသူ၏။ စားစီးရီးထုတ်လုပ်သော ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေးလုပ်
ငန်းတစ်ခုကို သူငယ်ချင်းများဖြင့် ရှယ်ယာထည့်ဝင်ထူထောင်ထား
သူ။ အရပ်အမောင်းအိပ်ကောင်းကောင်းဖြင့်၊ မြင်ရာဘုတိုင်း အမြင်
မလွဲချင်လောက်အောင် ကြည့်မြင်ချင်သောခန္ဓာဗေဒအလှဖြူဝင်း
ခွတ်စင် အသားအရေနှင့် မျက်နှာသွယ်ကျလှပချောမောသူ။

လောက၌ ပြည့်စုံသောအလှတရားမရှိ ဆိုသည့်သဘော
တရားနှင့် နှိုင်းညှိရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် မျက်နှာ၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်း၊ နား
ရွက်ကလေးများမှာ ပြောစရာအဖြစ်လုံးဝမရှိသော်လည်း မျက်လုံး
တစ်စုံမှာမူ ဓာတ်ထည့်၊ ရယ်ရယ်၊ ပြုံးပြုံး ခွဲခွဲ၊ ရွဲရွဲ၊ ပိုင် ဘယ်လိုဝင်
ဖြစ်နေပါစေ ကြောင်တစ်ကောင်ရဲ့ မျက်လုံးများကိုသာ အမြဲစူးလင်း
ပြုံး၊ ခဆိုလောက်ကလေး ပြုံးကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရတတ်၏။

ခံစားချက်ကင်းမဲ့သောမျက်လုံးများဖြစ်ပြီး စိတ်ဝင်စားမှု
ကို စိတ်ကြိုက်သိုဝှက်ထားနိုင်စွမ်းအား ကောင်းကြ၏။ ဆိုမျက်လုံး
များကြောင့်ပင် သူမစိတ်တို့ လူတိုင်းခန့်မှန်း နားလည်ရခက်ခဲကြ
၏။ အခြားသော မျက်နှာအစိတ်အပိုင်းများက သူမစိတ်ထဲက ခံစား

မုန့်သရဲပုံတူ

မူကို ဖော်ပြရာ၌ ခပ်မိုးမိုးလေးမျှသာ။

ကြောင်မျက်လုံးဟု အမည်ပြောင်းပေးထားသော သူမ
တွင် အလွန်လှပသော ဆံပင်ရှည်ကြီးများ ပိုင်ဆိုင်နေ၏။ ထင်းပြန့်
သော မဟာနဖူးပေါ်မှာ ဘေးတစ်ဖက်ကို ခွဲ၍လည်းကောင်း၊ သုံး
ပုံတွင် တစ်ဖုံသောဘေးသားကို ခွဲ၍သော်လည်းကောင်း (ခေါင်း
လျှော်ရှည်ကြော်ငြာများမှ ဆံပင်သားကဲ့သို့) နူးခွံ့ပျော့ပျောင်း
သော ကေသာတွေ့ မျက်နှာပေါ် တစ်ဖက်အုပ်ဝဲပြီး ကြောင်မျက်လုံး
ကြီးများနှင့် စိတ်ကြည့်လိုက်လျှင် အကြည့်ခံရာသူရင်မှာ သူမသည်
ဗီးနပ်(စ်)နတ်သမီးဟု ထင်ချင်စရာ။

ခုံမြင့်ကြီးသိုင်းပိနပ်တလေးစီး၊ အနက်ပြောင်အနားသတ်
မှာ ရွင့်ရိုက်ဒီဇိုင်းနှင့် စတီလေးဝယ်ကာ၊ လက်ဖေ့ခင်းခေါင်း
လောင်း၊ ကြိုး သိုင်းအင်္ကျီပုဆိုးလေးများ ဝတ်ဆင်ပြီး ဆံပင်ရှည်
ဖားလျှားကြီးနှင့် သူမ ကျောင်းတက်လာသောမြစ်ကွင်းသည် မြင်
ရာသူ ပုရိသတိုင်းကို ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြစေးမစနိုင် ဖြစ်ကြရတတ်
၏။

သူမဆိုသော စံစိပ်ထားကို သူန်းမာန်ခ စတီလ်တွေ့ခဲ့ရ
ခြင်းမှာ ဆေး(၁)ထဲမှာ ဖြစ်၏။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ငင်မင်း

လကျော်ချို ၊

ထွန်း တစ်ယောက် ဆယ်တန်းမှာ (5D) နဲ့ ဆေး(၁)ပါသွားပြီး ဒုတိယနှစ်တက်ဖြစ်နေစဉ်မှာ သူငယ်ချင်းနှင့် မကြာခဏလာတွေ့နေကြဖြစ်၍ ဆေး(၁)ကို လာတွေ့စဉ် ကားပေါက်ကပ်မှာ ဘုန်းမာန်နှင့် ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတို့က ဆေး(၁)ထဲက အပြင်ထွက်ဖို့ ကျော်ဇင်ကားရပ်ထားရာကိုအလှူ၊ စံထိပ်ထားက ကားထိုးရပ်ပြီး ကားကိုလေ့နှစ်ချကာ ကျောင်းဆောင်ဆီသို့အသွား။

လက်နှစ်ကမ်းအကွာလောက်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြတ်သန်းမိကြစဉ် ကျော်ဇင်က ...

“မင်း အသက်ရှူမှားသွားပြီ မဟုတ်လား ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ခုပဲဖြစ်သွားတာ ... အဲဒါ ငါတို့ဆေး(၁)က ကွင်း(နံ)

ကွ ...”

ကျော်ဇင်ပြော၍ဘုန်းမာန်ခ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ နောက်ပိုင်းအလှူက ပြောစရာမရှိ။ ခုနက မျက်နှာချင်းဆိုင် ကြည့်မိသော်လည်း အထူးတလည်မငေးမောဖြစ်၏။ ရိုးရိုးမေကျာမှာရှိသော သူငယ်ချင်းတွေထံ ဘုန်းမာန်ခ အလှည့်ရောက်ဖြစ်စဉ်က ခုနကောင်မလေးထက် ပိုပြီးချောလှတာတွေ တစ်ပုံတစ်ပင်တွေပူးနေ

၇ ချစ်သူပုတေ

က။ မြို့ပြမှာနေသူဖို့ အချောအလှတွေ နေ့တိုင်းမြင်ပူးနေ၍လည်း အထူးအဆန်းမဖြစ်မိ။ မဖြစ်မိ၍ အာရုံစိုက်ပြီး မကြည့်မိလိုက်၏။

အလှဘုရင်မဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်က ဘုန်းမာန်ခကို စိတ်ဝင်စားသွားစေ၏။ မည်သူမဆို အလှဘုရင်၊ အလှဘုရင်မ ဆိုပါက ဘယ်လောက်တောင်များ ချောလှနေလို့ ဒီလိုဘူးကို ရန်ကြံရတာလဲဆိုသည့် စူးစမ်းလေ့လာကြည့်မြင်လိုစိတ်ကလေးတွေ ရှိတတ်ကြ၏။ ဘုန်းမာန်ခလည်း ထိုသဘောဖြင့် လှည့်ကြည့်မိခြင်းဖြစ်။ ကျော်ဇင်က ...

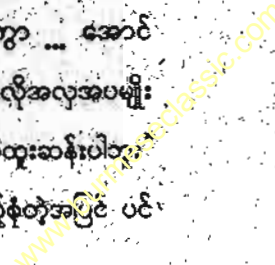
“မင်းကွာ ... မျက်နှာချင်းဆိုင်လာနေတာတောင်

မတွေ့လိုက်ဘူးဆိုတာတော့ ဆိုလာဖြစ်လွန်းပါတယ် ... ဒီလိုအလှမျိုးက တကယ်ရှားပါးပစ္စည်းကွ ... သိပ်တန်ဖိုးကြီးတာ ... ကြည့်ခွင့်ရရှိတောင် သိပ်လွယ်တာမဟုတ်ဘူး။”

“မင်းပြောလိုသာ လှည့်ကြည့်ရတယ် ... ပြော

လောက်အောင်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူးကွာ ... အောင်လင်းနိုင်တို့ ရိုးရိုးမေကျာတန်းမှာဆိုရင် အဲဒီလိုအလှအပမျိုးတွေ လက်ညှိုးထိုးလိုတော်ခင်မလွဲဘူး ... မထူးဆန်းပါဘူး။”

“ထူးတာပေါ့ကွာ ... အဆင်းရန်ပြည့်စုံတဲ့အပြင် ပင်

လရောင်ချို

မြင့်စံတော်ဝင်ပန်းက ... ပညာအရည်အချင်းနဲ့ နောက်ခံ အင်အား မျိုးရိုးအစဉ်အလာ၊ ဂုဏ်ရည်ဂုဏ်က ဘာဆို ဘာမှ ခလိုလောက်အောင် ပြည့်စုံတဲ့မိန်းမမျိုးက ရှာမှရှားလေ ... နန ဝါပြောတဲ့ စံထိပ်ထားက တော်ဝင်လူ့အဖြစ်အပြည့်နဲ့နေ နာယံ ... ထိပ်တန်းစာရင်းဝင် သာမန်မိန်းမတွေနဲ့ မတူ ဘူး ... ”

ကျော်ဇင်က သူတို့ကျောင်းရဲ့အလှဘုရင်မကို တခမ်း တမား ဖွဲ့ဆိုချင်နေ၏။ ဘုန်းမာန်ခအဖို့ကတော့ ထူးမခြားနား။ ဆယ်တန်းကို လေးနှစ်ဆက်တိုက်ကျပြီး ပညာရေးလောကနှင့် စီးပွားရေးလောကတို့ ပေါင်းစည်းနေရသည့် ဘုန်းမာန်ခအဖို့ တက္ကသိုလ်ဆိုသော နယ်မြေသည် ခပ်စိမ်းစိမ်းသာရှိနေတတ်ခဲ့၏။ တက္ကသိုလ်နှင့် ဆက်နွယ်သော အလှတရားကိုသည်လည်း ထိုနည်း နှင့်နှင်။

တက္ကသိုလ်မှာ အခင်ရအစဉ်သူငယ်ချင်းတွေရှိနေ၍ သွား စရာလာစရာရှိလျှင်ဖြင့် တက္ကသိုလ်ထဲ ဝင်ခေါ်ဖြစ်၏။ ဆယ်တန်း အတူတက်ခဲ့ကြသူတွေ ပြစ်ခဲ့ကြပြီး သူငယ်ချင်းတွေက အောင်မြင် က တက္ကသိုလ်နယ်မြေရောက်သွားကြ၏။ ဘုန်းမာန်ခကတော့

ကျော်ဇင်

အပြင်ဖြေလောကမှာ စီးပွားရှာရင်း အပြင်ကျရှင်တက်၍ ဆယ်တန်း ဝင်တို့ ချွတ်နေရပေ။

ကျော်ဇင်ကားနှင့် ခြုံထဲရောက်လာခဲ့၏။ TV Game ဆိုင် အတွက် အခွေတွေ့လိုက်ဝယ်ဖြစ်၏။ ကျော်ဇင်၊ အောင်လင်းခိုင်တို့ က စုစပ်ရှယ်ယာထည့်ဝင်ပြီး ခြုံနယ်တစ်ခုရဲ့လမ်းခေတန်းပေါ်မှာ TV Game နှင့် ကာရာအိုကေဆိုင်လေးဖွင့်ထားကြ၏။ ထိုဆိုင်မှာ ဘုန်းမာန်ခက လစာစားဝန်ထမ်းအဖြစ် ဝင်လုပ်နေရသူ။

ခြုံထဲအခွေထွက်ဝယ်လိုလျှင်ဖြစ်စေ၊ ဆိုင်အတွက်၊ အခြား ကိစ္စအတွက် သွားစရာ၊ လာစရာရှိလျှင် ဘုန်းမာန်ခက ကျောင်းထဲ က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ယောက်ကို ဝင်ခေါ်တတ်စမြဲ။ သူငယ် ချင်းတွေ အရှေးကြီးသည်အချိန်ဖြစ်နေ၍ မလိုက်ဖြစ်ကြလျှင်၊ သူ ဘာသာ တစ်ယောက်တည်းသွားလိုက်သည်။

ဘုန်းမာန်ခမှာ ကပ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်ပြီး မိဘနှစ်ပါးမှာ သူငယ်စဉ်ကလေးဘဝ၊ ဘာမှန်းမသိတတ်သေးခင်ကတည်းက တိမ်းပါးကွယ်လွန်သွားကုန်ကြ၏။ ရွာထဲက အပျိုကြီးတစ်ယောက် က မွေးစားထားပြီး ဘုန်းမာန်ခ ခြောက်နှစ်သားလောက်မှာ တစ် ကိုယ်တည်းနေသည့် မွေးစားမိခင်အပျိုကြီးလည်း သွားသွားပြန်၏။

လရောင်ချီ

ခြောက်နှစ်သားအရွယ်မှာပင် နိုကိုးရာမဲ့နေစဉ် ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်က ကျောင်းသားအဖြစ် လက်ခံမွေးစား၏။ စာပေသင်ကြားပေး၏။ ကျောင်းပညာသင်ပေး၏။ ဘုန်းမာန်ခရူစ်တန်းကျောင်းသားအရွယ် ရောက်သောအခါ ဆရာတော်က မြို့ကကျောင်းကို ပြောင်းထားပေး၏။ မြို့ပြမှာ ဆရာတော်ရဲ့တပည့်ဦးခင်းတစ်ပါးမှာ စာသင်ကျောင်းတိုက်၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဖြစ်နေ၍ ထိုကျောင်းမှာ ဘုန်းမာန်ခ နေထိုင်ရ၏။ ကျောင်းပညာဆက်လက်သင်ကြားရင်း ကျောင်းရဲ့ဗဟိုရုံနှင့် ဝေယျာဝစ္စကို လုပ်ကိုင်ကူညီပေးရ၏။

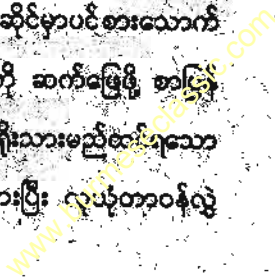
ဘုန်းမာန်ခ ဆိုသောအမည်မှာ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ပေးထားခြင်းဖြစ်သည်။ စာတာညှိလွန်း၍ ဘုန်းမီးနေလ ဤသူငယ်အပေါ် ခုပါစေဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ယတြာဆန်ဆန် ဓာတ်ပြန်ချေဖျက်ခြင်းသဘောဖြင့် ပေးထားခြင်းဖြစ်၏။ သို့ငြား ကပွိယကြီးဦးစိတ်ပုတီးက ပေးထားသော 'နတ္ထိ' ဆိုသောအမည်သာ ထင်ထင်ရှားရှား တွင်ခဲ့ရ၏။ ဆရာတော်ရှေ့မှာ ဘုန်းမာန်ခဟုခေါ်ကြသော်လည်း ကွယ်ရာမှာတော့ မင်းလို ဗလားနတ္ထိကောင်ကို ဘာနာမည်ပေးပေး နတ္ထိဗလားကောင်ဟာ နတ္ထိဗလားကောင်ပါပဲကွာဟုဆိုကာ

မြို့ပြကျောင်း

နတ္ထိဟုသာ တွင်တွင်ခေါ်ကြတော့၏။ မြို့ပြကျောင်းတိုက်ရောက်တော့ ဆရာတော်ကွယ်ရာဖြစ်နေ၍ တစ်ကျောင်းလုံးပို ဦးပဉ္စင်းတွေက 'နတ္ထိ' ဟုသာ ခေါ်တွင်ကြ၏။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သာ သူ၏ဆရာတော်ဘုရားကြီးမှည့်တွင်ပေးထားသလို ဘုန်းမာန်ခ ဟု မှတ်မှတ်ရရ ခေါ်နေတတ်စမြဲပင်။ ဘုန်းမာန်ခ ဆယ်တန်းကိုတဘုန်းဘုန်း ကျကောင်းသောကာလမှာ ရွာကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီး သဝနတ်ထံပျံလွန်တော်မူသွား၏။ စိတ်ဓာတ်တွေကျပြီး သာဝမှာ ဒုက္ခဝန်ပိုးကို ခါးချည်ထမ်းပိုးခဲ့ရသည့်ဒဏ်ဖြင့် စိတ်တွေပိန်လိန်လေလွင့်နေဖြစ်စဉ် ဆယ်တန်းပထမနှစ်မှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေဖြစ်ကြသော အောင်လင်းခိုင်၊ ကျော်ဇင်တို့က ဘုန်းမာန်ခကို ကယ်တင်သည့်အနေဖြင့် ဆိုင်ဖွင့်ထူထောင်ပေးပြီး ဆိုင်မှာလူယုံ လစစားအဖြစ် နေထိုင်စားသောက်ခွင့်ပေးထားကြ၏။

ဆရာတော်ထံ ခွင့်ပန်ပြီး TV Game ဆိုင်မှာပင် စားသောက်နေထိုင်လုပ်ကိုင်ကာ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကို ဆက်ဖြေဖို့ စာဖြေကျက်နေရတော့၏။ ကျူရှင်ချိန်ရောက်လျှင် ဦးသားမည်ထံ ဂျသော Game ဝါသနာအိုးလေးကို လက်သပ်မွေးထားပြီး လူယုံတာဝန်လွှဲ

လကျော်စင်

ပေးကံဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပြေးရ၏။

ဘုန်းမာန်ခ၏မှာမည်နှစ်မျိုးစလုံးနှင့် ဘဝမှန်ကို သူငယ်
ချင်းတွေ သိထားကြ၏။ ထို့ကြောင့် သူတို့တစ်တွေ စိတ်လိုလက်ရ
ရှိလျှင် 'ဘုန်းမာန်' ဟု ခေါ်တတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရခဲရှိ စကားဘု
ဘောက်ကျားထားလျှင် 'နတ္ထိ'ဟု ခေါ်တွင်သမှု ပြုတတ်ကြ၏။

ကျော်စင်မင်းထွန်းက ဣထိကအပြန် ဘုန်းမာန်ခကို ဆိုင်
အထိလိုက်ပို့ပိုင်သေး၏။ ဆေး(၁)နှင့်ဆိုလျှင် နောက်ထပ် ဘတ်စ်
ကား(၁၀)မှတ်တိုင်ခန့်လို့နေသေး၍ ဘုန်းမာန်ခပြင်းဆန်ပြီး ဆေး
(၁)မှာပင် ရပ်ခိုင်းလိုက်ရ၏။ ဆေး(၁)မှာက ရိုးရိုးမေကျာတွေလို
အတန်းလစံ၍ဖြစ်၏။ တစ်ချိန်ဆို တစ်ချိန်သိသာအောင် စာမလိုက်
နိုင်ဖြစ်မှာ စိုးရ၏။ စာလည်းများ၏။ အောင်လင်းခိုင် မအား၍သာ
ကျော်စင်မင်းထွန်းကို ရောက်ဆွဲခြင်းဖြစ်၏။ ဆေး(၁)မှာ မရပ်ဘဲ
လိုက်ပို့နေလျှင် နောက်စာသင်ချိန် လွတ်သွားမှာစိုးရ၏။

ဆေး(၁)ရှေ့မှ ပြန်ထွက်လာစဉ် ဆေးကျောင်းသူအုပ်စု
တစ်စုပေါ်လှမ်းလှမ်းမှ ဖြတ်သွားကြတာ တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိုအုပ်စု
ထဲမှာ ကျော်စင်မင်းထွန်း အထူးပြည့်နိုးဆိုသော တော်ဝင်ဣန္ဒြေ
နှင့် အလှဘုရင်မဆိုသူလည်း ပါဝင်၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ လှမ်းငေး

ဝ နေပြီသုရဲတု

ကြည့်ဖြစ်၏။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပြန်လှည့်လျှောက်လာဖြစ်၏။
အတ်(စ်)ကားမှတ်တိုင်ရောက်သည်အထိ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ တွေး
တောလာမိသည်က အာဓိမန်းအခွေသစ်ကို ညဘက်အချိန်အားရမှ
စိတ်ပါလက်ပါ ဆော့ကြည့်ဖို့ အတွေးဖြစ်၏။

စံထိပ်ထားဆိုသော မိန်းမတစ်ယောက်သည် အခြားသော
ယောက်ျားပေါင်းများစွာကို မခံစားနိုင်စွမ်းရှိရုံနှင့် ရှိပါလိမ့်မည်။

သူ့အတွက်တော့ TV Game အခွေတစ်ခွေစာလောက်ပင်
စိတ်ဝင်စားစရာမကောင်းလှ။

မကောင်းလှတာကိုမှ အလှဘုရင်မနဲ့တွေ့ ဆိုဖို့အကြောင်း
အကြောက်က မကြာခင်ကာလမှာ ဝင်လာရခြင်းမှာ အံ့သြမှုစနစ်၏
အဖွဲ့အဖွဲ့ဖောက်ပြန်ချက်နိယာမအသစ်တစ်ခု ဖြစ်နေမှန်း သူ့ကိုယ်သူ
ထောင်မှားလို့ပင် တွေးမထင်မိခဲ့ရ။

တွေ့ဆုံရမှ အဲဒါအားသင့်မှုနှင့် ကံကွဲသာ ယိုးမယ်ပွဲရတော့
မည်ထင်။

www.burmeseclassic.com

သည့် မန်ချီလက်ဖက်ရည်ခွက်ကို တစ်ငုံတစ်မော့သောက်၏။
ဘယ်လိုအရသာမှ ခံစားမိပုံမရသော မျက်နှာဖြင့် ရှုပ်ထွေးသောဘာ
အာရုံကို ကုတ်ဖွေနေ့နောက်ပစ်သလို ဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွေနေပြန်
၏။ ပြီးမှ ...

“ပြောသလိုသာလှုပ်စမ်းပါ ဘုန်းမာန်ရာ ... ဒီအချိန်
မှာ ငါ အတွေ့ခံလို့ မဖြစ်ဘူး ... ငါမှန်းသိရင် စံထိပ်ထားရဲ့
စိတ်ဝင်စားမှုဒီဂရီတွေ သူညီအောက်ကို စိုက်ဆင်းသွား
လိမ့်မယ် ... အဲ့ဒီတော့မှ ငါ အရူးတစ်ပိုင်းဖြစ်ကျန်ခံစား
နေရလိမ့်မယ် ... မခံစားနိုင်ဘူးကွာ ... ရှေ့ဖြစ်လာမှာတွေ
ကို မင်းထက် ငါက ပိုခန့်မှန်းနိုင်တယ် ... လုပ်ပါကွာ ...
သူငယ်ချင်းရာ ဒါလေး သွားပေးတာ မင်းအတွက် ဘာမှ
အပန်းမကြီးပါဘူး ...”

“ဒီလက်ဖွဲ့ပါကင်ဘူးထဲမှာ ဘာတွေပါလဲ ...”

“မို့စကတ်တွေရယ် ... သင်္ဃန်းခြောက်ကလေး
ရယ် ... ဓာတ်ပုံအပိုင်းအစတွေရယ် ... ကာရာအိုကေ ငယ်
အသံသွင်းတစ်ချပ်ရယ် ... ဒါတွေပဲ ပါပါတယ် ... ဥပဒေနဲ့
မလွတ်ကင်းတာ မင်း ပါးချခံရမဲ့ နောက်ပြောင်းကျီစယ်

“ဒီပစ္စည်းလေးကို မင်းကိုယ်တိုင် သွားပေးပေးပါ ...
ဘုန်းမာန်ခ ...”

“မင်းက နဲ့ နာကျိုးကန်းနေတာမှ မဟုတ်တာ ...
ကျော်စင်မင်းထွန်းရာ ... မင်း ဒီလိုသာ ကြိတ်ပုန်းကြီးလုပ်
ပြီး ဓာတ်လမ်းရုပ်နေရင် အရှုပ်ထုပ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရုံပဲရှိတော့
မှာပေါ့ ... အချိန်တန်တော့ စံထိပ်ထားက နောက်လူအသစ်
နဲ့ ... ဓာတ်လမ်းဖြစ်ပြီး မင်းပဲ ကျန်ရစ်ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာပေါ့”

ဘုန်းမာန်ခ စကားကြောင့် ကျော်စင်မင်းထွန်း သက်ပြင်း
ရွက်၏။ အဝေးကို ငေး၏။ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော အရာမလွင်း

လရောင်ချို ၏

ထည့်ထားတာတွေ ဘာတစ်ခုမှ မပါပါဘူး ... ငါ့ကို ယုံစမ်းပါ ... ”

“ယုံပါဇာယ် ... ကျောင်းထဲက တခြားသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးခိုင်းလို့ရောမရဘူးလား ... ငါက အပြင်လူ ... ”

“အပြင်လူဆိုလို့ ပိုသင့်လျော်လို့ မင်းကို ပေးခိုင်းရတာပေါ့ ... ကျောင်းထဲကဆိုရင် အဲဒီကျောင်းသားကို အတင်းစွဲစမ်းတော့မယ် ... နောက်ဖို ငါ့ဆီ ရောက်ချင်ရောက်လာမှာ မဝီမရိမသေမသစ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ အပြင်က လူစိမ်းသက်သက်ဖြစ်တဲ့ မင်းကို ခိုင်းရတာပေါ့ ... ”

“ဒီပစ္စည်းကို ငါသွားပို့ပေးမှပဲ ဖြစ်မယ်ဆိုပါတော့”

“အေး ... ”

“မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် ကူညီပေးရမှာပေါ့လေ ... မင်းက ငါ့ကျေးဇူးရှင်ပဲယာ ... ”

“အဲဒီလိုသတ်မှတ်ချက်နဲ့ မင်းကို ငါ့ အတင်းအကျပ် ခိုင်းတယ်လို့တော့ မထင်ပါနဲ့ ဘုန်းမာန်ရာ ... ”

“အေးပါကွာ ... ငါက ပစ္စည်းပို့ပြီး ဘာပြောပေးရဦး

၀ နေပြည်သရဲပုံတူ

မှာလဲ ... ”

“ဘာမှမပြောနဲ့ ... စကားမပြောတတ်ချင်ယောင်ဆောင်ပြီး သူပြောသမျှကို နားထောင်ပြန်လာခဲ့ ... အဲဒီကို သွားရင် ကြော့ကော့နေအောင် ရှိုးထုတ်ပြင်ဆင်သွားနော်၊ လိုင်းကားတိုးမစီးသွားနဲ့ ... တက္ကစီမှာသွား ... အဝတ်အစားတွေ ကြေကုန်မှာစိုးလို့ ... အဲဒါထက် ဝီအရေးကြီးတာက ပါဆယ်ထုပ်လေး ရွဲကုန်မှာစိုးလို့ ... ”

“ကောင်းပြီ ... ဘယ်နေ့ ဘယ်နေရာ ဘယ်အချိန်လဲ ... ”

“ငါ ချိန်းဆိုထားတာ မနက်ဖြန်မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ ကျောင်းဝင်းထဲက ကားပါတ်ကင်နားမှာ အချိန်အတိအကျပဲ ... စံထိပ်ထား စောင့်နေမှာ သုံးမိနစ်ထက်ကျော်လွန်သွားရင် အဲဒီနေရာမှာစောင့်နေတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ဖြစ်နိုင်ရင် မင်းလည်း ကြိုတင်သွားပြီးစောင့်နေလိုက်ပါကွာ”

ဘုန်းမာန်ခ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တော့ ကျော်ဇင်မင်းလွန်းရဲ့မျက်နှာ ကြည်လင်ဝင်းပသွား၏။ အောင်လင်းခိုင်က ပါးစိမ်းကွား၊ အခွေဆော့နေရာကရပ်ပြီး စပိုက်ဒါမန်း CD ပြောင်းထည့်နေ၏။

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို အချစ်ရင်ခုန်ဇာတ် ထပ်တေလည်း ရိုးမလိုနှင့်ဆန်းနေ၏။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက စံထိပ်ထားကို သူ့ဘယ်သူဆိုတာ အဖြစ်မှန်မပြောဘဲနှင့် ဖုန်းတွေ တဂွမ်ဂွမ် ဆက်၏။ သူ့ကိုယ်သူ အမေရိကားပြန်လိုလို့၊ ပြင်သစ်ပြန်လိုလို့၊ ဂျာမနီပြန်လိုလို့၊ ဆေးပညာပါရဂူဘွဲ့ ရသော သက်လတ်ပိုင်းအရွယ် ဆရာဝန်ကြီးလိုလိုတွေ ရှိကော့ထည့်ပြီး စံထိပ်ထား မက်မောလောက်သည့် အရည်အချင်းရှိလှသားဟန်ဆောင် ဆက်၏။ အစပိုင်းတော့ စံထိပ်ထား မယုံ။ နောက်ပိုင်းမှာ ကျော်ဇင်မင်းထွန်း၊ အာဝဇွန်းကောင်း၍ ယုံကြည်သွားပြီး လက်ခံစကားပြော၏။ နေ့စဉ် ဖုန်းပြောဖြစ်ရကစ၊ ကြာတော့ ဖုန်းထဲမှာ သံယောဇဉ်အမျှင်တန်းလာ၏။ စံထိပ်ထားက လူကိုယ်တိုင်မတွေ့ဖူး၍ တွေ့ဖူးချင်ကြောင်း ပြောကာ လာတွေ့ခိုင်းတိုင်း ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက အကြောင်းပြချက်ပေါင်းများစွာဖြင့် တိမ်းရှောင်သွေဖယ်စကားတွေကြွယ်ကာ တစ်နှစ်တာ ပြည့်မြောက်သည်အထိ သံယောဇဉ်ကြီးခိုင်အောင် ချည်နှောင်ထား၏။

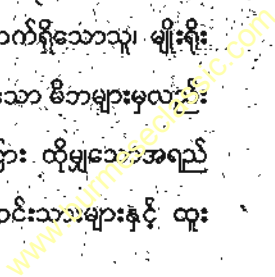
စံထိပ်ထားခမျာ ဘယ်သူ့ဘယ်ခါမှန်းမသိသော ပါရဂူ ဆရာဝန်သတ်လတ်ပိုင်းအရွယ်ကို စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး လက်ခံ

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ လျှို့ဝှက်သည်းဖို

စကားပြောရင်း သံယောဇဉ်တွေကြီးနေရ၏။ ဆေးကျောင်းသားချင်းမို့ ဆေးလောကဝေါဟာရတွေမျိုးစုံသုံးပြီး လုပ်ဇာတ်ခင်းပြောရသည်မှာ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းအတွက် အလွန်လွယ်ကူနေ၏။

ကျောက်ရုပ်တောင် ခေါင်းညိုစိတ်အောင် ပြောနိုင်သူမို့လည်း စံထိပ်ထား မျောပါလာခြင်းဖြစ်၏။ အဖြစ်မှန်ကိုသိသွားပြီး တစ်နှစ်တည်းအတူနေသည့် သာမန်ဆေးကျောင်းသားလေး ကျော်ဇင်မင်းထွန်း လုပ်ကြံပြောဆိုတတ်နေတာပါဟု သိသွားလျှင်တော့ မဟာမဟာပြဿနာတက်သွားနိုင်၏။ စံထိပ်ထားက ဘဝတူချင်း စိတ်မဝင်စား။ သူမထက် ပို၍မြင့်သော၊ ပို၍တော်သော၊ အထပ်ကြီးလေးစားလောက်ဖွယ် ဂုဏ်ပုဒ်သိက္ခာတွေနှင့် ပြည့်စုံသောလူမျိုးကိုသာ ရွေးချယ်ဖို့ အမြဲစဉ်းစားထားတတ်သူ။

သို့သော်ကြောင့် သူမနှင့်အတန်းတက်ဖော်တွေ လိုက်၍မရအောင်ဖြစ်နေရ၏။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတို့မှာ စံထိပ်ထားတို့လောက် ဥစ္စာနေ မကြွယ်ဝသော်လည်း ရှိသင့်သလောက်ရှိသောသူ၊ မျိုးရိုးထည်း သင့်တင့်ကောင်းမွန်သူ၊ ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော မိဘများမှလည်း ပေါက်ဖွားဆင်းသက်လာသူတစ်ဦးပင်။ သို့ငြား ထိုမျှသောအရည်အချင်းများသည် အခြားသော သာမန်ကျောင်းသားများနှင့် ထူး

လကောင်ချို ၏

ခြားနေလျှင်သာ စံထိပ်ထား ရည်မှန်းထားသော ရင်ခွန်ဖက်ပုဂ္ဂိုလ်
ပုံစံနှင့်စာလျှင် အလွန်နံ့ချာလှပါသေးသည်။

တခြားကျောင်းသားတွေ ဘယ်လိုချူချူ... တုံးခုလို့လည်း
ထုမ်းမဖို့နိုင်သည့် စံထိပ်ထားအကြောင်းတွေ ကြားသိပြီးဖြစ်၍
ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက နည်းလမ်းသစ်ဖြင့် သံယောဇဉ် ကြီးကွင်း
လုပ်ကာ ကြိုတင်ပစ်ဖမ်းထားလိုက်ခြင်းပင်။

နောက်နောင် ရုန်းမရအောင် ခိုင်မာလာတော့မှ အဖြစ်
မှန်ကို ဖွင့်ပြောပြီး စံထိပ်ထားရဲ့အချစ်ကို တောင်းခံဖို့ဆုံးဖြတ်ထား
ကြောင်း ကျော်ဇင်မင်းထွန်းပြောပြ၍ ဘုန်းမာန် သိရှိထားရ၏။

တစ်နှစ်တာအတွင်းမှာ စံထိပ်ထားနှင့် လုံးဝမရင်းနှီးသလို
လူချင်းတွေလျှင် ခပ်စိမ်းစိမ်းနေပြနေပြီး၊ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်သော
လျှို့ဝှက်လူအနေနှင့်သာ စံထိပ်ထားရဲ့စိတ်ဝင်စားမှုကို ဆွဲကိုင်
လုပ်ယူထားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုသို့သော အခြေအနေမှာ စံထိပ်ထားရဲ့
မွေးဖွဲ့လာကဆောင်ဟုဆိုကာ တစ်ဆင့်ခံလူတစ်ယောက်နှင့်လက်
ဆောင်အပို့လွှတ်လာခြင်းပင်။

တစ်ဆင့်ခံလူအနေမျိုးဖြင့် လုပ်ပေးရမည့်သူက ဘုန်း
မာန်ခံဖြစ်နေ၏။ အလှည့်ကျမနွဲ့စတမ်းမို့ ကျော်ဇင်မင်းထွန်း ဖြစ်

၀ နေပြီသုဂံတု

စေ့ရှင်သလို ပုံစံဖမ်းပြီး မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်ကိုကိုင်ကာ စံထိပ်
ထားကို ထိပ်တိုက်တွေ့ဆုံဖြစ်ရလေပြီ။

အနီးကပ်ကြည့်ပြီးမှ အလှဘုရင်မဖြစ်ထိုက် မဖြစ်ထိုက်ကို
အကဲခတ်လေ့လာနိုင်မည့်အခွင့်အရေးဖြင့် ပေါ်လာချေပြီ။

“မာန်သိပ်များတဲ့ စံထိပ်ထားနဲ့ တွေ့ကြပြီပေါ့ကွာ”

ဆယ့်တစ်နာရီတိတိမှာပင် ကားနှစ်စီး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကားပါတ်ကင်ကို ဆိုက်ရောက်လာ၏။ ရှေ့က ကားပေါ်မှ စံထိပ်ထား ဆင်းလာ၏။ နောက်က(အချိန်မီအောင် ရသည့် ကားတားဆီးလာရ၍) ဖင်မလီယာကားဟောင်းတက္ကစီလေးပေါ်က သူ ဆင်းသွားရ၏။

စံထိပ်ထား ဟိုကြည့်ဒီကြည့်လုပ်နေသည့်အနားမှ သွားရပ်လိုက်၏။ အနားရောက်လာသောသူ့ကို မမြင်မတွေ့သလိုသာ ဟိုဒီကိုမျက်ကြောကျဉ်းနဲ့ ကြည့်နေ။ အနီးကပ်ကြည့်မှ မျက်နှာတင်းမာနေ၍ သိပ်မလှသလိုထင်မှတ်ရ၏။ အနားရောက်လာပြီး

ရပ်လိုက်သော သူ့ကိုပြန်ကြည့်ပုံက စူးစမ်းလိုဟန်၊ မကြည်လင်ဟန်၊ မသာယာဟန်ကဲနေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ ...”

“အာပါရုအား ... အာဘာဘာခါ ...”

စကားမပြောတတ်သူလို ဟန်လုပ်ရင်း လက်ထဲမှ လက်ဆောင်ထုပ်ကို ပေးလိုက်၏။ စံထိပ်ထားက လှမ်းမယူ။ သူက လက်ဆောင်ထုပ်ပေါ်မှ စာတန်းကိုထိုးပြလိုက်၏။

စံထိပ်ထား

စာတန်းထဲမှ စာတန်းပေးလက်ဆောင်

ဒေါက်တာရှောင်ချို

နောက်ဆက်တွဲရေးထားသောဘွဲ့တွေက တသီတတန်းပြီး သူက ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွဲ့ ဆိုသော စာတန်းကို လက်ညှိုးထိုး၏။ ပြီး ‘အာဘာရာဘာ’ ထပ်လုပ်ပြန်၏။

“ရှင်ကို သူပို့ခိုင်းလိုက်တာလား ...”

“အ ဘာ ဘာ ...”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြီး ရှင်ပျားဟန် လုပ်ပြလိုက်၏။ စံထိပ်
 ထားကာ လက်ဆောင်ထုပ်ကို လှမ်းယူပြီး ...
 “ရှင် စကားမပြောတတ်ဘူးလား ...”
 “ဝု ... ဝု ... အာဘာဘာအာ ...”
 “ရပြီ ... ဒီလောက်ဆို နားလည်ပြီ ... ရှင်းပြမနေနဲ့
 တော့ ... သွားနိုင်ပြီ ... ခြေ ... ဒါနဲ့ အဲဒီ ဒေါက်တာ
 အောင်လှိုင်ဘွားက ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်မှာနေသလဲဆိုတာ
 ရှင်သိလား ... သိရင် သေသေချာချာပြောပြပါလား ...
 ရှင်ကို မုန့်ပိုးတွေအများကြီးပေးမယ်လေ ...”

သူ ခေါင်းခါပြုပြီး အာဘာရာဘာတွေ ဝူးဝူးဝါးဝါးတွေနှင့်
 ငြင်းခါပြရတော့၏။ ဓဇာကြည်သွားသောမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားပြီး
 “ကဲပါ ... သွားတော့ ... ရပြီ ... ဟင်း ... ဘယ်လို
 လူမျိုးကိုများ လွှတ်လိုက်ရသလဲ မသိဘူး ...”
 သူကမသွားသေးဘဲ စံထိပ်ထားရုံအလှကို အနီးကပ်
 ကြည့်ရှုနေလိုက်၏။ အသားအရောင်ကောင်းခြင်း၊ ဆံပင်၏ကောင်း
 ခြင်းတွေ ပြည့်စုံနေ၏။ ချောတာလှတာလည်း မှန်၏။ သို့ငြား
 ကြောင်မျက်လုံးကိုတော့ ခြင်းချက်အဖြစ် အမှတ်တရ

မှတ်သားမိလိုက်၏။
 “ဘာကြည့်နေတာလဲ ... မသွားသေးဘူးလား”
 “ဘာဘာရာရာ ... အဘာပလာတာ ...”
 “ဟင် ... ရှင် စကားပြောတတ်တယ် ... ပလာတာ
 ကို ပီအောင်ပြောတတ်တယ် ...”
 “ဘာ ... ဘာ ... ဘာ ... အဟာ ဘာဘာ”
 သူလက်ရောခေါင်းပါအတိုင်းခါမြဲငြင်းဆန်ပြီး အငှားကား
 ဆီ အမြန်ပြန်တက်လိုက်ရ၏။ သူ့ကို အထူးအဆန်းသဖွယ်လိုက်
 ကြည့်နေသော စံထိပ်ထားကာ မျက်မှောင်လေးကြုတ်ပြီး နှုတ်ခမ်း
 လေးကိုက်သွား၏။ ထူးခြားတာက ...
 သူ့ရဲ့အငှားကားလေး ထွက်ခွာသွားတာကို အသေအချာ
 ခိုက်ကြည့် ကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။
 အသံသာကြားခွင့်ရပြီး လူယောင်ပျောက်နေသော လျှို့
 နှစ် ရင်ခုန်သံပိုင်ရှင် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို ခြေရာခံချင်၍
 အောင်လှိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်ဆက်သွယ်ရာ သူ့ကို စိတ်ဝင်တစား
 ခိုက်ကြည့်နေခြင်းမျိုးသာ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။
 သူကလည်း သူမကို အသေအချာကြည့်မိသလို၊ သူမက

လည်း သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ပြန်ကြည့်ပြီး မှတ်သားနေတာ သူမ သိလိုက်ရ၏။

ကံမကုန်လို့ ပြန်ကြုံပြီးမေးခွင့်သာခွဲရင် စုံစမ်းရနိုင်အောင် မှတ်မှတ်သားသား ပြန်ကြည့်နေသောအကြည့်။

မာန်မာန်တွေ ထဖွားဖွားတောက်ပ လင်းရှနေသော အကြည့်။ ကြောင်မျက်လုံးရဲ့အကြည့်။

အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုအကြည့်မျိုးကို ဘုန်း မာန်ခ ဆိုသောသူ ... အသေလန့်၏။

ကြောင်မျက်ရှင်တို့မည်သည် အစွမ်းထက်သလောက် လူ တစ်ဖက်သားဒုက္ခရောက်အောင် အန္တရာယ်ပေးနိုင်စွမ်းသည့်နေရာ မှာလည်း အံ့မခန်း။

သူမနှင့်ပတ်သက်လျှင် ဤမျှနှင့် ဇာတ်လမ်းပြီးပြီဟု သူ ထင်လိုက်မိ၏။ သို့ငြား ...

“ကျေးဇူးစီ ဘုန်းမာန် ... မင်း လှုပ်ရှားပေးတာ အပိုအလိုမရှိ ... အားလုံးကွက်တံဝင်တယ် ... ငါလိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ရောက်သွားပြီ”

ကျောင်းကအပြန် Game ဆိုင် လှည့်ဝင်လာသော ကျော် စင်မင်းထွန်းစကားကြောင့် Game စက်ခလုတ်တွေပြင်နေရာမှ သူ စခုံးတွန့်ပြလိုက်ရ၏။

“မင်းရဲ့တော်ဝင်အလှအရင်မကြီးစာမိတာ တကယ် မာန်မာန်တုံးကြီးပဲ ... ကြောင်မျက်ရှင်ဒေဝီလို့ ငါကတော့ နာမည်ပြောင်ပေးချင်တယ် ... ”

“လုပ်ပြန်ပြီ ... ဒီလောက်လှတဲ့မျက်လုံးကို ဘာလို့ ကြောင်မျက်လုံးကြီးနဲ့ တင်စားနှိုင်းဖွဲ့နေရတာလဲ ... သမင် မျက်လုံးလေးဆို တော်သေးတယ် ...”

သူက ဟာဟားဟုရယ်လိုက်သောအခါ

“ရယ်မနေနဲ့ ကိုယ့်ကောင်ရဲ့ ... နောက်ထပ် မင်း လုပ်ပေးစရာကျန်သေးတယ် ... ခုနဲ့ ငါ ဖုန်းဆက်တော့ စံထိပ်ထားကလည်း ဒါကို အမှတ်တရလက်ဆောင်ပြန်ပေး ချင်တယ်တဲ့ ... ငါ့မွေးနေ့ ဘယ်တော့လဲဆိုပြီး မေးလို့ ... ပြောပြလိုက်ရသေးတယ် ... အဲ့ဒါမွေးနေ့ရက်ရောက်ရင် စံထိပ်ထားပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို မင်း သွားယူပြီး လက်ခံ ပေးရဦးမယ် ...”

“ဟာကွာ ... မင်းတို့ဟာကလည်း ... ရှုပ်နေတာပဲ ... အဖြစ်ကိုသည်းတယ် ... သူများတွေလို မွေးနေ့ဆိုပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကျင်းပကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး ...”

“အထိမ်းအမှတ်မွေးနေ့ပွဲကြီးတွေက လုပ်ပြီးသွားလို့ ပေါ့ကွာ ... ဒီတစ်ခါလည်း ထပ်ကူညီပေးစမ်းပါ ... စံထိပ် ထားပေးမဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို ငါ မြင်ချင်လိုက်တာ”

“ဖုန်းဆက်တော့ မင်းဟမ်းဖုန်းနဲ့ဆက်တာလား”

“ဘယ်ကလာ ... အဲ့ဒါဆို ကွဲခနဲမိသွားမှာပေါ့ ...

စံထိပ်ထားနဲ့ဟမ်းဖုန်းကို ငါက အပြင်က တယ်လီဖုန်းနဲ့ ခေါ်ရတာပေါ့ ... နေရာပြောင်းပြောင်းပြီး ပြောနေရတာ၊ ဒါမှ သူ ကြေရာခံပြီး မလိုက်နိုင်မှာလေ ... ငါ့ဟမ်းဖုန်းကို သုံးလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ...”

“မင်းမွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ ...”

“သန်ဘက်ခါ ကြာသပတေးနေ့ ...”

ထိုစဉ်မှာပင် အောင်လင်းခိုင် ရောက်ချလာ၏။ လက်ထဲ မှာလည်း စားစရာတွေအပြည့်၊ ကျောင်းကအပြန် ဂိမ်းဆော့ဖို့ လှည့်ဝင်နေကျ။ ဆိုင်ထဲမှာ ဂိမ်းဆော့နေသည့်ကလေးတွေနှင့် ဝါသနာအိုးလူငယ်လူကြီးတွေ ပြည့်နှက်နေ၏။

“မင်းတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ ... ဘယ်စက် ဘယ်နှစ်နာရီအားမှာလဲ ...”

“ငါးခွဲမှာ နံပါတ်(၄)အားမယ် ... ဒီကောင် ကျော်ဇင် မင်းထွန်း ပြောနေတဲ့အကြောင်းကတော့ သူ့ရဲ့ ကြောင်မျက် ရှင်ဒေဝီအကြောင်းပေါ့ ...”

အမည်ပြောင်းကို အောင်လင်းခိုင်အား ကြိုပြောပြထား၍
အောင်လင်းခိုင် သဘောပေါက်ပြီး တခွိခွိရယ်၏။

“အဲဒီကောင်ကတော့ အဲဒီရောဂါနဲ့သေမှာ ... သေချာ
တယ် ... ဘာလဲ ... မင်းကို ဘာအပူကပ်နေပြန်ပြီလဲ”

“မနေ့ကလိုကိစ္စမျိုး ခပ်ဆင်ဆင်လေး ထပ်လုပ်ခိုင်း
နေပြန်ပြီလေကွာ ... အားကြီးလူကူတောင်းတဲ့အကောင်၊
ဒီလိုလုပ်ပါလား ... ကျော်ဇင် ... ငါ့အစား အောင်လင်းခိုင်
ကို လွှတ်လိုက်ပါလား ... ”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ ... အောင်လင်းခိုင်က ငါတို့ကျောင်း
ကို ခဏခဏလာဖူးတယ် ... ငါနဲ့တွဲဖူးတယ် ... ကန်တင်း
မှာ ထိုင်တော့ ... ဒီကောင်နဲ့ငါ တွဲထိုင်တာကို စံထိပ်ထား
တို့အဖွဲ့ တွေ့မြင်ဖူးတယ် ... ”

“မှတ်မိနိုင်ပါ့မလား ... မင်းပြောတော့ မင်းရဲ့ကြောင်
မျက်လုံးကို သူမသိကိုယ်မသိသလို နေကြတာဆို ... ပြီး
တော့ မင်းရဲ့ကြောင်မျက်လုံးမာနခဲကြီးက ဘယ်သူ့ကိုမှ
စာရင်းမထွည့်သလို နေတတ်တာဆို ... ”

“နေတတ်တယ်ဆိုပေမဲ့ ... ငါ့လို ရုပ်သန့်တဲ့လူမျိုးကို

တော့ မျက်စိအစာကျွေးသလို သံတိထားမိတာမျိုးလေး
တော့ ရှိချင်ရှိနေမှာပေါ့ကွ ... ”

“ထော်တော်သန့်တဲ့ရုပ်ပဲနော် ... ”

အောင်လင်းခိုင် ဝင်နောက်ပြီး ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့မျက်
စာကို ပြူးကြည့်၏။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက ဝက်ဝံကြီးလို ဂရားခနဲ
လှုပ်လိုက်၍ အောင်လင်းခိုင် လန့်ပြီးနောက်လန်ကျသွား၏။ ဂိမ်း
တုနေသော ကလေးပေါ်ကို တက်ဖိထိုင်လျက်သားဖြစ်သွား၏။

“အား ... အစ်ကိုကြီး ... သေပြီဗျာ ... ”

“မတော်လို့ ... တမင်လုပ်မိတာ ... အဲ ... တကယ်
မတော်လို့ပါဦးလေးရာ ... ဖွ ... ဖွ ... ကျိုးသွားသေးလား
မသိဘူး ... ”

“ဘာမှမကျိုးပါဘူး ... ”

“မင်းကိုမေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံ
ကို စစ်ဆေးကြည့်နေတာပါ ... ”

အနောက်အပြောင်သန်သော အောင်လင်းခိုင်ကြောင်
ကိုလူတွေ ပြီးစိစိဖြစ်ကုန်ကြ၏။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက အောင်
လင်းခိုင်ရဲ့လှယ်အိတ်ကို ဆွဲယူပြီး နှိုက်ကြည့်၏။ အလဲမှ အမှိုက်

သရိုက်တွေထွက်လာ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး စားပြီးသောက်ပြီးသား အမှိုက်တွေ မင်းလွယ်အိတ်ထဲ ရောက်နေတာလဲ အောင်လင်းခိုင်”

“တောက် ... ကျောင်းကကောင်မတူတွေနောက်လိုက် ပြန်ပြန်တူတယ် ... ငါတို့အဖွဲ့တွေက ဒီလိုလည်း စနောက်နေကျ ... လစ်ရင်လစ်သလို တစ်ယောက်လွယ်အိတ်ထဲကို တစ်ယောက်က အမှိုက်တွေထည့်နေကျ ... တို့ကျောင်းက ရွှေခိုးဆိုရင် သူလွယ်အိတ်ထဲ ဘယာစီယာအစုတ်ကြီး တစ်ထည်တောင် ထည့်ခံခွင့်ရသေးတယ် ... မိမာတို့ မသန္တာတို့ ဆိုရင် ဆေးလိပ်တို့တွေထည့်ခံရတာ ... သူ့အိမ်ရောက်လို့ သူ့အမေကလွယ်အိတ်လျှော်ဖို့ ပစ္စည်းတွေသွန်ထုတ်လိုက်ရင် ... ဆေးလိပ်တို့တွေ ယားနာလိမ်းဆေး ... ဘူးခွဲတွေတွေ့လို့ သားအိမ်ချင်းတောင်ပြဿနာတက်ရသေးတယ် ... ဒီကြားထဲ ဆေးပြင်းလိပ်တို့ကြီးတွေတောင်ပါသေးတယ်”

ကီလိုမာလကာသီးစိတ်ကို ဆားချိုဖြူထားတာ တခြမ်းခြမ်း ဝါးစားရင်း အောင်လင်းခိုင် ပြန်ပြောနေ၏။ သူက လှမ်းယူပြီး စားတော့ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းပါ လိုက်ယူပြီးဝါး၏။ မာလကာသီး

ဝါးပြီးတော့ ထောပတ်တိန်းမုန့်ထုပ်ကို ဆက်စားကြည့်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ပြောင်းဖူးပြုတ်တွေ။

“ခွီးတက်မှ စကားကို လိုရာမဆက်ရတော့ဘူး ... မင်း ဝယ်လာတဲ့အစားအစာတွေက ဒီနေ့ထဲမှာ ကုန်ရောကုန် နိုင်ပါဦးမလား ... ”

“အဲဒါတော့ မသိဘူး ... လွယ်အိတ်ထဲမှာကျန်သေးတယ် ... ”

“ဘာလဲ ... ”

“အစာကြေလျက်ဆား တော်တော်လေးလျက်ရင် မော်တော်လေးထွက်သလို ဘွတ်ဘွတ်ဖွတ်ဖွတ်နဲ့ ... ”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့မွေးနေ့လက်ဆောင်ကို သွားယူရ သည့်နေရာကတော့ ကဗျာစာတွေသိဖို့ စိတ်ကူးကောင်းကောင်း ရွက်လှင်နိုင်သည့် အင်းလျားကန်ဘောင်။ ချိန်းဆိုထားသည့်အချိန် ထက် ငါးမိနစ်စောပြီး သူ ရောက်၏။ အရပ်သုံးမျက်နှာကို ကင်းချ ထားသောမျက်လုံးဖြင့် စောင့်ကြည့်၏။ စကားရပ်နား၍ ရနိုင်သော စားသောက်ဆိုင်တန်းဘက်မှ စံထိပ်ထား လျှောက်လာ၏။ အဖော် တစ်ယောက်နှင့် ...

အနားရောက်လာတော့ ချိန်းထားချိန်နှင့် အံ့ကိုက်ကွက် တိ။ စူးရှသောကြောင်မျက်လုံးကြီးတွေဖြင့် ကြည့်လာနေ၏။

၇ နေပြည်သုရဲ့ပုံတူ

“ဘယ်လိုလဲ ... အရင်တစ်ခါလာတွေ့တဲ့ စကား မပြောတတ်တဲ့လူပါပဲလား ... ”

စံထိပ်ထားရဲ့စကား။ စံထိပ်ထားရဲ့စကားထက် အနား နာပါလာသော အဖော်ကိုကြည့်မြင်မိပြီး သူ့မှာမျက်လုံးပြူးရတော့ ၏။ အကြောင်းမှာ သူတို့ Game ဆိုင်ဖွင့်ထားသော ခြောက်ထပ် တိုက် မြေညီထပ်ရဲ့အပေါ်ထပ် (ပထမထပ်)မှာနေသော အိမ် နာမည် ဆွီတီဆိုသည့် ညိုချောမလေးဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ အခေါ်အပြောရှိ၏။ အရင်းနှီးကြီး မီဟုတ်သော်လည်း ဆွီတီရဲ့မောင် Game သရဲလေးကြောင့် အခေါ်အပြောရှိခဲ့ကြခြင်းပင်။ ဆွီတီမောင် လေးက အချိန်အားရသည်နှင့် Game ဆိုင်ရောက်နေ၍ ဆွီတီက ထပ်မံခုခိုင်းစေချင်လျှင် မကြာခင် Game ဆိုင်ကိုလာခေါ်ရတတ် ၏။ သူက အမြဲခေါ်ပေးနေကျ။

တိုက်ပေါ်အတက်အဆင်းလုပ်၍ တွေ့ဖြစ်ကြလျှင်လည်း “ဘယ်ကပြန်လာလဲ ... ”တို့ ဒီနားကတို့ ခေါ်ပြောနေကြ။ ယခု နှင့် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြီးကိုတွေ့ဖြစ်ကြလေပြီ။

“ရှေ့ ... ဒီလက်ဆောင်လေး ရှင်ရဲ့ဆရာကိုပေးလို့က် ရှင်ကြည့်ရတာ ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ကား ဒရိုင်

လရောင်ချို

ဂါထာများ

အသံတူကယ် ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက ဘယ်လို
ပြောခဲ့လဲ ... ခန့်ခန့်ချောချော သားသားနားနားမဟုတ်
လား ...

“အော ... အဘာရားဘာ ...”

“အဲဒါပဲ ဆိုတီရေ ... ဒီလူက စကားမပြောတတ်
တော့ ... သူ့စကား ကိုယ်မှသိဖြစ်နေတယ် ... မင်းရော
စာသာပြန်တတ်လား ...”

“သူ ... သူ ... သူက ဆိုတီတို့နေတဲ့တိုက်က မြေညီ
ထပ်မှာ Game ဆိုင်ဖွင့်ထားတဲ့လူပါ ... စကားပြောတတ်ပါ
တယ် ... သူ့မှာမည် မောင်လေးပြောတာ ကြားဖူးတယ် ...
ကိုဘုန်းဆိုလား ကိုဖုန်းဆိုလားပဲ ...”

သူ လန့်သွား၏။ အလိမ်တွေပေါ်ကုန်တော့မည်မို့ လက်
ဆောင်ကို ယူပြီးတာနှင့် ဘုတ်ခနဲလစ်တော့၏။

“ဟေ့လူ နေဦးလေ ... ဟေ့ ... ပြောနေတာ မကြား
ဘူးလား ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... ခေါ်နေတယ်လေ ...”

သူတစ်ချိုးတည်းလစ်တော့၏။ ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ်
နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်တော့။ အရေးထဲ ခလုတ်ဝင်တိုက်ခါ၍ ကန်

ဘောင်အဆင်းမှာ ဟပ်စိုင်းလဲကုမလို ဖြစ်သွားသေး၏။ ရှေ့မျက်နှာ
ရှင်းဆိုင်မှ လက်ချင်းဆုပ်ကိုင်ပြီး အကြည့်ဆိုက်ကာ တက်လာသော
စုံတွဲတစ်တွဲဝင် လန်ပြီး လူခွဲဘေးရှောင်ပေးတုန်၏။ အမြန်ဆက်
ဆင်း ... ။ တစ်ဖန် ထပ်ဆုံရပြန်သော စုံတွဲတစ်တွဲနှင့် ထုပ်စည်း
တိုးသလို သူ့ရှောင်ကိုယ့်ရှောင်ရင်း စိတ်ထူပြီး ရှောင်မည့်ဘက်
အတူတူဖြစ်နေ၍ အချိန်ကြန့်ကြာနေရပြန်၏။

“ဆောရီး ... ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားတို့တစ်နေရာထဲ
ရပ်နေလိုက်ကြပါ ...”

အလယ်မှာ စုရပ်ကုန်ကြ၏။ ဘေးက ကွင်းလျှောက်မှ
ခွေးချေးပုံနင်းမိပြီး ‘ဗြီ’ခနဲဖြစ်ကာ စလစ်ဖြစ်မတတ် ဖြစ်သွားရ၏။

“ခွေးတွေ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး ... ဒီလိုနေရာမျိုး
တောင် လစ်ရင်လစ်သလိုလာတယ် ...”

သူ့ဘာသာစိတ်တိုပြီး ပြောဆိုသည်ကို စုံတွဲတွဲလာသော
လူက ...

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ ...”
“ခင်ဗျား နားမကြားဘူးလား ... ခွေးကို ပြောနေတာ
လေ ...”

“ဒီနားမှာ ခွေးမှမရှိဘဲ ...”

“ဒီမှာ ခွေးချေးပုံဗျ ... ချေးပုံနင်းမိထားတာ ...”

ဒီဖိနပ်မှာ ကပ်နေတယ် တွေ့လား ... ဒီမှာ ... တွေ့လား ...”

“ညော် ... ဒါကြောင့်ကိုး ...”

“ဘာဒါကြောင့်ကိုလဲ ... အရေးထဲတဖောင့်လာလုပ်

မနေနဲ့ ... ကိုယ့်လမ်းကိုယ်ခိုးတော့ ...”

ကန်ဘောင်ပေါ်မှ လှမ်းကြည့်ပြီး နားထောင်နေသော စံထိပ်ထားနှင့် ဆွီတီတို့ သူ့စကားသံကို နားနှင့်ဆတ်ဆတ်ကြား သွားကြကုန်၏။

မထူးတော့ ...

အလေးပြုပြီး လက်မြှောက်ကာ ခြေကားရားဖြင့် ကာ တွန်းပုံစံပေါက်အောင် ရှူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး နောက်ပြောင်ပြေး လာလိုက်၏။

ခြောက်လမ်းသွားမှာ ကားရပ်၍မရ။ အမြန်နှုန်း တင် မောင်းရာသည့်ခဲနရာဖြစ်နေ၏။ တစ်ဖက်လမ်းမတို ကူးရမည်။ လမ်း သွယ်ထဲမှာ ရပ်ခိုင်းထားသော အငှားကား ရှိရာဆီရောက်မှဖြစ်မည်။

စိတ်လော၊ ကိုယ်လောနှင့်လည်း လမ်းဖြတ်မကူးရ။ အမြန်

နှုန်းတင်မောင်းရသော နေရာဖြစ်နေ၍ ဂျပန်ပြည်ဖွားကားလေး တွေကလည်း ဝှီးဝှီးဝှစ်ဝှစ်နှင့် လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲရောက်လာပုံက မြန် ဆန်တတ်၏။ ကားအရှင်းကို စောင့်ရင်း နောက်လှည့်ကြည့်လိုက် တော့။

ကန်ဘောင်ပေါ်မှ တစ်လှမ်းချင်း ဆင်းလာနေသော ကြောင်မျက်ရှင်ဒေဝီနှင့် ဆွီတီတို့ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လိုက်မိလာ ရင်တော့ သွားပြီ။

သူ့စကားကြောင့် ကျော်ဇင်မင်းထွန်း စိတ်တွေ လှုပ်ရှားပြီး နှာခေါင်းတွေ ဖိပွတ်နေ။ အောင်လင်းခိုင်က ...

“မင်း လမ်းကူးကျွမ်းကျင်လို့ စံထိပ်ထားတို့ မမိလိုက်တာ ... ကံကောင်းသွားတယ် ... မိရင်လည်း ရှင်းပြလိုက်ရတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ ...”

“ဖြစ်မလား အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ ...”

“မင်း ကြောက်နေရင်လည်း ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား ဆိုတာ ငါ့ဖဲလို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက် ... ဖြစ်လာသမျှ အကောင်းအဆိုးဒဏ် ငါ ခံစားလိုက်မယ်ကွာ ... ဆွဲစားတယ် ... ဘယ်လိုလဲ ...”

“ဖြစ်မလားကွ ... ကံဆိုးပြီး မင်းပါးရိုက်ခံရတာဆိုတော်သေးတယ် ... ကံကောင်းပြီး သံယောဇဉ် တင်းအားနဲ့ မင်းကို ချစ်သူအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုသွားမှ ငါ ထွန်းထွန်းလှုံးသွားမှာပေါ့ ...”

“မင်းကလည်း အောင်လှိုင်ဘွား အဖောင်ဆောင်မိတာ စံထိပ်ထားရဲ့ အချစ်ကို မရမှာစိုးလို့ ... ဘာဘာညာညာ ပြောလိုက်ရင် စံထိပ်ထား ပြန်ကြိုက်ချင်ကြိုက်မှာပေါ့ ... မင်း ပြောတတ်ပါတယ် ... ဘာလို့ အရမဲ့ ညံ့ချင်အချစ်ယောင်ဆောင်နေရတာလဲ ...”

“မင်း မသိသေးပါဘူးကွာ ... ငါတို့အကြောင်းကို ငါတို့ပဲ နားလည်တယ် ... သံယောဇဉ်တင်းအားရှိပေမဲ့ ... စံထိပ်ထားရဲ့ ဂုဏ်မာန်ရှိန် ပြင်းအားက ပိုအားကောင်းနေသေးလို့ ငါ ဆက်ချည်နေရသေးတာပေါ့ ... နောက်ဆုံးနှစ်အပိုင်းတွေ ပြီးသွားတဲ့အထိ ချည်တုပ်ထားနိုင်မှ သံယောဇဉ်ကြီး ရှန်းတိုးမရအောင် ခိုင်မြဲသွားလိမ့်မယ်လို့ ငါ ယုံနေတယ် ... အဲဒီကာလမရောက်မချင်း စံထိပ်ထားကို ငါ မျောပြီးဆွဲသွားမှကိုဖြစ်မှာ ... အဲဒါကြောင့် ဒီအချိန်မှာ လျှို့ဝှက်

လှောင်ချို

ထားတာကို မဖော်ပြချင်သေးတာပေါ့ ... ”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ စကားအဆုံးမှာ ဘုန်းမာန်ခက

“မဖော်လည်း စံထိပ်ထားအလိုက်ကောင်းရင် ပေါ်လာတော့မယ် ... ပြဿနာမလေးက ခေါင်းပေါ်အထပ်မှာ အခုတောင် ကျောင်းကပြန်ရောက်နေလောက်ပြီ ... မင်းတို့နဲ့ ငါသူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ သိတယ် ... မင်းတို့နဲ့သာ မခင်သေးတာ ... ဒီမှာ မကြာခဏ ဝင်ထွက်သွားလာနေလို့ မျက်မှန်းတန်းမိပြီး မျက်နှာကျက်မိနေမှာ သေချာတယ် ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို စံထိပ်ထားမြင်အောင် ဆွဲတီက သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ပြုလာရင် စံထိပ်ထား တွေးတောထွက်တတ်သွားမှာသေချာတယ် ... ဆေး(၁)က ကျောင်းသားကျော်ဇင်မင်းထွန်းပဲ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ... ”

“မင်းပြောတာဟုတ်တယ် ... ဒီနေ့ကစပြီး ဒီဆိုင်ကို ငါမလာတော့ဘူး ... အဲဒါဆို ဆွဲတီ ပြုလို့မရနိုင်ဘူး ... မင်းလည်း မလာနဲ့ကွာ အောင်လင်းခိုင် ... ”

“ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ အနေသာကြီး ... ငါက Game ပါသနာကြီး ... ငါ့ဆိုင်ကို တမင်ထောင်ထားတာ ... မင်းက

လာဝိတ်ပင်လို့ရမလား ... ”

“မင်းလာနေတော့ မင်းကိုပဲထင်သွားမှာပေါ့ ... ”

“ထင်စရာလား ... ငါလို့ထင်တော့ရော မိန်းကလေးတန်ဖို စံထိပ်ထားကိုယ်တိုင် လာမေးမယ်လို့များ မင်းထင်နေသလား ... အဝေးကြီး ခိုးရိုခဲစရာမရှိ ကျေနပ်စိုးရိမ်နေတယ် ... စိတ်ချ သူငယ်ချင်း ... ခိုးမပြုနိုင်ပါဘူးကွာ ... ဒါပေမဲ့ ... ခိုးကြိုးတော့ သတိထားပေါ့ ... ”

“မင်း ... ငါ့ကိုမလှန်နဲ့ အောင်လင်းခိုင် ... မင်းက ပွဲလန့်ရင် ဖျာခင်းတတ်တဲ့အကျင့်ရှိတယ် ... ”

“ငါ့မှာ အဲဒီအကျင့်မရှိဘူး ... ”

“ဘာမရှိရမှာလဲ ... ငါတို့ငယ်ငယ်က အရပ်ဇာတ်တွေကတော့ ပွဲလန့်တာနဲ့ သူများဖျာတွေ မင်းအကုန်ထုတ်ပြီး ဖျာစင်ခင်းခဲ့တာ ... ငါ့ကိုယ်တိုင်မြင်ဖူးတယ်ကွ ... ”

“ဆေးကျောင်းသားဖြစ်ပြီးတော့ ... မင်းခေါင်းတော့ ဖူလီချောင်နေပြီ ... စာတွေကျက်ရမန်များလို့နဲ့တူတယ် ... ပွဲလန့်တုန်းဖျာခင်းတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မင်းဖွင့်ဆိုနေတာ တိုက်ခိုက်ကြီးဖြစ်ပြီ ... ”

“ဒို့ပြောတာတောင် မင်းက တွတ်လောက်ကျန်ခဲ့
ကောင်မှမဟုတ်တာ ... ငါပြောသလို မင်းလည်း ရှောင်
လိုက်စမ်းပါကွာ ...”

နှစ်ယောက်သား ပြောနေကြသည်ကို ထိုင်စဉ်းစားဖြစ်နေ
သော ဘုန်းမာန်က ...

“မင်းတို့ရှောင်တာ ကောင်းတော့ ကောင်းတယ် ...
အင်း ... ငါနဲ့တော့ တည့်တည့်ကြီးကို တိုးလိမ့်မယ်ထင်
တယ် ... ဒေါက်တာအောင်လိုင်သွား အပေါ်ထားတဲ့ ...
စံထိပ်ထားရဲ့သံယောဇဉ် ပြင်းအားကို ထွက်စစ်ကြည့်စမ်း
ပါ ... ကျော်ဇင်မင်းထွန်း ရှိမိ စံထိပ်ထားရောက်နိုင် ...
ရောက်နိုင်ဆိုတာ ခန့်မှန်းကြည့်စမ်းပါ ...”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတွေပြီးစဉ်းစားခန်းဝင်သွား၏။ အောင်
လင်းခိုင်က စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ဆော့နေသော နဘမ်းဂိမ်းထဲမှ သူ
ထိန်းချုပ်ကိုင်တွယ်ရသော နဘမ်းသမားကိုတွေ့ရာ ကိုင်ပေါက်နေ
သည့်မှာ ခိုင်လှကြီးပါမချန်။

“ရောက်လာနိုင်တယ် ... ဘုန်းမာန် ...”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်း စကားကြောင့် ညနေစာ အဆာပြေ

စားနေသော စမူအော့သုပင် သူ့ဆက်၍ မစားနိုင်တော့။ ရှင်ထံ
တစ်ခုခုတစ်ခုသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ စံထိပ်ထားနှင့် ပတ်သက်ခဲ့ရမှု
အထဲမှာတွေ့က ခဏပြီးခဏ ပေါ်ပေါက်လာနေ၏။ တော်ရာ
ထွက်ကာနေလို့လည်း မရ။

မီးစ၊ မွှေးပေးသူကလည်း ကျေးဇူးရှင်ကို ကျော်ဇင်မင်းထွန်း
ဖြစ်နေ၏။ ကံကိုသာပုံချ အပြစ်တင်လိုက်ရလေမလား။ မတရား
အားကို မကြိုက်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသာ အပြစ်တင်လိုက်မိတော့၏။

ကလေးမိမိက နှုတ်ဆိုသံတွေဟာ

ရေလှောင်သံရောင်လောက်တို့ကို ရှုရုံနဲ့ သိလိုက်တာပဲ။

မြင်လျှင်ပဲ။ မိုးတိမ်တွေလည်း

ပြုနိုင်ရောက်ရင် ဗျာဓိရောင်လို

မြေပြင်ရောင်ကောင်လိုတယ်။

ကိုယ်က .....

လက်ခွဲနှစ်ဖက်ရဲ့

မြေထောင့်ကလေးဟာ ဗျာဓိရောင်လိုရောင်သံပဲလို့

ကလေးမိမိက နှုတ်ဆိုသံ

ကလေးမိမိကလေး ပြန်သံထုတ်ခွင့်ပေး

ကလေးက...

ဗျာဓိရောင်ကလေးဟာ လက်ရဲ့

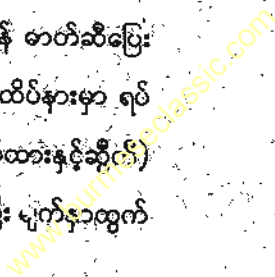
ရောင်ကလေးကလေး ပြန်သံထုတ်ခွင့်ပေး

နှုတ်ဆိုသံတွေကလေးကလေး လေရောင်လှောင်ရောင်ရောင်

ဗျာဓိရောင်ကလေးကို သိခဲ့သံထုတ်ခွင့်ပေး

တစ်ရက် ... နှစ်ချက်နှင့်ရောက်မလား။ ဆွိုတီနှင့်ဆုံဖြစ်
တော့ ခေါင်းပျံ ဗျာဓိရောင်ကလေးလို့ခေါ်မိ၏။ ဆွိုတီကလည်း မိန်း
ကလေးပီပီ အရှက်နှင့်သိက္ခာထိန်းပြီး အတင်းလိုက်မမေး။ ကျော်
ရင်မင်းထွန်းရဲ့ ခန့်မှန်းချက်မှားသွားပြီဟု ယူဆထားသော သုံးရက်
ခြောက်နေမှာတော့။

မီးပျက်သွားလျှင် အရံသင့်မီးစက်နှိုးနိုင်ရန် ဓာတ်ဆီပြေး
ထိပြီး ဂါလံပုံကြီးထမ်းလာသောသူနှင့် လေကားထိပ်နားမှာ ရပ်
ထားပြောနေကြသော သူမတို့နှစ်ယောက်(စံထိပ်ထားနှင့်ဆွိုတီ) ကို
အတည်တည်ကြီး ဆုံတိုးပါလေတော့၏။ ဖုံးကွယ်ပြီး ပျက်သုတ်

လာစဉ် ရယ်သံတွေကို ကြားလိုက်ရ၏။ ဘယ်လိုသဘောပါလိမ့်နိမ့်ကုန်အလုပ်လုပ်နေရသော သူ့ဘဝကို လှောင်ပြောင်လိုက်တာများလား။ အားငယ်မည်ဆိုလျှင် ဘိုးဘိုးလဲကျသွားနိုင်သောဘဝမှာ လေတိုက်လို့ လှုပ်တစ်ခုကိုပင် ကိုယ့်ကိုလှောင်တာဟု ထင်ချင်သည်မှာ စိတ်ရောဂါတစ်မျိုးလား။

လှမ်းမေးမည်ဟုထင်ထားသော်လည်း မမေး။ ဆိုင်ရောက်ပြီး လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေလိုက်၏။ အသာသွားချောင်ကြည့်တော့ ရှေ့မှာ မရှိကြတော့။ ပြန်သွားပုံရ၏။ အပေါ်ထပ်ဆွဲတို့မောင် ဂိမ်းသုရဲလေးဆင်းလာ၏။ နာမည်က နီတျာရဲ။

နီတျာရဲက ဂိမ်းအလှည့်ကျစရ၍ စောင့်နေသလိုလို အလိုလိုနှင့် သူ့အနားမှာ ယောင်ဗေပေလုပ်နေ၏။ သူက နီတျာရဲပုံစံထူးခြားနေတာကို သတိပြုမိ၏။ နီတျာရဲက ခပ်လည်လည်ကောင်။ အသက်က ဆယ်နှစ်သာ။ လည်လိုက်သည်မှ ဂျင်ပေါ်ထုံး။ ထုံးပေါ်က ငှက်ချီးဆိုသည့်ကောင်စားလေးမျိုး။

“ဥ ... ဥယေး”

လည်ဝင်းလည်ငြား စကားမပီသေးတာဖြင့် ခြွင်းချ

“ဦး လုပ်စမ်းပါကွာ ... ဥ ... ဥနဲ့ ငါ့မှာ ကိုယ့်ဟာ

ကိုယ်တောင် မလုံမလဲဖြစ်အောင် မခေါ်စမ်းပါနဲ့ ... ကဲ ... ပြော ... ဘာလဲ ... ”

“ဒီလိုပါ ဥယေးရဲ့ ... ဥူးယေး တဂယ်ဂျင်း ဟိုဥကြီး နှစ်ဥတော ... ”

“ဘယ်ဥတွေလာမေးနေတာလဲ ... ကြက်သွန်ဥလား၊ လိမ့်ဥလား ... ”

“ဟာဂျာ ... ဥူးတဂယ်ဂျင်း ... ဥူးနှစ်ယောက်ကို မေးနေရာ ... ”

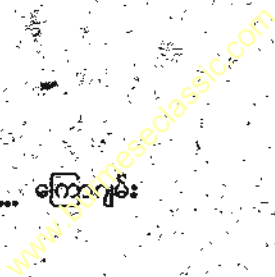
“ဪ ... သူတို့လား မရှိတော့ဘူး ... အိမ်ပြန်ကုန်ပြီ ... ”

“တူတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ ... ဘာအရှုပ်ရှုပ်လဲ”
“မင်းက ဘာလုပ်မလို့လဲ ... ”

“တီဂျင်ရိုပါဂျာ ... ”
“တီချင်ရင် ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်သွား ... ”

“ဟာဂျာ ... ဥတလည်း ... ”
“ခါဂျာဥ ဒီမှာမရှိဘူး ... ”

“မနောက်နီဂျာ ... ဥယေးကလည်း ... ကြော်ဂျမ်း

ဘာ ... အဲဒီ ဥူးတွေအကြောင်း ... တိရရင် ဥကို မုန့်ဝယ်
ကျွေးမယ် ... ဂျယ်ရီချားမလား ... ရိုးချားမရား ... ”

“တို့ ... မင်း စော်ကားလှချည်လား ... မင်းနဲ့ဘာ
ဆိုင်လို့ ... အဲဒီအကြောင်းတွေ လာမေးပြီး ငါ့ကိုချီးကျွေး
နေရတာလဲ ... ”

“ဥူးမတိပါဘူး ... အဲဒီအကြောင်းတိရရင် တားတား
မုန့်ဖိုးနှစ်ထောင်ရမှာပဲ ... ဥူးကြောပြရင် တားတား မုန့်ဖိုး
ငါးရာခွဲပေးမယ် ... ”

“ဘယ်သူက သိချင်တာလဲ ... မုန့်မုန့်ပြောစမ်း”

“မမုန့်တိကပေါ့ဗျ ... ”

“မင်းမမက ... ဪ ... ဒီလိုကိုး ... ဒါဆို ပြောပြ
မယ် ... ငါ့ကိုမုန့်ဖိုးခွဲပေးနော် ... ”

“ဟုတ်ယဲ့ ... ”

“ဦးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က ဦးတင်ကောက်တဲ့၊
လွယ်အိတ်လွယ်ပြီး မုန့်မျိုးစုံစားတတ်တဲ့ လူလေကွာ ...
ဘောင်းဘီဝတ်ရင် တင်ကောက်ကောက်နဲ့လူလေ ... မှတ်
မိလား ... သိလား ... ”

“တိရယ် ... မှတ်မိယယ် ... နောက်တစ်ဥကရော”

“နောက်တစ်ဥက မုန့်လာဥ ... ဟာ ... ရောကုန်
ပြီ ... နောက်တစ်ဦးက အသားလတ်လတ် မျက်ခုံးကောင်း
ကောင်း ဆံပင်နီကြောင်ကြားနဲ့ စတိုင်(လ်)ဘောင်းဘီ
အဝတ်များတဲ့လူလေ ... သူ့နာမည်က မောင်မောင်ပြတ်
ပြတ်စိန်တဲ့ ... နာမည်ရှည်တယ် ... အသေအချာမှတ်
သွား ... ”

“မောင်မောင်ပြူးပြူးချိန် ... ဘယ်ရိန်မယ်ဂျီးလဲဗျ”

“အဲဒီလိုနာမည်ပဲကွာ ... ဟဲ ... မင်းသိချင်တာ သိရ
ပြီ ... မဟုတ်လား ... ငါ့ကိုဝေစုပေးမဲ့မုန့်ဖိုး သွားယူကွာ”

“နေဦးလေဗျာ ... တူရိဘယ်မှာနေတာလဲဗျ ... ”

“တစ်ယောက်က ရေဝေးမှာ ... တစ်ယောက်က
ရွှေတကောမှာ ... ”

“ဟာဗျာ ... ဟုတ်ပဲနဲ့ ... အဲဒါ တင်းဂျိုင်းဂုံးတွေဗျ”

“ဒါဆိုလည်း ... တစ်ယောက်က လှည်းတန်းမှာ ...
တစ်ယောက်က ... ဆိုက်ကားတန်းမှာ ... ”

“ချိုက်ကားတန်းမရှိပါဘူးဗျာ ... ”

လရောင်ချို

အပြေတရဲတရဲ

“တကွာ ... တစ်ယောက်က မြောက်ကိုးနဝင်းမှာ
တစ်ယောက်က တောင်ကိုးနဝင်းမှာနေတယ် ... လျှာ
မရည်နဲ့တော့” ... သွားပြန်ပြောပြလိုက် ... ”

နီတျာရဲက ခေါင်းကုတ်ပြီး တိုက်ပေါ်ပြန်တက်သွား၏။
ဆယ်မိနစ်ခန့်ကြာသောအခါ နီတျာရဲတစ်ယောက် ဝရန်းသန်းကား
နှင့် ပြန်ပြေးဆင်းလာ၏။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ခရမ်းချဉ်သီးတွေနှင့်
လှမ်းပေါက်နေ၍ ဂိမ်းဆိုင်ထဲပြေးဝင်လာ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ နီတျာရဲ ... ”

“ဝေဂျူရှိချင်ယင် အကျင့်မှာတွားရပ်လိုက်တော့ ...
ဥယျေးက မဟုတ်တာတွေကြောတာကိုလျှ ... မမရွံတီက
ရှိတိရိုးပြီး တွေ့ရာနဲ့လိုက်ပေါက်ရဲ့ လွတ်အောင်ကြေးလာ
ရတယ်ဗျာ ... ဥလေး တကယ်ရှိုးတယ် ... ”

အခြေအနေက ထူးခြားနေလေပြီ။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်း
တို့ကို ဆက်သွယ်ပြောပြရလျှင် ကောင်းမည်။ နီတျာရဲကိုပင် ဆိုင်
စောင့်ထားပြီး ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို ပြင်ပဖုန်းမှ နှိပ်
ခေါ်လိုက်မိ၏။ တုံ့ပြန်မှုက ...

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ဆယ်လူလာဖုန်းမှာ စက်
ဖိတ်ထားခြင်း(သို့) ဆက်သွယ်မှုဧရိယာအပြင်ဘက်ကို
ရောက်ရှိနေသည့်အတွက် ခေါ်ဆို၍မရနိုင်ပါရှင် ... ”တဲ့။

ဖုန်းဆက်မရ။ ဖုန်းပိတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဆိုင်ပြန်
ရောက်တော့ နီကျာရက် ဝမ်းဆိုင်မှာပင် နေတော့မည်ဟု လုပ်နေ
၍ မနည်းချော့မော့ပြီး အိမ်ပေါ်ပြန်ပို့ရ၏။ ဆွီတီနှင့်အပေါက်ဝမှာ
ဆိုတိုးစဉ် ...

“ရှင်နာမည် ... ကိုဘုန်း မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ် ... မဆွီတီ ...”

“မောင်လေးက သိပ်ဆိုးတာ ... ရှင်တို့ဆိုင်ကိုနေတိုင်း
လုပ်ကျွေးနေတာလေ ... ရှင်တို့ဆိုင်ဖွင့်တဲ့နေရာမှန်သွား
တယ် ... သိလား”

ရယ်သံလေးစွက်ပြီး ပြောလာသောဆွီတီရဲ့စကား။ နီကျာ
ရက်တော့ အတင်းလိုက်ပို့ခံရ၍ သူ့လက်ကိုပုတ်ထုတ်ကာ အိမ်ထဲ
ကို လှစ်ခနဲဝင်သွားတော့၏။ စိတ်ဆိုးပြီး ဂိမ်းလာမဆော့လျှင်
ဖောက်သည်တစ်ဦးပျက်ရတော့မည်။ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်
အရဆိုလျှင် အလွန်ထိခိုက်နစ်နာရ၏။ ဆွီတီက ...

“ဂိမ်းဆိုင်က ရှင်ဖွင့်ထားတာလား ...”

အားနာပြီးနှင့် လှည့်ပြန်ရင်ပြင်စဉ်မှာပင် ဆွီတီက မေး
လာခြင်းဖြစ်၏။ မပြောဘဲနေပြန်လျှင် ရှောင်သွေနေပြလျှင်လည်း
ရှိုင်းရာကျမည်။

“ကျွန်တော့်ဆိုင်ပိုင် မဟုတ်ပါဘူး ... လခစားပါ ...
သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က စုစပ်ထူထောင်ပြီး ဖွင့်ထားကြ
တာပါ ...”

“ဟုတ်လား ... ရှင်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆိုတာ ...
ဟိုနှစ်ယောက်နဲ့တူတယ် ...”

“ဟုတ်တယ် ... သူတို့ကျူတိုရီရယ်ဆိုလား ... တစ်
ယောက်ကရှိလို့ တစ်ယောက်ကလည်း စာပိနေလို့ရောက်
မလာကြတာ ...”

လရောင်ချို

“ရှင်ကို ကျွန်မတစ်ခုလောက်မေးချင်တယ် ... ဟို တစ်နေ့က ကျွန်မသူငယ်ချင်းစံထိပ်ထားနဲ့ လာတွေ့ပြီး ... မွှေးနေလက်ဆောင်လာယံတာရှင် မဟုတ်လား ... ဟုတ်ရဲ့ သားနဲ့ ... ဘာလို့အတင်းရှောင်သွားရတာလဲ ... ”

“လူမှားနေပြန်တူတယ် ... ”

“ဘာမှလာပြီး အကြောင်ရိုက်မနေနဲ့ ... ရှင်မှ ရှင် အစစ်ပါနော် ... ကျွန်မတို့ကို ရှင်တူညီစမ်းပါ ... ကူညီရင် ရှင်အတွက် အကျိုးမနည်းစေရပါဘူး ... ဘယ်လိုလဲ ကူညီ မယ် မဟုတ်လား ... ”

“မဆွီတီပြောနေတာတွေ ကျွန်တော် သိပ်နားမလည် ဘူး ... ဆိုင်မှာလူတွေ များများရောက်နေလို့ သွားလိုက် ဦးမယ် ... ခွင့်ပြုပါဦး ... ”

“ခဏနေပါဦး ကိုဘုန်းရဲ့ ... ရှင်ကလည်း တမင် လှည့်နေပြန်ပြီ ... ကျွန်မသူငယ်ချင်းက ... အို ... ရှင် ယောက်ျားပီပီ အမှန်ကို ဝန်ခံစမ်းပါရှင် ... ကူညီစမ်းပါ ကျွန်မတို့ကို ... ”

“မဆွီတီလူမှားနေတာပါ ... လောကမှာ လူတူမရှား

ဂါးချိုချစ်ရာ

နာမည်တူမရှား ဆိုတာလေ ... ”

“တခြားနေရာမှာသာ မှားချင်မှားမယ် ... ရှင်ကိုတော့ မမှားဘူး ... ယိုးဒယားကွင်းထိုးဖိနပ်စီးထားတာရယ် ... ခေါင်းမှာ ဆီရွှေလူးထားတာရယ် ... ညာနားရွက်မှာ မှဲ့ပါ တာရယ် ... လမ်းလျှောက်ရင် ဆက်တစ်ဖက်က ပုဆိုးစု လေးကို အသာမလျှောက်တတ်တာရယ် ... ရှင်မှရှင်ပါပဲ မညာစမ်းပါနဲ့ ... ”

“ဒါ ... ဒါဆို ... ဒီလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ... ကျွန်တော်နဲ့ တူတဲ့ အမြှာညီအစ်ကိုများလား မသိဘူး ... ကျွန်တော့်မှာ မိဘတွေတော့ မရှိကြတော့ဘူး ... ဒါပေမဲ့ အမြှာညီအစ်ကို ရှိမရှိဆိုတာ ဂဃနဏမသိရသေးဘူး ... မရှိဘူးလို့တော့ ထင်တာပဲ ... ဒါပေမဲ့ ရှိခဲ့ပြီး ငယ်ငယ်တုန်းကအကြောင်း တစ်မျိုးမျိုးကြောင့် ဂွဲသွားကြတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာ ပေါ့ ... ဆွီတီပြောမှ ကျွန်တော်တောင် စိတ်စင်စားသွား တယ် ... ကျွန်တော်နဲ့တော်တော်တူတဲ့လူပဲ ... အမြှာတွေ က အကျင့်တူ၊ စရိုက်တူတတ်တဲ့သဘောလက္ခဏာရှိတတ် တယ်လေ ... ထူးဆန်းတယ်နော် ... အခုတော့ ဒေလုပ်များ

နေလို့ ... နောက်မှ ပီအကြောင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ဆက်ဆေးနှေးကြသေးတာပေါ့ ... ”

ပြောပြီး သူ့သဘောနှင့်သူ တိုက်အောက်ကို အမြန်ဆင်းချ လာလိုက်၏။ ဆွိုတီလှမ်းမတားသာတော့။ ချောင်ပိတ်မေးနေတာ ကို မနည်းရအောင် ဖောက်ထွက်လိုက်ရ၏။ မလွယ်ရေးချမလွယ်။

ရှေ့တော်ပြေးတွေက တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ရောက်ချလာ ပြီ။ မကြာမီ စံထိပ်ထား ကိုယ်တိုင် ရောက်ချလာမည်ဆိုပါက ... အတွေးဖြင့်ပင် ... သူ့ရင်နှင့်အောင်လေးလံသွား၏။

“မင်းရောက်လာတာနဲ့ အတော်ပဲ ဘုန်းမာန်”

“ငါလည်း မင်းကို တွေ့ချင်လို့ မင်းအိမ်အထိလိုက် လာတာ ... ”

“နောက်ဆို မြို့ထဲသွားစရာရှိရင် ငါ့ကိုကျောင်းထဲ ဝင်မခေါ်နဲ့တော့ ... စံထိပ်ထားတွေ့သွားရင် လုံးဝသိသွား လိမ့်မယ် ... ”

“မင်းနဲ့ငါ့ကို ဟိုတစ်ခါ ကားရပ်နားတဲ့နေရာနားမှာ ဆုံဖြစ်ကြသေးတာပဲ ... အဲ့ဒီတုန်းက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ပို့ စံထိပ်ထား သတိမထားမိဘူးနဲ့တူတယ် ... ”

အခုလော့ သမိုင်းထားမိသွားပြီ ... မင်းဟာ
စိတ်ထား သိပ်သိချင်နေတဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့
ဆက်နွယ်ရာလူတစ်ယောက် ... အဲဒီလို သတိနဲ့ မင်းကို
မြင်တာနဲ့ မျက်ခုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်မှာ သေချာနေပြီ ...
အဲဒါကြောင့် ဆင်ခြင်ခိုင်းရတာ ... တစ်မျိုးမထင်ပါနဲ့ကွာ”

“မထင်ပါဘူး ... ဒီလိုပဲဖြစ်တတ်ပါတယ် ... ဒေါက်
ထောက်ကြည့်ရုံအဆင့် မဟုတ်တော့ဘူး ... အတင်းလာ
တီးခေါက်ပြီး မေးမြန်းဆုံစမ်းနေပြီ ... စံထိပ်ထားကိုယ်တိုင်
တော့ မဟုတ်ဘူး ... ဆွီတီနဲ့ သူ့မောင်လေးကတစ်ဆင့်
ပေါ့ ...”

“အဲဒါဆို ... မင်းဘာတွေ ယောင်မှားဖော်ပြော
လိုက်မိသေးလဲ ဘုန်းမာန် ...”

“ပြောမလား ... ငါ့ကလေးမှ မဟုတ်တာ ... ဆွီတီ
က အတင်းလိုက်စားနေတာကွ ...”

“မင်း ကြာရှည်ရှောင်တိမ်းလို့ လွယ်ပါ့မလား ...”

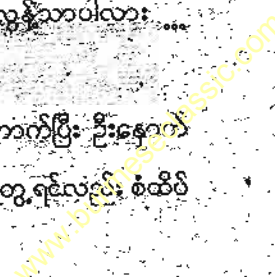
“လွယ်မယ်မထင်ဘူး ...”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒါကို စဉ်းစားမိတယ် ... စံထိပ်

ထားက သူ သိချင်တာရှိရင် မရရအောင် ကြိုးစားတတ်တဲ့
အကျင့်တော့ရှိတယ် ... အခုလည်း ဖုန်းထဲမှာ ငါ့ကို အကျပ်
ကိုင်မေးနေပြီ ... ဆွီတီတို့အောက်ဆပ် ဝမ်းဆိုင်ကလူနဲ့
ကိုအောင်လှိုင်ဘွား ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲဆိုတာ ရှင်းရှင်း
ပြောပါ ... မပြောရင် ကျွန်မဘက်က ဖုန်းလက်ခံပြောဆို
မှုကို ဖြတ်တောက်ပစ်မယ် ... ပြီးတော့ နှစ်နဲ့ချီကြာနေ
ပြီ ... အခုထက်ထိ လူကိုယ်တိုင်လာမတွေ့လို့ ... သူ့မမှာ
ဘယ်လိုမှန်းမသိရတဲ့သူ့ဇာစ်ယောက်ကို ဖုန်းလက်ခံစကား
ပြောနေရတာ အရူးတစ်ယောက်နဲ့တူနေပြီ ... ဘာကြောင့်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် လာတွေ့ဖြစ်အောင် လာတွေ့ပါ ... မတွေ့ရင်
သူ့ကို ပရိပို့စ်လုပ်ထားတဲ့လူတွေထဲက အကောင်းဆုံးလူ
တစ်ယောက်ကို ရွေးထုတ်တဲ့တော့မယ်ဆိုပြီး မြှိုင်းမြှောက်
တယ် ...”

“မင်းဟာကလည်း မလူးသာမလွန်သာပါလား ...
ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရာ ...”

“အဲဒါကြောင့် ... ငါ ခေါင်းစီးတောက်ပြီး ဦးနေကတ
ခြောက်နေရတာပေါ့ကွာ ... ငါ သွားမတွေ့ရင်လည်း စံထိပ်

ထားက တခြားလူကို လက်ခံတဲ့တော့မှာ ... တွေပြန်ရင်
လည်း သူနဲ့တန်းတူ ကျောင်းသားတစ်ယောက်မို့ သူ့အထင်
ကြီး လေးစားလက်ခံလောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဆိုပြီး ...
ငါ့ကိုယ်ပယ်ချလိုက်မှာ အရမ်းစိုးရိမ်နေပြန်တယ် ... နောက်
တစ်ပုဂ္ဂလိက မင်းကနေတစ်ဆင့် သူ့နည်းသူ့ဟန်နဲ့ ခြေရာခံ
လိုက်လာတော့မှ အရေးကိုပဲ ... ”

ကျော်စင်မင်းထွန်းမိခင်က ပန်းခြံထဲမှာ အလုပ်သမား
တွေနှင့် အလုပ်များနေ၏။ ဖခင်ဖြစ်သူက အစိုးရဌာနဆိုင်ရာရုံး
တစ်ရုံးမှာ ညွှန်ကြားရေးမှူးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ရုံးက ပြန်မလာသေး။

စံထိပ်ထားမှန်းထားသည်က ‘နန်းတော်’။

ကျော်စင်မင်းထွန်း ပိုင်ဆိုင်သည်က ‘ရဲတိုက်’သာသာ။

ကျော်စင်မင်းထွန်း အစန်းထဲမှာ ဝင်စကားပြောဖြစ်နေ
ကြခြင်းပင်။ ကျော်စင်မင်းထွန်း၊ မိဘတွေက သဘောကောင်း၍
ဘုန်းမာန်မှာ ဤအိမ်ကြီးကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်သွားလာ
နိုင်ခွင့်ရှိနေ၏။ ကျော်စင်မင်းထွန်းရဲ့ ခုတင်ပေါ် တက်လှဲရင်း နံရံမှာ
ကပ်ထားသော ဆေးဘက်ဆိုင်ရာ စာရွက်စာတမ်းတွေ ကပ်ထား
တာကိုသာ လိုက်ငေးကြည့်နေဖြစ်၏။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား

ဘဝကတည်းက အရေးကြီးသောပုဒ်စာနှင့် ရုပ်ပုံတွေဆိုလျှင် အမြဲ
မြင်သာကြည့်မိနေတတ်စေရန် ပုံတူကူးကော်ပီချဲ့ပြီး အိမ်ရာဘေး
မှာ ကပ်ထားတတ်သည်မှာ ကျော်စင်အကျင့်။ ခေါင်းအုံးအောက်
တစ်ထိပ်ထားရဲ့ ပို့စကတ်ဆိုက် ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို သွားတွေ့၏။

“မင်းကလည်း ဒိုင်လျှိုငနပ်ပဲ ... ဒီမှာ ဓာတ်ပုံတွေ ဘာ
တွေ ရထားပြီးသားကိုများ ... ”

“မင်းမသိပါဘူးကွာ ... ငါတောင်းလွန်းလို့ မွေးနေ့
လက်ဆောင်ထဲမှာ ထည့်ပို့ပေးလိုက်တာ ... စံထိပ်ထား
တောင်းလွန်းလို့ ငါ့ဓာတ်ပုံကိုပေးတုန်းက နဖူးတစ်ပိုင်း၊
မျက်လုံးတစ်ပိုင်း၊ နှာခေါင်းတစ်ပိုင်း၊ ပါးစပ်တစ်ပိုင်းနဲ့
တစ်မျိုးကို ဆယ်ခုလောက်စီ ရောထွေးပြီး ပို့လိုက်တာကွ”

“အဲ့ဒါဆို ဓာတ်ပုံတွေဆက်စပ်ကြည့်ရင်း မင်းဆိုတာ
ပေါ်လွင်သွားမှာပေါ့ ... ”

“ဒီလောက်တော့ ဘယ်ညှံပါ့မလဲ ... ငါ့ရဲ့နှုတ်ခမ်း
ပိုင်းနဲ့ နဖူးပိုင်းဓာတ်ပုံတွေကို ချန်လှပ်ထားပြီး ပို့ရတာ
ပေါ့... သူ့ခမျာ ညစဉ်အချိန် ဆယ်မိနစ်ပေးပြီး ဒေါက်တာ
အောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာ ဘယ်လိုရုပ်မျိုးလဲလို့ ဓာတ်ပုံအပိုင်း

တွေကို အမျိုးမျိုးဆက်စပ်ဆက်ကြည့်ပြီး လိုက်ရှာကြည့်နေ
သတဲ့ ... ရယ်စရာပုံစံကြီးတွေပဲ ထွက်ထွက်လာလို့ ... ငါ့ကို
စိတ်လည်းဆိုး ... ရယ်လည်းရယ်ချင်နဲ့ အပြစ်တော်တင်
လိုက်သေးတယ် ... ဖုန်းထဲကနေပေါ့ ... ”

“မင်းဘက်ကလည်း နေရာပြောင်းဆက်နေရမှာပေါ့”

“အေးပေါ့ ... ငါ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်ပေးထားလို့ဖြစ်မလဲ။
ငါဆက်မဲ့အချိန်တော့ တစ်ခါဆက်ပြီးတိုင်း ချိတ်ဆက်
ကလေးတွေလုပ်ပြီး ပြောပြသွားတာပေါ့ကွာ ... ”

“မလည်ရှုပ်ဆိုတာ မင်းလိုကောင်ပဲ ကျော်ဇင်မင်း
ထွန်း ... ”

သူပြောတာကို ငြိမ်ခံရှာ၏။ ကရုဏာသက်သွားပြီး
ကျေးဇူးရှင်မို့ လျော့ပေါ့နှစ်သိမ့် အားပေးစကားသာ ဆက်ပြော
ပြန်၏။

“နောက်တော့ ရှင်းချိန်တန် ရှင်းသွားမှာပေါ့ ... မင်း
က စာများတဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ... ဒီအပေါ်
မှာပဲ တစ်ချိန်လုံး စိတ်သောကရောက်နေလို့ မဖြစ်ဘူး ...
စာဖက်ကိုလည်း စိတ်ထည့်ဦးပေါ့ ... ”

“ငါ သဘောပေါက်ပါတယ် ... အသိခေါက်ခက် အဝင်
နက်နေတယ်လို့ ထင်ချင်လည်းထင်ပေါ့ ... မင်းကို ငါ့အရင်း
နှီးဆုံး သူငယ်ချင်းမို့လို့ ပြောပြစရာ အကြောင်းရင်းကြီး
တစ်ခု ကျန်နေသေးတယ် ... ”

“ထပ်ရှုပ်ရမှာတွေလား ... ခေါင်းစားတယ် ... စား
တယ် ... ”

“စားမနေပါနဲ့ ... နားထောင်စမ်းပါ ... တကယ်တော့
ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာ အပြင်မှာလည်း တကယ်
သက်ရှိထင်ရှားရှိတယ် ... ”

“ဘယ်လို ... ဘယ်လို ... ရှုပ်ကုန်ပြီကွာ ... မင်း
စိတ်ကူးနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ဇာတ်ကောင် မဟုတ်တော့ဘူး
လား ... ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ အပြင်မှာ တကယ်ရှိတဲ့
အပေါ်မှာ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးပေးထား
တာ ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာ အောင်လင်းခိုင်ရဲ့
ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးကွ ... အခု လန်ဒန်မှာ (P. ၁)
ဘွဲ့ရပြီးပြီ ... အသက်လေးဆယ်ကျော်ရဲ့ပဲရှိသေးတယ် ... ”

လူပျိုကြီး ... ငါက အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ဦးလေးနာမည်နဲ့ ဘွဲ့ အမည်နာမတွေ ဆွဲသုံးပြီး စံထိပ်ထားနဲ့ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ ကြတာပေါ့ ... ဒီအကြောင်းကို အောင်လင်းခိုင်လည်း သိနေ တယ် ... ဆွဲသုံးခွင့်ပေးထားတယ် ... ခက်တာက ရှေ့လ လောက်ဆို ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား ပြန်ရောက်လာ တော့မယ် ... အဲဒီအခါကျရင် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်ကုန်မှာ ကိုလည်း ကြိုပြီးစိုးရိမ်နေရသေးတယ် ... ”

“ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားနဲ့ စံထိပ်ထားက ပတ် သက်စရာလမ်းမှ မရှိတာ ... ကြိတ်နံ့မစိုးရိမ်စမ်းပါနဲ့ ... ”

“ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောအထူးကုသမားတော်ကြီး အဖြစ် နာမည်ကြီးပုဂ္ဂလိကဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်းတွေမှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားထိုင်ဖြစ်ရင် ... နာမည်ထွက်လာ ရင် ဒီလောကနဲ့ နှီးနှယ်နှံ့စပ်နေတဲ့ စံထိပ်ထားရဲ့နားကို ရောက်သွားမှာပဲ ... စံထိပ်ထားကို ဖုန်းဆက်ပြီး ပရိုပိုစ် လုပ်နေတဲ့ ... အောင်လှိုင်ဘွားလို့ပဲ မြင်သွားပြီး ... အဲဒီ အပေါ်မှာ ... ”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက စကားကိုရပ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ကြား

ထိုက်၏။ သူက

“ငါ နားလည်ပြီ ... ရှုပ်ကုန်မှာကြိမ်းသေးပဲ ... မင်း ကွာ ... အစကတည်းက တခြားလွတ်လွတ်လပ်လပ်နာမည် ပေးဖို့ကိရင် ပြီးရော ... အခုမှတော့ မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဖြစ်ရပြီ ... အဲဒါပေါ့ ... အစကောင်းမှ အနှောင်းသေချာ တဲ့ ... ”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက ပြတင်းမှနေ၍ အဝေးမျှော်ရှုခင်း တွေကို ငေးရုံသွား၏။ တုံ့ပြန်ချေပခြင်းမရှိ။ သောကပိနေသော ဗျာကြားမှာ ဘယ်လိုစကားလုံးမျိုးတွေညှပ်ပိတ်ခံထားရပါသလဲ။ ထိုအပ်တာကိုပဲ တိုတောင်းစွာမေးကြည့်လိုက်မိ၏။

“ရှေ့ဆက်ပြီး ငါရှောင်တိမ်းပေးနေမယ် ... ရှောင်လို့ တိမ်းလို့မရတော့ဘူးဆိုရင် ငါ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ... အတင်း အကျပ်မဟုတ်တောင် မပွင့်ပွင့်အောင် ဖွင့်ပြောနိုင်စေတဲ့ တစ်နည်းနည်းကို စံထိပ်ထားဘက်က သုံးစွဲလာခဲ့ရင်ပေါ့။ မဖြစ်ဘူး ... ဖြစ်ခဲ့သော် ... ဆိုတာမျိုးပေါ့ကွာ ... ”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဖွင့်မပြောပါနဲ့ ဘုန်းမာန်”

“အဲဒါ ရိုသေစောင့်သိရမဲ့သစ္စာလား ... ”

လရောင်ချို ၎င်း ၎င်း ချော့ချော့ပုံတူ

“ဇာတိရိုးရိုးလေးတစ်ခုပါ ...”

သူ့ နားလည်စွာဖြင့် ကျော်ဇင်မင်းထွန်းပန်းကို အသာ ဖြစ်ညစ်နှစ်သိမ့်မှုပေးရင်း ကျော်ဇင်ငေးရာ အဝေးရှုခင်းကို လိုက် ငေးကြည့်လိုက်မိ၏။

တံလှုပ်တွေယိမ်းထိုး ရီဝေကခုန်နေကြသည့် မြင်ကွင်း တွေက ဗင်ဆင့်ဗန်းဂိုးရဲ့ ဆိုက်ပရပ်(စ်)လမ်းပန်းချီကားကို အမှတ် ရသွားစေမိ၏။ အရောင်ရင့်ရင့်ရဲရဲကဲကဲသုံးပြီး သူ့မျှားနှင့်မတူအောင် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီအာရုံနှစ်မျိုးကို ဖမ်းစားသည့်နေရာမှာဖြင့် တူညီ နေ၏။

နောက်နေ့တွေမှာ နေ့တစ်ခုလုံးလုံးလုံးဆောင်တာနှင့် ဖြစ် ဖြစ်စဉ်များသာ အပြောင်းအလဲမရှိ စီးဆင်းနေ၏။ ဆွီတီနှင့် တူရဲ့ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေကြသလို၊ စံထိပ်ထားကို အရိပ် အယောင်မျှပင် ထပ်မံမြင်ရတော့။ လေးလံမှုတွေ လျော့ပါးသော် လည်း ဆိုင်ထဲအဝင်အထွက်မှာ ခေါင်းပေါ်က ပထမထပ်ကိုတော့ ထပ်မပြတ် ထားနေရသေး၏။

ဆိုင်ဘေးမှာရှိသော ဖုန်းဆိုင်မှ ဖုန်းလာကြောင်းပြောရုံ နားကိုင်လိုက်၏။ ဆက်သူက အောင်လင်းခိုင် ...

“ဘုန်းမာန်လေား ...”

“အေး ... ငါလေ ... ငါ့အသံတောင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား ...”

“မင်းအသံက ကျော်ဇင်မင်းထွန်းအသံနဲ့ ဖုန်းထဲမှာ ပြောရင် အတူတူလိုပဲကွ ... ငါတောင် ကြောင်သွားတယ်၊ ကျော်ဇင်များလားလို့ ... ဒီလိုကွ ... မင်းဆီဖုန်းဆက်ရတာ ကျော်ဇင်ကေစွဲကြောင့်ပဲ ...”

“ကျော်ဇင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကျော်ဇင်မျက်စိကို သစ်ကိုင်းအချွန်ထိုးမိလို့ကွ”

“ဟား ... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ...”

“သူတို့အိမ်ရှေ့က ပိတောက်ပင်ကို အလုပ်သမားတွေ တက်ချိုင်တာ သွားကြည့်ပြီး ဆရာလုပ်တယ်လေ ... အလုပ် သမားတွေကလည်း တမင်လုပ်တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး ... အပေါ်က သစ်ကိုင်းအခက်တွေ ခုတ်ချနေတာ လမ်းမီးကြိုး လွတ်အောင်လို့ပေါ့ ... အဲဒီမှာတင် အပေါ်က ခုတ်ချထား လို့ သစ်ကိုင်းစတစ်စက စောင်းချွန်ထားသလို ချွန်နေတာ အောက်ကိုပြုတ်အကျ ... ကျော်ဇင်ကလည်း မော့အကြည့် မျက်လုံးကိုတည့်တည့်ထိသွားတာပဲ ... ကံကောင်းလို့ စိုက်

မဝင်သွားတာပေါ့ ... အခု ကျော်ဇင်ကို မျက်စိ၊ နား၊ နှာ ခေါင်း၊ လည်ချောင်းအထူးကုဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ် ... ထိတာများသွားတယ် ... မျက်လုံးပျက်နိုင်တယ် ... ဘယ် ဘက်မျက်လုံးတစ်လုံးကို ထိသွားတာကွ ...”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ ... နေရင်းထိုင်ရင်းဒုက္ခိတ ဖြစ်ရတော့ မယ် ... ဒီကောင်ကလည်း ဘာဆိုင်လို့ သွားကြည့်ရတာ လဲ ... သူ့အိမ်ကတော့ ယူကျုံးမရဖြစ်ရှာကြတော့မှာပဲ ... ငါ လိုက်သွားမယ် ... မင်း အခုဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“ဆေးရုံကလေ ... ငါလည်း ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ရောက် လာတာ ... သူတို့တစ်တွေ ထူပူတာနဲ့ မင်းကိုမဆက်ဖြစ် တာဖြစ်မယ် ... အခု ငါ ဆက်လိုက်ပြီပဲ ... အမြန်သာလာ ခဲ့တော့ ...”

သူက ဆေးရုံအမည်နှင့်လိပ်စာကိုမေးပြီး အင်္ကျီတစ်ထည် ကောက်စွပ်ကာ ဆိုင်ကို လှည့်အသိနှင့်လှည့်ပြီး အငှားကားနှင့် ဆေးရုံ အမြန်ရောက်အောင် လစ်ရတော့၏။

ဆယ့်ငါးမိနစ်နှင့် ဆေးရုံရောက်လာ၏။ ဆေးရုံထဲရောက် သောအခါ အရေးပေါ်အခန်းရှေ့မှာ လိုက်ရှာ၏။ မတွေ့။ လူနာ

လရောင်ချို ၎်

ဆောင်သီသန့်အခန်းတွေ လိုက်လံစုံစမ်းမှ သွားတွေ့၏။

မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်ရသည်ကတော့ ကြိမ်းသေသွားလေပြီ။ ကျော်ဇင်မိခင်ဆို ငိုလိုက်သည်မှာ ကျူကျူပါ။ ဗခင်က အိတ်ကြိတ်ကြိတ်နှင့်။ သစ်ခုတ်သူတွေ အပြစ်တင်လိုက်၊ ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ်ဖွဲ့လိုက်။ ဝဋ်ကြွေးဆိုတာနှင့် စိတ်ဖြေသိမ့်လိုက်လုပ်နေ၏။

တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ နှမြောတသ ယူကျုံးမရအောင် ခံစားကြရသည်မှာမဆန်း။ အောင်လင်းခိုင်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကျော်ဇင်မင်းထွန်းကို ဝင်တွေ့ဖြစ်ကြ၏။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့ သူငယ်ချင်း ... ပြန်ကောင်းလာမှာပါ ... ဘာမှအားမငယ်နဲ့ ... ဘာမှစိတ်မဆင်းရဲနဲ့ ... ဇာတ်ကနေတဲ့ဆေးသိပ္ပံပညာတွေနဲ့ မင်းမျက်လုံးနှစ်လုံး စလုံး ပြန်ကောင်းလာမှာပါ ...”

သူက တတွတ်တွတ်ပြောနေသော်လည်း သူ့လက်ကို ဆုပ်ထားသော ကျော်ဇင်မင်းထွန်း၏လက်တွေ အားလျော့နေတာ သတိထားမိ၏။ အောင်လင်းခိုင်က

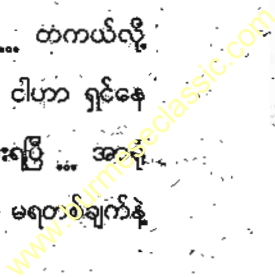
“မင်းကို ထပ်ပြီးခွဲစိတ်ကုသရဦးမယ် ... အကောင်း

၎် ခေါ်သရဲပုံတု

ဆုံး အခြေအနေဖြစ်တဲ့အထိကို ကြိုးစားကုပေးကြမှာပါ ... မင်းမိဘတွေကလည်း ဘယ်လောက်ကုန်ကုန်ကုသနိုင်ကြတဲ့သူတွေ ... မင်းစိတ်ဓာတ်မကျနဲ့နော် ... ကျော်ဇင်”

မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို ပတ်ဝန်းစည်းထားသဖြင့် ကျန်တစ်လုံးဖြင့် ပြန်၍အားစိုက်ကြည့်နေရသည့် ကျော်ဇင်က ...

“ငါ့အခြေအနေကို ငါသိပါတယ် ... ဒီဘက်ဘက် မျက်လုံးကို ထုတ်ပစ်ရမဲ့အနေအထားမျိုး ရှိနေတယ် ... မထုတ်ပစ်ရင် အထဲမှာအနာတည်ပြီး ပြည်တွေလိုက်စားလို့ နောက်မျက်လုံးတစ်ဖက်ကိုပါ ကူးပြီး စုံလုံးကန်းတဲ့ဒုက္ခိတဘဝကိုရောက်သွားနိုင်တယ် ... ဒီဘယ်ဘက်မျက်လုံးကို ခွဲရင် အာရုံကြောတွေ မလွတ်ဘူး ... မခွဲလို့လည်း မဖြစ်ပြန်ဘူး ... ခွဲပြီးလို့ အာရုံကြောတွေ ကံသိပြီးလွတ်သွားရင်တော့ တစ်ဖက်သပ်ဘဝနဲ့ လူကောင်းပြန်ဖြစ်မယ် ... ကျောက်မျက်လုံးတုတပ်လို့ရတာပေါ့လေ ... တဲကယ်လို့ ခွဲပြီးလို့ အာရုံကြောမလွတ်ဘူးဆိုရင်တော့ ငါဟာ ရှင်နေရက်နဲ့ သေတဲ့ဘဝကို ကြိမ်သေရောက်သွားရပြီ ... အာရုံတွေ ဖောက်ပြန်လွှဲမှားပြီး သတ်ရတစ်ချက် မရတစ်ချက်နဲ့

ခပ်ယဉ်ယဉ်လေးရွေးသွားမဲ့ ဘဝမျိုးကိုဆိုက်ရောက်သွားရ
လိမ့်မယ် ... ဒီသဘောကို ဆရာဝန်ကြီးပြောပြလို့ ငါ့မိဘ
တွေ တိုးတိုးထိတ်တိတ် တိုင်ပင်နေကြတာ ငါကြားပြီးပြီ”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ ခံစားမှုတွေ အား
ကောင်းမိုင်းပျလာ၏။ အောင်လင်းခိုင်က ထပ်မံနှစ်သိမ့်ရန် စကား
လုံးတွေ ခေါင်းကုတ်ရှာပြီး စုဆောင်းနေလေရောသလားမသိ။
ဘုန်းမာန်ခင်က ကျော်ဇင်ကို ဝမ်းနည်းစာနာစွာကြည့်ရင်း ကံဆိုးပြီး
မျက်လုံးဆုံးရှုံးရသည့် ပုဂ္ဂုဇွန်းအဖြစ်အပေါ် တရားစိတ်သွင်းရင်း
ဖြေသာအောင် ကြိတ်ဖြေနေရ၏။

သုံးလောကပရမေမြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူ
ထားခဲ့လေသည့်တရားအတိုင်း ကွေးသောလက်မဆန့်မီ၊ ဆန့်သော
လက် မကွေးမီမှာပင် ခန္ဓာဒီဝိန့်ကြောနိုင်သေးသည်ပင်။ မျက်လုံး
ကွယ်ခြင်းအမှုကဖြင့် စာဖွဲ့နေဖို့ပင်မလို။

“အောင်လင်းခိုင် ...”

“ပြောလေ ... ကျော်ဇင် ...”

“ငါ ပန်းသီးစားချင်တယ် ... မင်းကိုယ်တိုင်ဝယ်ပေး

ပါဗော့ ...”

“စိတ်ချသူငယ်ချင်း ... နာရီဝက်အတွင်း မင်းရှေ့
ရောက်လာစေရမယ် ...”

အောင်လင်းခိုင် ထွက်သွား၏။ အခန်းထဲမှာ ကျော်ဇင်နှင့်
ဘုန်းမာန်ခင်တို့သာ ကျန်နေရစ်ခဲ့၏။ မိဘတွေက ဆရာဝန်ကြီးနှင့်
ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးမှုတွေ ပြုလုပ်နေ၏။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟတွေက
သူငယ်ချင်းဖြစ်သူတွေ ဝင်တွေ့နေ၍ အပြင်မှာခေတ္တရှောင်ပြီး ကိုယ့်
အစုနှင့်ကိုယ် စကားကောင်းနေကြ၏။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းက ...

“မင်းကို ငါ အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိတယ် ...”

ဘုန်းမာန် ...”

“ပြောပါ ... ငါ့အသက်လို တန်ဖိုးထားပြီး နားထောင်
နေပါ့မယ် သူငယ်ချင်းရာ ...”

“ငါပြောတဲ့စကားတွေကို မင်း လျှို့ဝှက်ပေးရမယ် ...
အောင်လင်းခိုင်ကိုတောင် မသိစေချင်လို့ တမင်ပထုတ်တဲ့
အနေနဲ့ ပန်းသီးဝယ်ခိုင်းလိုက်တာ ... ငါ့မျက်လုံးကို နောက်
ထပ်တစ်ကြိမ် မခွဲစိတ်ခင် မင်းကို ကြိုတင်မှာရတာ ...
အကြောင်းရှိတယ် ... ခွဲစိတ်ခံပြီး ငါ့အာရုံတွေ ဘာမှ မချွတ်
ယွင်းသွားဘူးဆိုရင်တော့ ... ငါ အခု ကြိုပြောပြထားတာ

လရောင်ချို

တွေကို လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်တော့ ... တကယ်လို့ ခွဲစိတ်ကာသ
 မှုခံယူပြီး ငါ့အာရုံတွေ ချွတ်ယွင်းရှူးသွပ်သွားတယ်ဆိုရင်
 တော့ ငါ့အခု ကြိုမှာခဲ့တဲ့အတိုင်း မင်းဆက်လက်ပြီး လုပ်
 ဆောင်သွားပေးရလိမ့်မယ် ... ဘယ်လိုအခက်အခဲ အတား
 အဆီးတွေနဲ့တွေ့တွေ့ ... မင်း ဆက်လက်ပြီး အောင်မြင်
 အောင် လုပ်ဆောင်သွားရလိမ့်မယ် ... ငါ အာရုံချွတ်ယွင်း
 စာကို ငါ့မိဘတွေက ငွေကုန်ကြေးကျခံပြီး ဒီမှာမရရင်
 ပြည်ပကို ခေါ်ကျကြမှာပဲ ... တစ်နည်းနည်းနဲ့တော့ ငါ
 ပြန်ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ငါယုံကြည်တယ် ... ငါ ဘယ်
 လောက်ကြာရင် ပြန်ကောင်းလာမလဲဆိုတာတော့ အသေ
 အချာပြောလို့ မရဘူး ... ငါ ပြန်ကောင်းလာတဲ့အထိကို
 မင်းက ငါ့ကြိုတင်မှာကြား ခိုင်းစေထားသလို အောင်မြင်
 အောင် လုပ်ဆောင်ပြီး ပြန်ကောင်းလာတဲ့ ငါ့ကို အဲ့ဒီ
 အောင်မြင်မှုတွေ ပြန်လည်အပ်နှင်းဆောင်ကြဉ်းပေးရမယ် ...
 ငါပြောတာ ရှုပ်သွားလား ... ”

“ရှုပ်သွားသလိုပဲ ... ”

“ဒီလိုကွာ ... မင်းရဲ့အသံနဲ့ ငါ့ရဲ့အသံက အဆိုတော်

ရွှေမြို့သူရဲပုံတူ

‘အင်’ နဲ့ အဆိုတော် ‘လေးဖြူ’ရဲ့အသံလို့ပဲ ... ပြီးတော့
 ခိုင်းထီးဆိုင်နဲ့ ဘုံဖြူရဲ့အသံလို့ပဲ ... ဖုန်းထဲမှာဆိုခွဲမရ
 အောင်တူတယ် ... အသေအချာကြီးကို အာရုံစူးစိုက်ပြီး
 နားထောင်ကြည့်မှ မသိမသာကွဲပြားတာလေးတွေရှိတယ်၊
 အဲ့ဒါလောက်က ပြဿနာမရှိပါဘူး ... အဲ့ဒီလိုအသံတူကြတဲ့
 အတွက် မင်းက ငါ့ကိုယ်စား စံထိပ်ထားဆီကို ဖုန်းတွေ
 စဉ်ဆက်မပြတ် ဆက်သွယ်သွားပေးရမယ် ... ငါ့အခု ထိန်း
 ထားသလိုမျိုး ငါ့ရှည်ခံနိုင်အောင် လှည့်ပတ်ပြောဆိုမှုတွေ
 နဲ့ မင်းအောင်မြင်စွာ ထိန်းသိမ်းထားပေးရမှာမျိုးပေါ့ ...
 ငါ ဆေးကုသပြီး ပြန်ကောင်းလာတဲ့အခါကျမှ ငါ့နေရာ ငါ
 ပြန်ယူမယ် ... မင်း ဖယ်ပေးလိုက်ရုံပဲ ... ”

“ငါက မင်း ဟန်ဆောင်ပြီး စံထိပ်ထားဆီ ဖုန်းဆက်
 ရမယ် ... ဒေါက်တာအောင့်လှိုင်ဘွားပုံစံနဲ့ပေါ့ ... ဖြစ်ပါ
 မလား ... အရင်ကပြောထားခဲ့ကြတာတွေ ဘာမှ စစ်စစ်
 ပေါက်ပေါက် မသိဘဲနဲ့ ... သွားဆက်လို့ဖြစ်မယ် ... မကြာ
 ခင် အလိမ်တွေပေါ်ပြီး ဒုက္ခရောက်ကုန်မှအခက်ရယ် ... ”

“ရက်သတ္တတစ်ပတ်နီးပါးလောက်ကို အချိန်ရပါသေး

လရောင်ချို ဝိသုဒ္ဓိသုရဲတု

ထယ် ... ခွဲစိတ်ခန်းမဝင်ခင်ကြားရက်ထဲမှာ မင်းကို ငါ ပြောပြမှာပေါ့ ... ငါနဲ့ စံထိပ်ထား၊ ပြီး ဖုန်းပြောဖြစ်တာက အစ ... ဘယ်လိုတွေ ဘယ်စကားတွေ ဘယ်အကြောင်း အရာတွေ ဘယ်လိုအမှတ်တရ အဖြစ်အပျက်တွေကအစ အသေးစိတ် ငါ ပြောပြပေးမှာပေါ့ ... မင်းသာ စိတ်ပါဝင် စားပြီး လိုက်မှတ်ရင် မင်းနဲ့ ငါ အသံချင်းခွဲမရသလို ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာ အရင်နဲ့ အခုလက်ရှိ ငါ တစ်ယောက်တည်းလို့ပဲ စံထိပ်ထား ထင်သွားမှာသေချာ ပါတယ် ... ”

“မင်း ဒီလိုလုပ်ရတဲ့ရည်ရွယ်ချက်က ဘာလဲ ... ”

“ငါ့အာရုံတွေ ချွတ်ယွင်းလို့ ဆေးကုနေရတယ် ... ပြန်ကောင်းလာတော့မှ မင်းကို ခဏအပ်ထားတဲ့ ငါ့နေရာ ငါ ပြန်ယူမယ် ... မင်းနဲ့စံထိပ်ထား ပြောဖြစ်ခဲ့သမျှ ငါ့ကို ပြန်ပြောပြပေါ့ ... သဘောကတော့ကွာ TV Game ဆော့ တတ်တဲ့ ဘေးလူကိုစင်ဆော့ခိုင်းပြီးသွားတယ် ... ကိစ္စဝစ္စ ပြီးတော့ ပြန်လာတယ် ... ခဏဝင်ဆော့ခိုင်းထားတဲ့လူကို ဖယ်ပြီး ငါ့နေရာ ငါ့ပြန်ထိုင်တယ် ... သဘောကတော့ ဒါပဲ”

“ပြောလောက်အောင်ကြီး မလွယ်ဘူးနဲ့တူတယ် ... ကျော်ဇော်မင်းထွန်း ... ”

“လွတ်လောက်အောင် ကြီးစားလုပ်ဆောင်ပြပေးဖို့ မင်းကို ငါ့ရွယ်ပြီး နားလည်လွယ်အောင် အသေးစိတ်ရှင်းပြ နေရတာပေါ့ကွာ ... ”

သူ့ တွေးဆသွားမိ၏။ ပတ်တီးအဖြေသားရင့်ညာမျက်လုံး ကလယ်ကလယ်လုပ်ကာ ငုံ့လင့်အားစိတ်ကြည့်လာသော အောင်ရဲ့အကြည့်ကြောင့် သူ့ တွေးဆမှုတွေ့ အငွေ့ ပျံ့သွားကုန်

“မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ့မှာရှိနေတာပဲ ... မင်းအတွက်ဆို ငါ တတ်စွမ်းသရွေ့ အင်တိုက်အားတိုက်ကူညီရမှာပေါ့”

“အဲ့ဒီကျေးဇူးစကားကြီး ခေါက်ထားခဲ့လိုက်စမ်းပါ ... ငါ မင်းကို ကြိုမှာနေတာပါ ... ခွဲစိတ်လို့ ငါ့ပြန်ကောင်းနေ ရင်တော့ အခုလိုပြောဖြစ်တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပေါ့ ... ”

“မင်း ကြိုမှာထားတဲ့အတိုင်း အောင်မြင်အောင် ငါ အကောင်အထည်ဖော်သွားပေးမယ် သူငယ်ချင်း ... ”

“အဲ့ဒီစကားဟာ ငါ့ရဲ့အားဆေးပဲ ဘုန်းမာန်စ ... ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါထပ်ပြောချင်နေတယ် ... မင်း အမြဲတမ်း အားရှိငြိမ်းချမ်းနေအောင်လို့ပေါ့ ...”

“တစ်ခွန်းတည်းနဲ့ နားလည်မှုရှိစွာ လုံလောက်ပြီး ပြည့်စုံသွားပါပြီ”

ယခုမှသာ သူ့လက်ကို ပြန်ဆုပ်လိုက်သော ကျော်ဇင်မင်း ထွန်းရဲ့ လက်မှာ အားပြည့်အင်ပြည့်ပါလာသည်မှာ ပြတ်တူကြီးနှင့် ဆွဲညှပ်လိုက်သလိုပင်။

စိတ်ဓာတ်ခွန်အား၏ စွမ်းပကားသည်ကား ကြီးမားလွန်း လှပေ၏။

စိတ်ထောင်းတော့ကိုယ်ကြောသလို ...

စိတ်ဆောင်တော့ ကိုယ်အောင်နိုင်သည်ပေလေ။

“သားလေးတော့ လူညွန့်ကျိုးပြီထင်ပါရဲ့ ... မောင် ဘုန်းတို့ မောင်ဆင်းခိုင်တို့ရယ် ... မင်းဘုရားရယ်ကြီးကို နှိုင်းပြီးပေးပေးကြပါဦး ... သားလေး ... အမလေး ... မြန်မူမြစ်ရေလတယ် ... သားလေးရယ် ... ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေသန်းခြောက်ထောင်လောက် ရှိတဲ့အထဲကမှ ကျွန်မ သားလေးကိုကွက်ပြီး ကံဆိုးမိုးရွာရတယ်လို့ ...”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူကို သူနှင့်အောင်လင်းခိုင် နှိုင်းဝန်းနှစ်သိန်ပြန်၏။ မိခင်စိတ်ငြိမ်သွားတော့ မခင်ဖြစ်သူကို လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ မခင်ဖြစ်သူက ယောက်ျားပီပီ နီးထဲမှာ

ဒေါသနဲ့သောကကို လုံးပေါင်းတင်ပြီး ကြိတ်ဖောက်ခွဲနေ၏။ တစ်ခါ တစ်ရံမှ တက်ခေါက်ကြမ်းကြမ်းအသံပြုတတ်၏။

နမော်နမိုနိုင်သော အလုပ်သမားတွေကို တရားစွဲမည်။ ပိတောက်ပင်ကြီးကို အမြစ်ကဖော်ပြီး မြေလှန်ပစ်မည်။ စသည်ဖြင့် ကြိမ်းဝါးနေ၏။

ကျော်စင်မင်းထွန်း မျက်လုံးခိုက်မိသည့်ကိစ္စမှာ ဘေး အမှောင့်ပယောဂတွေ အမျိုးမျိုးက ဝင်လာကြပြန်၏။

“အဲ့ဒီပိတောက်ပင်မှာ သဘက်ကြီးရှိတယ် ... သူ့နေ တဲ့ အပင်ကိုခုံတ်တော့ မကြိုက်လို့ ကိုင်ထည့်လိုက်တာ ... အလုပ်သမားတွေ က်မြင့်နေလို့ ... မထိဘဲ အောက်မှာ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ကျော်စင်သာ က်နိမ့်လို့ ထိသွားရရှာတာ ပေါ့ ...”

“ဟုတ်လား မမခင်ရယ် ... ကျွန်မကြားတာတော့ အဲ့ဒီအပင်မှာ မှင်စာလေးရှိတယ်ဆို ...”

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ဘာတွေပြောကြ မှန်းကို မသိဘူး ... သဘက် ဘာသဘက်လဲ ... မျက်နှာ သုတ်ပဝါသဘက်ကို ပြောနေတာလား ... တစ်ယောက်

ကလည်း မှင်စာတဲ့ ... စွန်လွတ်တဲ့မှင်စာကြီးပဲ ကြားဖူး ပါတယ် ...”

“ရှင် မသိရင်အသာနေပါ ကိုထိပ်ပြောင်ရယ် ... နေရာ တကာပါလေရာကိုကို မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ... ရှင်ခြံထဲက ပိနဲ့ပင် မှာ ... အစိမ်းမရှိတယ်လို့ နတ်ကတော်ခေါ်မြင့်က ပြော ပြောနေတယ် ... ရှင်အိမ်သားတွေ သတိသာထားကြတဲ့”

“ဘာအစိမ်းမလဲ ... ကျက်သွားအောင် စီးဖုတ်စား ပစ်လိုက်မယ် ... မဟုတ်မဟပ်တွေ လာမပြောနဲ့ ... နား ရွက်ကားတဲ့ကလေး နားကားလေးမွေးတာတောင် နဂါး လေးမွေးတယ်လို့ လျှောက်ပြောတတ်တဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အကျင့်တွေက ပယောဂတွေ နတ်တို့၏ စုန်းတိုက်တွေ ထက် ပိုဆိုးသေးတယ် ...”

ပတ်ဝန်းကျင်အနီးအပါးမှ လူများရဲ့ စကားကို အကြီး တစ်ဦးက ဝင်ဟန်ထိန်းရပြန်၏။

“တော်စမ်းဟေ့ ... ကာယကံရှင်တွေခမျာ နဂါး ကတည်းက စိတ်သောကရောက်နေရတဲ့ဥစ္စာ ... ငိုတို့ စကားတွေ မဆင်ခြင်လို့ ပိုပြီးစိတ်ဆင်းရဲမှားချိုး အဖြစ်စံ

ချင်ကြလို့လား ... အားနာကြ ... နားလည်မှုထားကြပါဦးဟာ ...

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ ဆွေမျိုးတွေပါ တီးတိုးဝေဖန်ပြောနေရာမှ အသံတိတ်သွားကြ၏။ သူနှင့်အောင်လင်းခိုင်တို့ ခပ်စုလှမ်းလျှောက်သွားပြီး ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ ရှေ့ရေကို ဆက်လဲဆွေးနွေးဖြစ်ကြ၏။

“စိတ်ဓာတ်ကအဓိကပဲကွ ... ကျော်ဇင်မင်းထွန်း စိတ်ဓာတ်မကျသွားဖို့ အရေးကြီးဇာယ် ... အနောက်တိုင်းမှာ စိတ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စမ်းသပ်မှုအမျိုးမျိုးလုပ်ဖူးတယ် ... မြွေဆိပ်ရှိတဲ့ မြွေအကိုက်ခံနိုင်တဲ့လူကို ပုဂ္ဂိုလ်ကိုက်တာပါလို့ လိမ်ညာပြောလိုက်တယ် ... အဲဒီလူဟာ မြွေဆိပ်ပြင်းပြင်းတက်တာတောင် မြွေဆိပ်ပြင်းအားထက် သုံးဆလောက်ခံနိုင်ရည်ရှိပြီး နောက်ကျပြီးမှ အဆိပ်ဖြေဆေးတိုးလိုက်တာနဲ့ အသက်ပြန်ရှင်တယ် ... ဒီလိုပဲ လူတစ်ယောက်ကို ပုဂ္ဂိုလ်ပျံ တကယ်အကိုက်ခိုင်းပြီး မြွေကိုက်တာပါလို့ လိမ်ညာပြောလိုက်တယ် ... အဲဒီလူကို မြွေဆိပ်ဖြေဆေးသဘောမျိုး ဘာဆေးမှကို ထိုးမပေးဘဲထားလိုက်တယ် ...

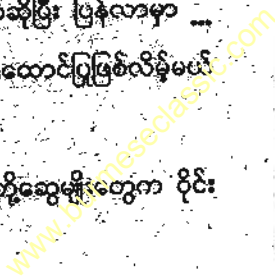
အဲဒီလူဟာ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် ငါးမိနစ်အတွင်း သူ့ကိုယ်တွင်းမှာ မြွေဆိပ်တွေပျံ နှံ့တက်လာပြီဆိုတဲ့ ဂယောင်ချောက်ချားစိတ်နဲ့ ရူးသွပ်သွားတယ် ... နောက်တစ်ဦး စမ်းသပ်တော့ ... ငါးမိနစ်နဲ့ဆုံးသွားတယ် ... ကဲ ပုဂ္ဂိုလ်ပျံကိုက်တာကို မြွေကိုက်တာပါပြောတာ ... တကယ်ယုံပြီးသေသွားတာ စိတ်ကြောင့်မေါ့ကွ ...”

သူက အောင်လင်းခိုင်ကို ကျော်ဇင်မင်းထွန်း ပြောပြသော လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြန်မပြောပြ။ သို့ဖြား ဒေါက်တာအောင်လိုင်ဘွားနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေ ကြိုခေးကြည့်မိ၏။

“မင်းဦးလေးက မြန်မာပြည်ကို အပြီးပြန်လာမှာလား ...”

“အေး ... ကိုယ့်မွေးရပ်မြေပဲ ခွေးထွေးတဲ့မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ချင်တယ်ဆိုပြီး ပြန်လာမှာ ... ငါ့အထင်တော့ မြန်မာပြည်မှာ အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်လိမ့်မယ်နဲ့တူတယ် ...”

“ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူ ... မင်းတို့ဆွေမျိုးတွေက ဝိုင်း

ဆရာတို့၏ နေရာချိတ်ဆက်မှု

စန်းတော်စပ်ဝေးစားမဲ့ အမျိုးသမီးကော တွေထားပြီလား။”

“အဲဒါတော့ အစီအစဉ်မရှိသေးဘူး ... ဦးလေးရဲ့ အစစ်မ ဝါတို့အပေ ပြောပြတာကတော့ ဦးလေးက ဇီဝာကြောင် တယ် ... ဘာလုပ်လုပ် သူ့စိတ်ကြိုက် ... သူ့ရွေးချယ်မှုကိုပဲ လုပ်တတ်တယ် ... ဒီရောက်မှ သူ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို သူ စိတ်ကြိုက်ရွေးချယ်လိမ့်မယ်တဲ့ ...”

“အသက်လေးဆယ်ကျော်မှ မြန်မာပြည်မှာ ဘဝသစ် ပြန်စမ့်သဘောမျိုးပေါ့ ...”

“အဲဒီလိုပဲနေမှာပေါ့ကွာ ... လူပျိုကြီးသာပြောရ ဝယ် ... အတွေ့အကြုံတော့ ရှိမှာပေါ့ ... တို့မတွေ့ကိုတွဲရ တာ သူ့အနေနဲ့ စိတ်ကုန်လာပုံပဲ ... အနောက်တိုင်းအိမ် ထောင် ထူထောင်မှုစနစ်ကလည်း လိင်ကိစ္စကို ဦးစားပေး အခြေခံတာက မေတ္တာအရင်းခံတဲ့အရှေ့တိုင်းရဲ့ အိမ်ထောင် တည်ထောင်မှုပုံစံနဲ့ ကွာဟချက်တွေကို သူလည်းသဘော ပေါက်မှာပေါ့ ...”

“စာကယ်လို့ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းကို ခွဲစိတ်ကုသတဲ့ အခါ အာရုံကြောထိခိုက်မိပြီး ... စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာချို့ယွင်း

ထိခိုက်သွားမယ်ဆိုရင်တော့ ... အဲဒီလိုမဖြစ်ခင် ချိုကို ကြို တင်မှာထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကိုတော့ ကတိစကားအတိုင်း ငါ့အနေနဲ့ မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော်ပေးရတော့မှာ ပဲ ...”

“မင်းကို မကျောင်ခင်က ဘာတွေ ကြိုတင်မှာထားခဲ့ လို့လဲ ...”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြရဘူးလို့ ငါကတိခံထားခဲ့ရ တယ် ... မင်းနဲ့တော့ တိုက်ရိုက်မပတ်သက်ပါဘူး ... ဒါပေမဲ့ သွယ်ဝိုက်ပတ်သက်ချင်လည်း ပတ်သက်လာနိုင်တယ် ... အဲဒီလောက်ကိုတော့ မင်းကြိုတင်သိထားသင့်တယ်ထင်လို့ ငါ ပြောပြထားတာ ... တစ်နေ့ ကြိုကြိုက်ဆုံတိုက်တာတွေ ဖြစ်လာမှ ရှင်းရင် ငါထွင်ပြောတဲ့စကားဖြစ်မှာစိုးလို့ပါကွာ ... ငါ့အပေါ် ကြိုတင်မှာကြားချက်ရှိတာ တကယ်ဟုတ်မဟုတ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို မင်း ကြိုတင်မေးကြည့်ပေါ့ ... အခုရုပ်မှ နောင်ရှင်းဆိုသလို ငါ ကြိုတင်အသိပေးထားတာ အောင်လင်းနိုင် ...”

“မင်းစကားကလည်း အထူးအဆန်းပါလား ဘုန်းမာန်၊

လရောင်ချို

အေးလေး ... လိုရမယ်ရ ... ငါမေးကြည့်ထားလိုက်မယ် ...
ရှိတယ်လောက်ပဲပြောမှာပေါ့ ... လျှို့ဝှက်ချက်တွေတော့
တယ်ရှင်းပြမှာလဲ ... ”

သူ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ အောင်လင်းခိုင်က အခန်း
ခပ်ပြီး သွားမေးနေ၏။ ခဏအကြာမှာ ပြန်ထွက်လာ၏။

“ရှိတယ် ... ပြောလိုက်တယ် ... ဘာအကြောင်းလဲ
ကွာ ... ငါ့ကျမှ လျှို့ဝှက်တော့ သံသယပွားပြီး ခေါင်းပူ
အောင် စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပြီ ... တကယ်ဆို ငါ့ပါပြောသင့်
တာပေါ့ ... ”

“ပြောလို့မဖြစ်လို့ပေါ့ကွာ ... မင်းနဲ့တိုက်ရိုက်မပတ်
သက်ပါဘူး ... သွယ်စိုက်ပတ်သက်နိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း
ဆယ်လေးမှာတစ်လေးလောက်ပဲ ရှိနိုင်တာမျိုးပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်လိုက်သော အောင်လင်း
ခိုင်ရဲ့ အကြည့်မှာ နားလည်ရခက်သော ဝေခွံမှုတွေ ယှက်ပြာနေ
စံထိပ်ထားတစ်လောက်ကတော့ ရုတ်တရက် ဖုန်းအဆက်အသွယ်
ဖြတ်သွားခြင်းအပေါ် ဝဟေဠိဖြစ်နေမိရုံမှတစ်ပါး အခြားသော
ရှိနေလိမ့်မည်မထင်။

ဂါးချိုသုရဲပုံတူ

ကရမက်ပန်းတွေကမှ လက်လှမ်းလို့မီချင်မိလိမ့်မို့ပေါ့။
ပင်မြင့်ခံသခင်ပန်းကတော့ တံချူနှင့်လှမ်း တုံးခွ၍လှမ်းသည့်တိုင်
အောင် မခိုတမိရှိနေနိုင်သေး၏။

တော်ဝင်ရန်နဲ့

ကောင်းကင်ပေါ်ကိုမှ လက်ဖြန့်ထားသူအတွက်
ရွှေမှုန်တွေကြဲပက်မှ သင့်တော်မလား။

ရွှေမှုန်ဆိုတာ ကောင်းကင်ကပွားတာမှမဟုတ်တာ၊ မြေ
က ပွားတာ၊ မင်းနားလည်နိုင်ရဲ့လား စံထိပ်ထားရယ်။

လရောင်ရှိ ကြည့်ချက်

နောက်တစ်ပတ်အတွင်းမှာပင် ညောင်စင်မင်းထွန်းရဲ့ ဖျက်လိုက်
ကို ထပ်မံခွဲစိတ်ရုန်း ခွဲစိတ်သည့်နေ့မှာ လူစုံတတ်စုံရောက်ပြီ
သော်လည်း အခြေအနေကို မသိရသေး။ ညဘက်ရောက်သောအခါ
မှသာ ဆရာဝန်ကြီးတွေက စစ်ဆေးမေးမြန်းကြ၏။

ထွက်ပေါ်လာမည့်ရလဒ်ကို ရင်တဖိုဖိုနှင့် စောင့်ကြည့်နေ
ရာသူတွေ ဟင်ခနဲဟာခနဲ ပြစ်ကုန်၏။

“မောင်ရင် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိလား ...”
“သိနေသလိုလိုပဲ ... ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲ ...”
“ကျော်စင်မင်းထွန်းလေ ... မောင်ရင်ရဲ့ မိဘနှစ်ပါးကို

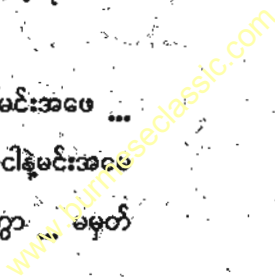
ရော သိသလား ... သိရင် အမည်လေးတွေပြောပြပါလား”
“အဲ့ဒါလည်း သိနေသလိုလိုပဲ ... ကျွန်တော့်မိဘ
တွေက ဘယ်သူလဲ ... ဒီထိပ်ပြောင်ပြောင်နဲ့ လူကြီးက
ကျွန်တော့် ဖခင်လား ...”

“မဟုတ်ဘူးလေကွယ် ... ဦးတင်ထွန်းလေ ... ရပ်
ထွက် ဥက္ကဋ္ဌကြီးလေ ... မောင်ကျော်စင်ရဲ့ အမေဘက်က
မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲ တော်တယ်လေ ... မောင်ရင်အဖေ
ဦးမင်းထွန်းက ဒီမှာလေ ... ညွှန်မှူးလေ ... မောင်ရင်အစ်မ
က ဒေါ်ရီရီစင်လေ ... ဒီမှာ ... ဒီမှာ ... မှတ်မိရဲ့လား ...
သေသေချာချာကြည့်ပါဦး ... ပြန်စဉ်းစားစမ်းပါဦး ...”

“သူတို့က ... ဟုတ်မယ်နဲ့တုတ်မယ် ... မြင်ဖူးသလိုလို
ပဲ ... ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ ရှင်းနေတယ် ...”

“သား ... သားလေး မေမေလေ ... မေမေ့ကိုတောင်
မမှတ်မိတော့ဘူးလား ...”

“သား ... ဖေဖေလေကွာ ... ငါက မင်းအဖေ ...
မင်းက ငါ့သား ... မင်းအမေက ငါ့မယား ... ငါနဲ့မင်းအဖေ
လက်ထပ် ဂိုက်လို့ မင်းကိုမွေးလာတာလေကွာ ... မမှတ်

လရောင်ချို

အသံအသွယ်

"မှတ်မိလေလို့ပဲ ..."

"ဟော့ဒီက မင်းရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းတွေကိုရော မှတ်မိလား ... ဒါ ... ဘုန်းမာန် ... ဒီဘက်က အောင်လင်း ခိုင်လေ ..."

"သူငယ်ချင်းကျော်စင်မင်းထွန်း ... ငါ ဘုန်းမာန် လေကွာ ..."

"ငါ ... အောင်လင်းခိုင်ကိုတော့ မင်း မှတ်မိမှာပါ"

ကျော်စင်မင်းထွန်းက အသေအချာလိုက်ကြည့်ပြီး ခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်ကိုင်လိုက်၏။ အပြင်းအထန် ဖြန်စဉ်းစားတွေးတောကြည့်နေပုံရ၏။ စဉ်းစားနေရင်းမှ ခေါင်းကိုလက်နှစ်ဘက်နှင့် ဖိရင်း ...

"အား ... မစဉ်းစားချင်ဘူး ... မတွေးချင်ဘူး ... ခေါင်းတွေမှူးတယ် ... ကိုက်တယ် ... ကယ်ကြပါ ... ကျွန်တော် ခေါင်းအရမ်းကိုက်တယ် ..."

စပယ်ရှယ်နပ်(စ်)နှင့် ဆရာဝန်ကြီးက အခန်းပြင်ကိုပြန်ထွက်နေကြပြီပြော၍ အားလုံး အခန်းပြင်ပြန်ထွက်နေကြပြန်၏။

အပြိုင်အပြိုင်

အိုးတစ်ယာညွှတ်ခန့် ကြာသောအခါ ဆရာဝန်ကြီးအခန်းထဲက ထွက်လာ၏။

"လူနာကို စိတ်ရောဂုရော အနားပေးတဲ့အနေနဲ့ ... အိပ်ပျော်အောင်သိပ်စားလို့က်ပြီး ... နောက်မှ ဆက်လက် စမ်းသစ်ကြည့်ကြတာပေါ့ ... ဒီလိုကိစ္စမျိုးဆိုတာ နူးညံ့သိမ်မွေ့စွာ ကိုင်တွယ်တတ်ဖို့ အချိန်များများယူရတတ်တယ် ..."

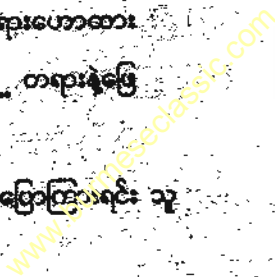
"ဆရာရယ် ... ဒီလိုဆို ကျွန်မသားလေး ကျောင်းအတ်တက်လို့ မရတော့ဘူးလား ..."

"ရောဂါပျောက်အောင် ကုသနိုင်ဖို့က ပိုအရေးကြီးပါတယ် ..."

"သားလေးရယ် ... အဖြစ်ခိုင်းတယ်ကွယ် ... အေးကျောင်းသားဖြစ်ပြီးမှ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးဖြစ်ရတယ်လို့ ..."

"အသိနဲ့သတိ အမြဲရှိနေရမယ်လို့ ဘုရားဟောထားတာပဲ ... လွတ်သွားတာနဲ့ ခံရတော့တာပဲ ... တရားနဲ့ဖြေပါခရီးရယ် ..."

ဦးမင်းထွန်းက ဖခီးဖြစ်သူကို နှစ်သိမ့်ပြောကြားရင်း သူ

လကောင်ချီ

ထိုထက်ပို၍ မျက်နှာညှစ်စေ့စွာ ခိုးသုတ်နေ၏။ ယနေ့ညအဖို့တွေ့ရတော့
မည် မထင်၍ သူနှင့်အောင်လင်းခိုင်တို့ ဆေးရုံမှပြန်လာခဲ့ကြ၏။
ဖြစ်ချင်တော့ လမ်းမှာ စံထိပ်ထားစဉ်ကားနှင့် မီးပွိုင့်မှာ ဘေးချင်း
ယှဉ်ရပ်မိလျက်သားဖြစ်နေ၏။ အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ တိကိုကားလေးကို
သူ ဝင်မောင်းလာခဲ့ခြင်းပင်။ မကျော်စင်မင်းထွန်း၊ အောင်လင်းခိုင်တို့
ကားမောင်းသင် လှိုင်စင်ဝင်မမြဲကတည်းက သူပါ ဝင်သင်ပြီး လှိုင်
စင် လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။

လင့်ခရူဇာကားပေါ်မှ ငဲ့ကြည့်လိုက်သော စံထိပ်ထားရဲ့
အကြည့်။ နံဘေးမှာထိုးရပ်လာသော တောက်ပြောင်လှပနေသည့်
ကားကြီးကို အမှတ်တရကြည့်မိရာက စံထိပ်ထားရဲ့ အကြည့်နဲ့ ဒိန်း
ခနဲ ဆုံမိလိုက်ချိန်။

စူးရှစွာကြည့်လိုက်သည့် တစ်မိနစ်ခွဲခန့်အကြည့်ကို ဆတ်
ခနဲ မျက်နှာလွှဲဖယ်ခြင်းဖြင့် ရုပ်သိမ်းသွား၏။ မလိုလားသော၊
မကြည်လင်သော၊ မနှစ်မြို့သော၊ ပြိုင်မြင်မျက်နှာထားဖြင့် ရှေ့ကို
မိုက်ကြည့်နေသည့် စံထိပ်ထား။

မီးပွိုင့်လွတ်သည်နှင့် စံထိပ်ထားရဲ့ ကားက ရှေ့လမ်း
တည့်တည့်မောင်းချသွား၏။ သူ့ကားက ဘေးလမ်းချိုးရမည်မို့

အမျိုးသမီးပုံတူ

ထိုင်ကြောအလွတ်ကို စောင့်ပြီး ချိုးကွေ့လာခဲ့ရ၏။ ထိုင်ခုံပေါ်
ဆဲ အိပ်ငိုက်လာသော အောင်လင်းခိုင်ကို စံထိပ်ထားနှင့်ပတ်
သက်ပြီး ပြောပြဖို့ နှုတ်ပြင်လိုက်သေး၏။

လျှို့ဝှက်ချက်ကို မသိရ၍ စိတ်ဖုဖောင်းနေသော အောင်
လင်းခိုင်ရဲ့ စိတ်ကို ပိုမိုထိုးဆွသလိုဖြစ်မှာ စိုး၍မပြောဖြစ်တော့။

စံထိပ်ထားနှင့်သူ တွေ့ရရှိလမ်းကတော့

ကိုးဆယ့်ကိုးရာခိုင်နှုန်း သေချာနေ၏။ လျှော့တိလျှော့ရဲ့
မျှော်နေသော 'တစ်'ဆိုသည့် မျှော်လင့်မှုလေးကိုဖြင့် သူ လက်
ကောက်ချင်သေး။

ကြောင်မျက်ရှင်နှင့်တွေ့ရလျှင် ရင်တုန်လွန်းသော ရင်ခွန်
သော သူရင်၌ စိုးမိုး၏။ အခြားမရှိ၊ ပကတိ။

ကျော်စင်မင်းထွန်း အာရုံကြောထိခိုက်ပြီး သတိပြန်လာ
လိုက်၊ မလည်လိုက်နှင့် စိတ်နောက်သွားသည်မှာ ကြိမ်းသော
လေပြီ။ သူ့အနေနှင့် ကျော်စင် ကြိုတင်မှာထားသည့်အတိုင်း ဆ
လှုပ်ရှားဖို့သာ ရှိတော့၏။

ပြင်ပဖုန်းမှဆက်ဖို့ ပြင်ရတော့၏။ စံထိပ်ထားနှင့်
သက်လျှင် သူ့ဘက်က ဖို၍ဝရုစိုက်ရ၏။ တခြားမြို့နယ်မှနေ၍
ရှင်းရာ စတိုးဆိုင်တစ်ခုကိုရွေးကာ ထိုဆိုင်မှ ဖုန်းဖြင့် နှိပ်ခေါ်လို
၏။

“ဟဲလို ... အမိန့်ရှိပါရှင် ...”

“... ..”

“ဟယ်လို ...”

“... ..”

“ကိုအောင်လား ...”

“အင်း ... ဟုတ် ... ဟုတ်တယ် ...”

“ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုအောင်ရယ် ... နေ့တိုင်း
ဖုန်းခေါ်နေကြဖြစ်ပြီး ... တစ်ပတ်လောက်ကို ဖုန်းမခေါက်
ဘဲ နေစိမ့်နိုင်နေတာ ဘာသဘောလဲ ပြောစမ်းပါဦး ...
ထိပ်ထား စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ ... ဖုန်းဖြည့်လာတိုင်း
ကိုအောင်လားလို့ ခဏခဏမေးမိလို့ ဖုန်းဆက်တဲ့အမျိုး
တွေ အသိတွေက ကျွန်မကို ကိုအောင် ... ကိုအောင်နဲ့
တောင် စကုန်ကြပြီ ... အိမ်က မသိအောင်လို့ အဲဒီပါးစပ်
ပေါက်တွေကို မနည်းပိတ်လိုက်ရတာ ဖင်ဖတ်ကိုမောနေ
တာပဲ ... ကိုအောင် သိပ်ဆိုးတယ်ကွာ ...”

စံထိပ်ထားရဲ့အသံက ပျားရည်ထဲ ပူလင်းကွဲဖွန်တွေပေ
စပ်ထားသလိုပဲ။ နားဝင်ချိုသလို၊ နားဝင်ရှုတ်တံနိုင်တဲ့အသံ၊
မာန်မာန်ကြီးတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ချွန် သံပေါက်အောင် ဖုန်းနှင့်

လရောင်ချို

နူးနပ်ထားနိုင်သော ကျော်စင်မင်းထွန်းရဲ့ အရည်အချင်းကိုလည်း လက်ဖျားခါလိုက်မိ၏။

“ပြောလေ၊ ကိုအောင် ... ဘာဖြစ်နေတာလဲ ...”

“ဪ ... ဟို ... ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး ... ကိုယ် နေမကောင်းလို့ မဆက်ဖြစ်တာပါ ...”

“ဟင် ... ဟုတ်လား ... စကားမပြောနိုင်လောက်တဲ့ အထိကို နေမကောင်းသွားတာဆိုတော့ ... ဘာရောဂါများ ဖြစ်တာမို့လို့လဲ ...”

“တိုက်ဖို့က ...”

“အဲ့ဒါဆိုရင်တော့ ပြောနိုင်ပါသေးတယ် ... ကိုအောင် သက်သက်မပြောတာပါ ... ထိပ်ထားကို တမင်ညှင်းထား တာ ...”

“အဲ့ဒီလိုမကပ်ပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ်/ ... စကားပြောဖို့ အားအင်မရှိတော့လောက်အောင်ကို အစာဖြုတ်ခံထားရ တာ ... ကြက်ပေါင်းရည်လေးပဲ သောက်ရတယ် ... ကံ ကောင်းလို့ မသေတာ ... ပြီးတော့ ဟမ်းဖုန်းကိုလည်း ဒက်ဒီက ခဏသိမ်းပေးထားတယ်လေ ... မာမိက တစ်ချိန်

မုန့်သုရုံပုံစု

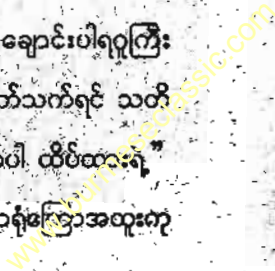
လုံး အနားမှာပြုစုနေတာ ... ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံတက်လိုက် ရသေးတယ် ... ဝါးရက်ကြာတယ် ... ငွေတွေသောက် သောက်လဲကုန်သွားတယ် ...”

ပြောပြီး ညာပြီးလိုက်မိ၍ သူ့ကိုယ်သူ ရယ်ချင်မိသွား၏။ သို့ငြား မတတ်နိုင်။ ကျော်စင်က ဤပုံဤနယ် ဇာတိလမ်းခင်းထား ပြီးပြီဆိုမှတော့ ထိုအတိုင်းသာ ဆတ်စာပြသွားရုံပင်။

“ဟုတ်လား ... ဘယ်ဆေးရုံလဲ ... ရွှေရုံတိုင်လား၊ ကန်သာယာလား ... ဆာကူရာလား ... အာရှတော်ဝင် လား ... ဒီလိုမှန်းသိရင် ထိပ်ထား လာတွေ့ပါတယ် ... မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း ကိုအောင်ရယ် ... ကိုယ် တိုင်က ပါရဂူကြီးဖြစ်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အာလို့ ရရမစိုက်ရ တာလဲ ... အဲ့ဒီလောက်ကြီး မဖြစ်သင့်ပါဘူး ... ကိုအောင် ကိုယ်၌က ပေါ့လျော့လွန်းပါတယ် ...”

“ကိုယ်က နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်ချောင်းပါရဂူကြီး ဆိုတော့ ... အထွေထွေရောဂါတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် သတိ မမူ ဝူမမြင်ဆိုတာမျိုးလေး ဖြစ်သွားတာပါ။ ထိပ်ထားရဲ့”

“ဟင် ... ကိုအောင်က ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောအထူးကု

လရောင်ချို ၊

ဒါနဲ့ပြီးလို့ ထိပ်ထားကို အရင်က သေသေချာချာ ပြောပြ
ပြီးတော့ ... အခု ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး နား၊ နှာခေါင်း၊ လည်
ချောင်းပါရဂူ ဖြစ်သွားပြန်တာလဲ ... ”

“ ခြေ ... ထိပ်ထားကို ဟာသဖောက်ဆိုက်တာပါ ...
ဗဟုတံထယ်လေ ... ကိုယ်က ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောအထူးကု
သမားတော် ... ခုနလို တလွဲပြောလိုက်ရင် ထိပ်ထား ရယ်
သွားမလားလို့ တမင်နှောက်ပြောင် ပြောကြည့်တာ ...
ကိုယ့်ဟာသက မရယ်ရဘူးဖြစ်သွားတယ်နဲ့တူတယ် ”

“ ကိုအောင်ကိုတော့ ထိပ်ထားအနေနဲ့ သံသယပွား
ပြီးရင်း ပွားမိလာရင်းပဲ ... မောင်ဘုန်းဆိုတဲ့လူက ကိုအောင်
အိမ်က ကားဒရိုင်တာလား ... ဘာလဲ ... TV Game ဆိုင်
လည်း ဖွင့်ပေးထားသေးတယ်နော် ... ကိုအောင်နဲ့ ဘယ်လို
ပတ်သက်တာလဲ ... ”

“ ခြေ ... အဲဒီလူလား ... အဲဒီလူက ဝေါ်သေးသေး
မဟုတ်ဘူး ... ကိုယ့်ရဲ့ လူနာဖြစ်ဖူးတဲ့လူပါ ... ကိုယ့်မှာက
ပုဂံသိက္ခာတွေ သမာဓိတွေ အိန်းပြီး ... ကလေးကိုလား
မတွေ့ဖြစ်သေးခင် အဲဒီလူကို အကူအညီတောင်းပြီး ...

ရရှိသင့်စရာ

“ ထိုယ်က ထိပ်ထားကလေးကို ပို့ပေးချင်တာ ပို့ခိုင်းရတာပါ ”

“ အဲဒီလူက တကယ်မအဘိနဲ့ ... အချင်ယောင်
ဆောင်ရတာလဲ ... အဲဒါ လုံးစမရိုးသားဘူး ... ”

“ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်လေ ... အချင်ယောင်ဆောင်နေ
မှ ထိပ်ထားက ကိုယ့်အကြောင်းတွေ မေးမြန်းစုံစမ်းလာရင်
မပြောဖြစ်တော့မှာပေါ့ ... ”

“ ရှင် ... ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း
နေတာလဲ ... ဘာလဲ ... ကျွန်မကို ကစားစရာများထင်
နေသလား ... လာတွေ့ဖို့ အထပ်ထပ်ပြောရတာလည်း
ခက်လှပြီ ... ရှင် အမျိုးမျိုးအကြောင်းပြပြီးရှောင်နေတယ် ...
အဲဒါကိုတွေးမိတိုင်း ဒေါသထွက်တယ် ... ကျွန်မကို သမိန်လို
မိန်းမမျိုးလို့ ရှင်ထင်နေသလဲ ... ”

“ ထိပ်ထားက နန်းဆိုက်တဲ့ပန်းမကိုဋ်ပါ ... ကိုယ်လာ
မတွေ့သေးတာက အလုပ်တွေသိပ်များနေတာရယ် ...
ထိပ်ထားကလည်း ကျောင်းခပြီးသေးတာရယ် ... ပြီးတော့
ထိပ်ထားနဲ့ပဲ ကိုယ် လက်ထပ်တဲ့အခါကျရင် မြန်မာပြည်မှာ
အကြီးအကျယ်ဆုံးမင်္ဂလာဆောင်ဖြစ်အောင် ကျင်းပချင်

လရောင်ချို ဝတ်ချော့ချော့

တာရယ် ... နောက်တစ်ခုက ထိပ်ထားနေဖို့ အကြီးကျယ် ဆုံး အခမ်းနားဆုံးအိမ်ဂေဟာကြီး ဝယ်ယူဖို့ ကိုယ်ကြိုးစား နေတာရယ် ... အဲဒီလိုအကြောင်းတွေကြောင့်ရယ် ... နောက်ပြီး ကိုယ်က ပါရဂူဘွဲ့ရတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဆေး ကျောင်းသူလေးကို လာတဲ့ခုတ်နေတယ်လို့ ဘေးလူတွေ မြင်ရင် ဘယ်လိုထင်ကုန်မလဲ ... အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတွေ့သေးတာပါ ... ”

“ဒါများ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်တွေ့လို့ရရဲ့သား နဲ့ ... ရှင်တမင်လိမ်လည်ချင်လို့ ဒီလိုပြောပြီး အချိန်ဆွဲနေ တာ မဟုတ်လား ... အစကတည်းက ဖုန်းလက်ခံမပြော ဖြစ်ခဲ့ရင် အကောင်းသား ... အခုတော့ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ဆေးစွဲသလိုဖုန်းပြောရတာကို မဖြတ်နိုင်လွန်းလို့သာလက်ခံ စကားပြောနေရတယ် ... ရှင်ဘက်က လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း နေတဲ့အပေါ် ကျွန်မ သိပ်ပြီးသည်းညည်းမခံနိုင်ချင်တော့ ဘူး သိလား ... ”

“သိပါတယ် ... မကြာသော တစ်နေ့မှာ ကိုယ်လာ တွေ့မှာပါ ထိပ်ထားရယ် ... ကိုယ့်ဘက်က အားလုံးပြည့်စုံ

နေမှ တွေ့ပါရစေ ... ထိပ်ထားက အားလုံးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားမျိုးကိုမှ စဉ်းစားချင်တာ မဟုတ်လား ... အခု ဟာက ထိပ်ထားနဲ့ကိုယ်ဟာ ဖုန်းထဲမှာပဲသမီးရည်းစားမက လင်မယားမကျအောင် သံယောဇဉ်ဖြစ်နေကြရတာ ... အမြင်မှာ မြင်ခွင့်မရတော့ ဟုတ်တာပေါ့လေ ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကတော့ ထိပ်ထားရဲ့မမြင်ကွယ်ရာကနေ ထိပ်ထားကို အမြဲစောင့်ကြည့်နေရသူနဲ့ ဖြေသာပါသေးတယ် ... ထိပ်ထား ကတော့ ... အင်းလေ ... ကိုယ် အမြန်ဆုံးလာတွေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားပါမယ် ထိပ်ထားကလေးရယ် ... ကတိပေးတယ် နော် ... ”

“အဲဒီစကားတွေပြောတာထပ်နေပြီ ... ခေါင်းစဉ်သာ ပြောင်းသွားမယ် ... အကြောင်းအရာကတော့ ဒီအတိုင်း ကြီးပဲ ... ဟွန့် ... ”

“မျက်စာန်တော်မညှိုးပါနဲ့ကွာ ... ကိုယ်တို့တွေ့ဖြစ် ကြရင် တစ်ဝကြီးအားရအောင် ချော့ပါမယ် ... ”

“တော်ပါ ... ”

“ပြောစရာတွေအများကြီးကျန်သေးတယ် ... ”

လရောင်ချို ၊

မုန့်သုဂံပုံတု

“ကျွန်မတို့ ... ရှင်ပို့လိုက်တဲ့ ဓာတ်ပုံအတိုအထွာ
တွေ ဆက်ဆံကပ်ကြည့်နေတာ ရယ်စရာပုံတွေချည်းပဲ ထွက်
လာတယ် ... စဉ်းစားကြည့်ရရင် ရှင် တကယ်ရုပ်ဆိုးလို့
ကျွန်မကို အတွေ့မခံတာပေါ့ဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်စာယ်ဆိုရင်ကော ... ”

“သင့်တင်ပြေပြစ်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးဆိုရင် မဆိုးပါဘူး ...
အဓိကက ကျွန်မလိုချင်တာ အရည်အချင်းပဲ ... ကျွန်မ
လေးစားလောက်တဲ့ အရည်အချေးစိမိရင် ဂုဏ်ရည်ကို
လျှော့ပေါ့စဉ်းစားပေးလို့ရပါတယ် ... ”

“အရည်အချေးစိမိတာ ခုနဲ့ ကိုယ် ကြိုးစားတည်
ဆောက်မယ်ဆိုတဲ့ အခြေအနေတွေပဲ မဟုတ်လား ... ”

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ”

“အဲ့ဒါတွေ တကယ်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားတည်
ဆောက်နေရလို့ ထိပ်ထားဆီ လာမတွေ့ဖြစ်သေးတာပေါ့၊
မဖြစ်သေးဘဲ လာတွေ့ရင် အငြင်းပယ်ခံဘဝနဲ့ ကိုယ်ကိုရှုံး
ပြီး နှလုံးကြွေကွဲ သေဆုံးသွားနိုင်တယ် ... ဖြစ်အောင်
ကြိုးစားနေတဲ့ ကာလပို ကိုယ်က လာမတွေ့ဖြစ်ဘဲ အခုလို

ဖုန်းပြောနေရင်းနဲ့ ရင်ခုန်နေကြတာ ကောင်းပါတယ် ... ”

“ဒါနဲ့ ... ရှင် ဘယ်တော့လောက် ဥရောပခန်းထွတ်
စရာရှိသေးလဲ ... ”

“ရှိတော့ ရှိတယ် ... ထိပ်ထားက အပြန်လက်ဆောင်
မှာချင်လို့လား ... တာလိုချင်လဲ ... ကိုယ်ကိုပြောလေ ...
ဆေးသူတေသနဆိုင်ရာစာတမ်းပတ်ပွဲနဲ့ နီးနှောဖလှယ်ပွဲ
တွေ တက်စရာတော့ရှိနေသေးတယ် ... ”

“မရှိပါဘူး ... ထိပ်ထားနဲ့ရင် ဖုန်းမပြောဖြစ်တဲ့ကာလ
တာရှည်လေး ရောက်လာတော့မှာ ကြိုတွေးစိနေလို့ပါ ...
ရှင်တော့ ကျွန်မနဲ့ဖုန်းမပြောရတဲ့နေ့ဆို နေလို့ရလား ...
နေလို့ရမှာပါလေ ... ရောဂါအကြောင်းပြုပြီး တစ်ပတ်ကြီး
များတောင် နေနိုင်သေးတာပဲ ... ”

“အဲ့ဒီလို အထင်မမှားပါနဲ့ ထိပ်ထားရယ် ... ဘယ်လာ
နေလို့ရမတဲ့လဲ ... ဖုန်းဖြည့်သံကြားရင် ရင်တွေခုန်ခုန်သွား
တာ ကြာရင် နှလုံးရောဂါရနိုင်လောက်တယ် ... မဖြစ်သာ
လို့ ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့အခိုက်လေး မဆက်ဖြစ်လိုက်တာ
ပါ ... ”

လရောင်ခြည် ဂုဏ်ကျမ်းအရံပုံတူ

“အဲဒါဆိုရင် ညဘက်တစ်ခေါက်ပြန်ဆက်ပါလား ...
ညဘက်ကျရင် ဖုန်းပြောရတာ လွတ်လပ်တယ် ... တစ်ည
လုံး ပြောလို့ရတယ် ... ဟိုးအရင်တစ်ခါက ရှင် စန္ဒရားတီး
ပြီး သီရင်းတီးတီးဆိုပြတဲ့အသံကို ကျွန်မ အမြဲကြားယောင်
နေမိတယ် ... ပြီးတော့ ... ရှင်က ဥရောပကျေးလက်တေးသံ
တွေကို ဘာကျာမှုတ်ပြတာလည်း နားထောင်လို့ကောင်း
တယ် ...”

“စန္ဒရားတီးရမယ် ... ဘာကျာမှုတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဒီည ရှင်အိမ်ကမသိအောင် လုပ်
မပြုနိုင်ဘူးလား ...”

“ကိုယ့်ကလေးချွန်တတ်တယ် ... စောင်းတီးတတ်
တယ် ... ဒါပဲတတ်တာ ...”

“ရှင်ဟာသဖောက်မနေနဲ့ ...”

“ဪ ... အင်း ... ကိုယ့်အိမ်က လစ်မလစ်စောင့်
ကြည့်ပြီး ကိုယ် ကြိုးစားမယ်လေ ... ထိပ်ထားက ဩခတ်
စကြာ တီးရိုင်းသံရဉ်တွေကို နှစ်သက်တတ်လား ...”

“ကြိုက်တယ် ... ရိုးဖန်၊ ဗီသိုဗင်၊ မိုးဇော်အနုပုံ ကြိုက်
တယ် ...”

“ဪ ...”

“ဒီနေ့ ရှင်နဲ့စကားပြောရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလိုပဲ ...
အရင်နေ့တွေကဆို တစ်ပတ်မပြောနဲ့ ... နှစ်ရက်လောက်
ဖုန်းမဖြောဖြစ်လိုက်တာနဲ့ ရှင်ပဲဦးဆောင်ပြောပြီး လွမ်း
မကုန် ချွဲမကုန်နိုင်အောင် ပြောစာတ်လိုက်တာ ... ဒီနေ့
ကျတော့ ... အင်တင်တင်နဲ့ အသံကလည်း ဩရှုသံပိုပေါက်
လာတယ် ... ရှင် ဘာတွေဖြစ်နေလဲဟင် ... ရောဂါက
အကင်းမသေသေးဘူးလား ...”

“ရောဂါအကင်းသေပါပြီ ... နာစေး၊ ချောင်းဆိုး၊ အသံ
စင်ချင်နေသေးလို့ ကိုယ့်ကို နားလည်ပေးပါနော် ... အခု
တောင် ခေါင်းတွေအရမ်းကိုက်ခဲနေတာ ... ပြောချင်လွန်း
လို့သာပြောနေရတာ ...”

“အဲဒါဆို ဖုန်းချပြီး ရှင် နားလိုက်ထော့လေ ...”

“အိုကေ ... ဝမ်းဘိုင့် ...”

“ခဏ ... ဒီညဖုန်းဆက်ဦးမှာလား ...”

“ထိပ်ထားအတောလေ ...”

“ကိုယ်ဆက်မဲ့အရေးတောင် ကိုယ်မသိတော့ဘူး

လား...”

“ထိပ်ထား ဆက်စေချင်ရင် ဆက်မယ်လို့ပြောတာ”

“မဆက်စေချင်ရင် မဆက်ဘူးပေါ့ ...”

“ဒါပေါ့ ...”

“အဲ့ဒါဆို မဆက်နဲ့တော့ ...”

“အိုကေ ...”

“ဘယ်တော့မှ နောက်မဆက်နဲ့တော့ ...”

“ဟို ... မဟုတ်ဘူးလေ ... ထိပ်ထား စိတ်ဆိုးသွား

တာလား ... ဟဲ့လို့ ... ဟဲ့လို့ ... ထိပ်ထား ... ဟဲ့လို့”

စံထိပ်ထားဘက် ဖုန်းချသွား၏။ သူပြောနေရင်းတန်းထဲမှာပင် ချသွားခြင်းပင်။ ဖုန်းထပ်ဆက်ကြည့်၏။ ဖုန်းပိတ်ထားထိလေပြီ။ စံထိပ်ထားက တမင်ရှိပြောတာကို အကောင်းပြောထင်ပြီး ဖော်လိုအလိုက်မှား၍ စံထိပ်ထား စိတ်ဆိုးသွားထိမတတ်နိုင်။

မိန်းမနှင့်ဆောင်းဝေသည် တူညီ၏။

စံထိပ်ထားနှင့် နောက်တစ်နေ့ ဖုန်းပြောလျှင် သူ့ဖုန်းရမည်မှာ တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။ ထိုလုပ်ရမည့်အလုပ်က ... ချော ... ။ မပြေလည်မချင်း ချော ... ။

ရွေးရပ်ဇာတိရွာက အသိမိတ်ရွှေတစ်ယောက်လာလည်
၍ နေ့ညီခံလိုက်ရ၏။ ဂိမ်းဆိုင်မှာပင် တစ်ညတည်းခို၏။ ရွာအရောက်
သွားကို နတ္ထိဟုပင်ခေါ်၏။

“ဟေ့ကောင် နတ္ထိ ... မင်းကွာ မြို့ရောက်မှ အရောင်
တွေ တသွေးတမွှေးကိုဖြစ်လို့ ... ကျောင်းက တပည့်ကြီး
ကတော့ မင်းကို မေးရှာတယ် ... ရွာပြန်ရင် လက်ဆောင်
လေး ဘာလေးဝယ်တန်ပေါ့ ... လိုက်ပါဦးလားကွာ ...
နတ္ထိရာ မင်းတို့မြို့က တိုက်ခန်းကလည်း သစ်သားမီးခြစ်
ဘူးခွံထဲ ဝင်အိပ်နေရသလိုပဲ မွန်းကျပ်လိုက်တာ ... မင်း

လည်း ရွာက ထွက်သွားကတည်းက ပျောက်သွားလိုက်
တာ ... တစ်ခေါက်မှရွာကိုပြန်မလာဘူး ... အခုတောင်
မင်းနဲ့ ငါ ဒီနားက မှတ်တိုင်မှာ ကားစောင့်ရင်းတွေကြုံလို့
ပြန်တွေ့ကြရတာ ... နိမ့်ကတော့မောင်ရာ ဘယ်လာတွေ့
ရလိမ့်မတုံး ... ”

“တိုးတိုးပြောပါ ကိုဖိုးခင်ရာ ... နားမလေးပါဘူး ...
ကြားပါတယ်ဗျာ ... ”

“တို့တောကလူတွေက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်
တာ ... အကျင့်ပါနေတာပဲ ... အားရဝမ်းသာ ထုတ်ဆိုး
အိုးပေါက် ပြောတတ်တာ မင်းလည်းအသိပဲ ... ငါကွာ
ဒီညနေရထားနဲ့ ရွာပြန်မလို့ဟာ ... ဘတ်(စ်)ကားစီးတာ
နောက်တူနေတာနဲ့ လမ်းမှာမိုးချုပ်သွားတယ် ... မျက်စိ
တွေလည်ပြီး ဘုရားစာတွေ ရွတ်လိုက်ရတာ ... မင်းနဲ့တိုး
တာ ဘုရားမ၊တာပဲ ... သကြားမ၊တာပဲကွ ... ”

“ကျွန်တော်လည်း ညခုနစ်နာရီဆိုင်ပိတ်ပြီးတာနဲ့
ထမင်းဆိုင် ထမင်းထွက်စားတာ ... ခပ်ဗျားကို ကားဂိတ်
မှာ တွေ့လို့ ခေါ်ဖြစ်တာဗျာ ... ထမင်းဆိုင်မှာ ကျွေးတုံ

လရောင်ချို

...လရောင်ချို စားရတာ ဝ၊ရဲ့လား ... အရသာကော ဘယ်လိုလဲ ...

“မဆိုးပါဘူးကွာ ... ဝ၊တမမှ ဗိုက်ကိုကားနေတာပဲ၊ နတ္ထိ ... နတ္ထိ ... မြို့ရောက်မှ ကျွန်တော်တွေ ဘာတွေနဲ့ ပြောတတ်နေပြီ ... ရွာမှာတုန်းကဆို ကျုပ် ... ကျုပ်နဲ့ ပြောတတ်တဲ့ကောင် ... အေးလေ ... ပုတ်သင်ညိုတောင် အရောင်လိုက်ပြီး ပြောင်းရသေးတာပဲ ... မင်းပြောင်းလဲတာ ဆန်းတာမှတ်လို့ ...”

“စိတ်ဓာတ်ကတော့ အရင်အတိုင်းပါပဲဗျာ ...”

“အဲ့ဒါကြောင့် ငါ့ကို အူယားဖားယားခေါ်တာပေါ့”

မွေးဇာတိရွာက ကိုဗိုးခင်ကို တစ်ညအာဇာနည်ဝတ်ပြုပြီး နောက်တစ်နေ့မနက် ဘူတာကြီးလိုက်ပို့ပေးပြီး ဆိုင်ပြန်လာတော့။

“နတ္ထိ ... နတ္ထိ ... ရှင့်နာမည် မောင်ဘုန်း မဟုတ်ပါဘူး ... နတ္ထိ မဟုတ်လား ...”

အပေါ်ထပ်ဝရန်တာကနေ ဆွီတီ လှမ်းမေးနေ၏။ မနက်ကိုးနာရီခွဲနေပြီမို့ သူမမိဘနစ်ပါးစလုံး ရုံးသွားကုန်ကြပုံပေါ်၏။ သို့မို့ကြောင့် အတင့်ရဲပြီး နှုတ်ဆက်နေခြင်းပင်။

အဖြေသရဲပုံတူ

“ဆွီတီ ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ...”

“မနေ့က သတင်းစာလာဖို့မပို့ မေးကြည့်မလို့ လာဖို့ရင် ... အဲ့ဒီခေါင်းလောင်းကြီးကလစ်မှ ချိတ်ထားတတ်တယ် ... မနေ့က မတွေ့ရလို့ နတ္ထိများ သတိထားမိသလားလို့ မေးကြည့်တာ ...”

အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလာခြင်းလား။ စံထိပ်ထားက နှင်တံနှင့်တို့လိုက်ပြန်ပြန်တူသည်။ ဝင်ရောပြီး အမေးအမြန်း ထုတော့မှာသေချာ၏။

“မနေ့က လာဖို့မှာပါ ... တစ်ယောက်ယောက်ကများ ဖြုတ်ယူသွားသလားပဲ ...”

“အဲ့ဒါဆို ဂိမ်းလာဆော့တဲ့လူတွေထဲကပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ... အဲ့ဒါ နတ္ထိမှာ တာဝန်ရှိတယ် ...”

“ဗျာ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ ... ဒီနေ့မနက်ကစပြီး ကျွန်တော် သတိထားစောင့်ကြည့်နေပေးပါ့မယ် ...”

“ဒီလိုမှပေါ့ နတ္ထိရဲ့ ...”

ဆွီတီက ပြီးတုံးတုံးနှင့် အခန်းတံခါးသော့ဖွင့်ပြီး ‘ဆိုပိတ်ပြီ’ ကတ်ပြားကို ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်၏။

လရောင်ချို ၊ ၊ ဝိပဿနာရုံပုံတူ

“ဆိုင်မွန်ပြီ ... ကတ်ပြားပေါ်လာ၏။

စတင်အားပေးဖို့ရောက်ချလာသူက နိတျာရုံ။ ယခင်က အစီမံဖြစ်သူလစ်မှ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ရောက်လာတတ်သည့်နေ့လေး။ ယခုဖြင့် ဆွိတီက လိုလားစွာ လွတ်လိုက်ဟန်တူ၏။

“ဥပေး ... နှိပ်မယ် ... နှိပ်မယ် ...”

“နှိပ်ချင်ရှင် ... မာဆတ်သွား ... အဲလေ ... အနှိပ်ခန့်

သွား ...”

“ဂိမ်းနှိပ်မယ်လို့ပြောတာဗျ ...”

“ဘာအခွေနှိပ်မှာလဲ ... ဘောလုံးလား ... ဗလား လှမှာလား ... ခွက်လှမှာလား ...”

“ပါဝါရိမ်းကျားဆော့မှာ ...”

“မနက်ပိုင်းမင်္ဂလာတော့ရှိပါစေအောင် ... မင်းအစ်မနဲ့ ရော့ဖီစေရဲ့လား ... တော်ကြာ ဆိုင်ရှေ့မှာ ဆူဆူပူပူလာ လုပ်နေမှ လာဘ်ပိတ်နေဦးမယ် ...”

“ဂျေပါဒယ် ... မိုင်နာကစ်ပါဂျာ ...”

“နှင့်လင်ကြီးက မိုင်နာကစ်ရမှာလား ... မိုင်နာကွစ် လုပ်စမ်းဝါ ... က ... တွဲ ... ကြိုက်တဲ့အလုံးရှေ့မှာဝင်တိုင်။

ထည့်ပေးမယ် ... ထည့်ပေးမယ် ... ပါဝါရိမ်းကျားအခွေ”

“ဟေ့ ... မောင်လေး နင်တစ်ယောက်တည်း ...”

ဆိုင်ပေါက်မှာ ယောက်ျားဝတ်ရှပ်အင်္ကျီဖားဖားကြီးနှင့် ရောက်ချလာသော ဆွိတီရယ်လေး။ ဆိုင်ထဲကို ခပ်ရဲရဲဝင်လာပြီး နိတျာရုံဘေးမှ အသာရပ်ကြည့်နေ၏။

“စောသေးလို့လား ... ဆိုင်ထဲမှာ ဒီနေ့ လူရှင်းနေ

တယ် ...”

“ဖွင့်ကားစမို့ပါ ... ခဏနေ ကျေးဇူးရှင်တွေ တစ်ပြိုင်

တစ်မကြီး ရောက်ချလာပါလိမ့်မယ် ...”

“နတ္ထိဆိုတာ ရှင့်နာမည်အရင်းလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ရှင်က ဘယ်ဇာတိလဲ ...”

မေးလာ၍ ဟုတ်တိုင်းမှန်ရာ ဇာတိချက်ကြွေ မွေးရပ်မြေ ကို ပြောပြလိုက်ရ၏။ ဆွိတီက ...

“ဒီမှာ ရှင်တစ်ယောက်တည်းနေတာလား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ရှင့်မှာဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောနဲ့

လက်ရာချို

ပံ့ပိုးပေးတဲ့အရာပါရှိလို့ ပြဖူးသလား ... ကျွန်မအသိ တစ်ယောက် ဦးနှောက်ထဲ တစ်ခုခုဝင်နေတယ် ... ထင်လိုဆို ပြီးပြချင်နေတာ ... ပါရဂူကောင်းကောင်းလိုက်ရှာနေတာလေ ... အဲဒါ ... ”

“အဲဒါဆိုရင် ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံကြီးတွေသွား ... အဲဒီမှာ ပါရဂူကြီးတွေ ထိုင်ကြတယ် ... ကိုယ်ပြချင်တဲ့လိင်ကိုရွေးပြလို့ရတယ် ... ”

“ဒေါက်တာအောင်လှိုင်သွားဆိုတဲ့ ပါရဂူက တော်တော်ကုထုံးကောင်းတယ်လို့ ခြေကြတယ် ... သူ ဘယ်ဆေးခန်းမှာထိုင်တာလဲ ... ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံ အစုံလျှောက်ကြည့်ပြီးပြီ ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်သွားဆိုတဲ့ ဆိုင်းဘုတ်ကို မတွေ့ရဖူးသေးဘူး ... ရှင် ဟိုတစ်ခါပြတာ ... အဲဒီပါရဂူနဲ့ဆို ... ”

“ကျွန်တော်က ဘာရောဂါဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ဦးနှောက်နဲ့အာရုံကြောရောဂါလေ ... ”

“တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး ... ”

“ရှင် မညာနဲ့နော် ... ”

ဂါးရေပြိုင်ပွဲ

“နေရင်းထိုင်ရင်း အမှုလာပတ်နေပါလား ... ”

“ရှင်းရှင်းမေးမယ်ရှင် ... ရှင်နဲ့ဒေါက်တာအောင်လှိုင်အွား ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ... တွေးစူးပြုပြီး ကျွန်မကို ပြောပြပေးပါလား ... ”

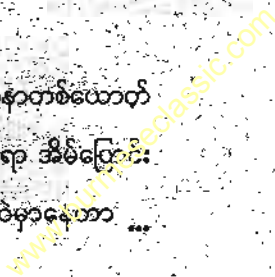
ရေလည်ကြောင်ပတ်မေးမြန်းရာက ဒုတိယမေးမြန်းလာချေ

၂။ ထို့ကြောင့် ...

“အဲဒီပါရဂူနဲ့ ကျွန်တော်က ဆရာတပည့်လိုခင်တာပါ ... သူက ပုဂ္ဂလိကဆေးရုံနဲ့ ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ မထိုင်ဘူး ... သူ့အိမ်မှာ စမ်းသပ်ကုသပေးတာများတယ် ... ကျွန်တော့်အသိမိတ်ဆွေလူနာတွေ အဲဒီဆရာမိ မကြာခဏပို့ပေးတယ် ... ပျောက်ကင်းအောင်ကုသပေးတဲ့ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော် ရင်းနှီးသွားတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီဆိုပါတော့”

“ဟုတ်လား ... အဲဒီဆရာ ... အဲဒီဆရာ ဘယ်မှာနေတာလဲဟင် ... ”

“လွန်ခဲ့တဲ့တစ်ပတ်လောက်က အသိလူနာတစ်ယောက်က လိုက်ပို့ခိုင်းလို့ သွားပြတော့ ... အဲဒီဆရာ အိမ်ကြောင်း သွားပြတဲ့ ... အရင်က ရွှေတောင်ကြားထဲမှာပေးတာ ... ”

စုံစမ်းကြည့်တော့ အင်းလျားထဲလိုလို ... ဖိုးစိန်လမ်းထဲလိုလို ... လသာပြိုင်နယ်ထဲလိုလို ... ဆုဝဏ္ဏအိမ်ရာထဲလိုလို၊ ပြောင်းသွားထယ်ဆိုတာလောက်ပဲ သတင်းရတော့တယ် ... ဘာလဲ ... ဆွိုတို့မှာ အဲဒီရောဂါရှိနေလို့ အဲဒီပါရဂူနဲ့ပြကြည့်မလို့လား ... ”

“ဟင်း ... မပြောလိုက်ချင်ဘူး ... နောက်ပိုင်း ... ရှေးသွားတော့တာပဲ ... ဒါနဲ့ ... အဲဒီဆရာပုံစံစာ ဘယ်လိုပုံစံလဲဟင် ... ”

“အဲဒီဆရာရဲ့ ရုပ်ရည်ကို မေးတာလား ... ”

“အင်းပေါ့ ... ”

“ဂျိမ်း(စ်)ဘွန်းမင်းသားသစ်နဲ့ ဆပ်ဆင်ဆင်တူတယ် ... ပီတာဘာရော့နန်ဆိုလား ... ဘာဆိုလား ... အဲဒီမင်းသားလေဗျာ ... ”

“အဲဒီဆရာက တော်တော်ခွမ်းသာလား ... ”

“ခွမ်းသာပါတယ် ... ကမ္ဘာကျော်သူဌေးကြီးတွေ အဆင့်လောက်တော့ ဘယ်မိပါ့မလဲဗျာ ... ”

“အတွန့်ကလည်းတက်ပြန်ပြီ ... အဲဒီဆရာက ဆေးကု

တာ တကယ်တော်လားဟင် ... ”

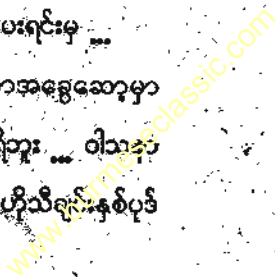
“ဝီဝကပြီးရင် သူပဲလို့ ပြောရမလောက်ပဲ ... ”

“အဲဒီဆရာရဲ့ မျိုးရိုးက အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့်ထဲကပဲလား ... ”

“မြင့်တယ် ... မြင့်ဦးလွင်တို့ တောင်ကြီးတို့ မြစ်ကြီးနားတို့ ... ခါကာဘိုရာဒီတို့လို တောင်ထွန်း မြေမြင့်မြို့တွေမှာ နေထိုင်ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ ... တချို့ဆို မိုးရွာတာဝါကြီးတွေပေါ်မှာနေကြတာ ... ဒါတောင် သူတို့ထဲက အဆင်းရဲဆုံးဆိုတဲ့လူတောင် ထန်းပင်ပေါ်မှာ အိမ်ဆောက်နေကြပုံရတယ် ... အဲဒီလောက်ကို အဆင့်မြင့်မြင့်နေကြတဲ့လူသားတွေပေါ့ ... ”

ခပ်ရွဲရွဲ ပြောလိုက်သော လူစကားကြောင့် ဆွိုတီ မျက်စောင်းနှင့်လှမ်းထောက်ကြည့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေတား ၏။ သူက ပါဝါရိုမ်းဂျား CDကို ဂိမ်းစက်ထဲထည့်ပေးရင်းမှ ...

“နီဂျာရီ ... မင်းအစ်မကြီးက ဘာအရွေ့ဆော့မှာလဲ ... ဒီမှာ အင်တာဗျူးတဲ့အရွေ့တော့ မရှိဘူး ... ဝါသနာပါရင် ကာရာအိုကောဆိုချင်ဆိုနိုင်တယ် ... ဟိုသီရီးနစ်ပုဒ်

လရောင်ချို

ဆိုမလား... တစ်ပုဒ်က အရှင်ရုတ္တစိုးနတ်မင်းကြီးရယ် ...
 ကျွန်တော့်သားလေးမသိလို့ အရှင်ရဲ့ သစ်ပင်အရင်းမှာ မစင်
 နှုတ်မိပါတယ် ... အစိုက်အမဲလေးမို့ ငွေမယူပါနဲ့ ဆိုတဲ့ ...
 သိချင်ရယ် ... ဆရာမ သမီးစိုက်ထဲက အောင့်အောင့်နေ
 တယ် ... သမီး မတည့်တာတွေစားမိပြီနဲ့တူတယ် ... ဘာ
 စားသလဲ ... ဖီးကြမ်းနဲ့ကြက်ပု ... ကြက်နို့နဲ့ကြောင်နို့တ်
 ခမ်းမွေးကြော် စားမိပါတယ် ဆရာမ ...”

ပညာပေးဇာတ်လမ်းပိုင်းကလေးတွေကို ဟာသဖောက်

၍ နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဆွီတိက ...

“မဆော့ဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းကြည့်လို့ကော မရဘူးလား”

“မရဘူး ... ထိုင်ကြည့်မှရတယ် ...”

“နတ္ထိဆိုတာ ဘာမှမရှိခြင်းသဘောပဲ ... ရှင်မှာတော့

ဟာသမြက်လုံးတွေ ရှိနေသေးတယ်နော် ...”

“ဒီငယ်နာမည်ကိုဘယ်ကတယ်လို့ သိသွားတာလဲ”

“မနေ့ညက ရှင်ဆီကို ရှင်တို့ဇာတိရွာက ကိုအာပြီလာ
 လည်တယ် မဟုတ်လား ... တစ်ညလုံး စကားတွေပြော
 လိုက်တာ အပေါ်ထပ်ထိအောင် အသံတွေလှိုင်လှိုင်ညနေ

ရှင်အုတ်တု

တာပဲ ... အဲဒီမှာတင် ရှင်နာမည် နတ္ထိဆိုတာ ကြားသိလိုက်
 ရတာပေါ့ ...”

“ဒီလိုကိုး ... လာလည်တာ ကိုအာပြီ မဟုတ်ပါဘူး
 ကိုစိုးခင်ပါ ... အေးပေါ့ ... စကားပြောအာကျယ်တော့
 လည်း အာမြဲလို့ နာမည်ပြောင်ပေးတာလည်း မမှားပါဘူး
 လေ ... ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ကျောင်းမသွားဘူးလား ...”

“ကျောင်းပိတ်တယ် ... ရှင်ဆရာပို့ခိုင်းတဲ့ပစ္စည်းတွေ
 ကျွန်မသူငယ်ချင်း စံထိပ်ထားကိုပေးပြီးတော့ ... ရှင်ဘာလို့
 အတွေ့မခံရတာလဲ ... ရှင်ဆရာကသိပ်လွှဲစက်တဲ့လူကြီး ...
 ရှင်ဆရာအကြောင်း ရှင်ဘယ်လောက်သိသေးသလဲ ...
 သိရင် ကျွန်မကို ပြောပြပါလား ...”

“ခင်ဗျား သိချင်တာလား ... စံထိပ်ထားက သိချင်
 တာလား ...”

“အဲဒါ ရှင်နဲ့မဆိုင်ပါဘူး ...”

“မဆိုင်ရင် ဘာပြောနေရောလို့တော့မလဲ ...”

“ရှင်ဟာလေ ... လက်ပေါက်ကိုကပ်တယ် ... ကျွန်
 သိချင်တာ ...”

လရောင်ချို

“ဘာအကြောင်းခံရလို့လဲ ... ဘာလှိုင်းကြီးတော့
ဘယ်သူမှ လေကုန်ခံပြီးမေးမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“ဘာလဲ ... ပြောစရာမှ ပြောပြချင်တဲ့သဘောပေါ့”

“ဈေးခေါ်ဖူးလို့လား ... ငေ့လည်ကြောင်ပတ်ဖြစ်နေ
တာက ဆွီတီဝါ ... စံထိပ်ထားက သိချင်လို့ ... ဆွီတီက
စုံစမ်းပေးနေတာပါလို့ ပြောင်ဖွင့်ပြောပြလိုက်ရင် ပြီးရော”

“ရှင်မဆိုးဘူး ... အဲဒီလောက်အထိ ဆက်စပ်တွေး
တော့ဇာတ်သားပဲ ... တကယ်ကိုမဆိုးဘူး ...”

“ဆိုးရင် ထောင်ကျသွားမှာပေါ့ဗျာ ... စံထိပ်ထားက
သိချင်တာဆိုရင်တော့ စံထိပ်ထားကိုယ်တိုင် လာမေးမှ
ကျွန်တော် ပြောသင့်ရင်ပြောမယ် ...”

“အဲဒါကြောင့်မို့ အဲဒီလိုအကျပ်ကိုင်ချင်လို့ ... ရှင်က
အကြောင်းရင်းခံကို သိနေရဲ့သားနဲ့ တမင်ဖွင့်မပြောဘဲ ...
နေစိမ့်နေနိုင်တာကိုး ...”

“စံထိပ်ထားအတွက် ဆွီတီ အကျိုးဆောင်ပေးနေသလို
ကျွန်တော့်ဆရာသမားအတွက်လည်း ကျွန်တော် ကာကွယ်
လျှို့ဝှက်ပေးနေရတဲ့အပေါ်မှာ ကိုယ်ချင်းစာပြီး နားလည်

ကျွန်တော့်

ပေးပေါ့ ဆွီတီရာ ...”

“ရှင်က ဒီလောက်ပြောနိုင်ဖို့အထိတောင် တွေးတော
ပြင်ဆင်ထားပြီးခဲ့ပြီကိုး ...”

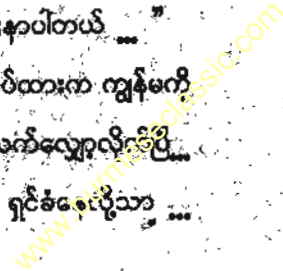
“ကျွန်တော်နဲ့ ဆွီတီက ကြားခံနယ်ရှုပ်တလေးနစ်ရှုပ်
ပါ ... ဘုရင်ကို တစ်ဘက်ကဘုရင်မက လိုက်ဖမ်းနေတဲ့
နေရာမှ ဆွီတီက အတွက်ကုပ်တိပေးနေတာ ... ကျွန်တော်
က ပြေးလမ်းကူဖောက် ထောက်ချိန်ကာကွယ်ပေးနေတာ၊
စစ်တုရင်ကစားကွက်နဲ့ နှိုင်းယှဉ်ပြီးပြောပြနေတဲ့အပေါ်မှာ
ဆွီတီနာမည်နှိုင်းရဲ့လား ...”

ဆွီတီမျက်နှာလေး တည်ကြည်ငြိမ်အေးစက်သွား၏။ ပြီးမှ
မျက်လုံးလေးအသာလှန်ကြည့်ရင်း ...

“ရှင်လည်း မတွေ့လူသားပါလားနော် ...”

“ဒေါက်တာနဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်တော့်ဘက်က နှုတ်
ပိတ်နေရတာ ... ဆွီတီကို အရမ်းအားနာပါတယ် ...”

“အဲဒီ အားနာမှုရလဒ်ကြောင့် ထိပ်ထားက ကျွန်မကို
အညံ့သရဖူဆောင်းပေးတော့မယ် ... လက်လျှော့လိုက်ပြီ ...
ဒီအရေးမှာ ကျွန်မ ဘာမှအစွမ်းတာ ရှင်ခံနေလို့သာ ...”

“ငြိမ်းတင်ဖိုးမယ်ဖြူချင်တယ်... ရှင် ဘာငြင်းမလဲ ...”

“မငြင်းပါဘူး...”

“မငြင်းရင်သွားမယ်... မောင်လေး... တော်လောက်
ဖြူ... ကျသင့်ငွေကိုရှင်းပြီး အခန်းပေါ်ပြန်တက်ခဲ့... မမ
အရေးကြီးတဲ့ဖုန်းဆက်စရာရှိသေးတယ်... မြန်မြန်ပြန်လာ
ခဲ့နော်... မမ တက်နှင့်မယ်... ခြောက်... နတ္ထိ... နှုတ်
မဆက်ချင်လို့ မဆက်တော့ဘူး... ဒါပဲ...”

ဆွိုတီက မဲ့ခနဲရွဲကာ လှည့်ထွက်သွား၏။ ဖြစ်ချင်တော့
ဆိုင်မှာဂိမ်းလာလာနိုင်နေသည့် မူတူးတို့အဖွဲ့နှင့် အပေါက်စမှာ
သွားဆို၏။ မူတူးတို့ကသုံးယောက်၊ အပေါက်ပြည့်ကျပ်အောင်ဝင်
လာ၍ ဆွိုတီနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားလိုက်၊ ထုပ်စည်းတိုးသလို
သူ့ရှောင်သည့်ဘက် ကိုယ်ရှောင်၊ ကိုယ်ရှောင်သည့်ဘက် သူ့ရှောင်
နှင့် ဟောများကျန်ရတော့၏။

နီတျာရဲက ဂိမ်းပိုးငွေပေးသည်ကို သူ လက်မခံ။ ဆွိုတီတို့
မောင်နှမ ဗိုက်ပေါ်ကို ဗျစ်ထောက်ဗျစ်တောက် ပြောဆိုပြီး ပြန်
ရောက်သွားမှ ရင်အေးရတော့၏။ ဝိမ်းနိုင်နေကြဖောက်သည်ကြီး
မူတူးက ...

“ကိုသုန်းတို့ကတော့ မရိုးတော့ဘူးနော် ... ကြည့်
လုပ်...”

မူတူးနှင့်တွဲလာသော အချော်ဒဂေါက်ကြီးက မူတူးကို
ပြောသလိုလိုနှင့် ...

“ဟယ်... အဲဒါ ပြောစရာလား... ခမ္မာ ရှက်သွား
ပြီ... ရှက်တဲ့သူကို... တို့ကကျွေးဦးမှာ... ဗုန်ဖက်ထုပ်”

“မင်းတို့ကောင်တွေကလည်း မိုးလင်းလာတာနဲ့ ဒါမျိုး
ပဲ ပြောင်ပျက်နေဖို့တတ်တယ်... အစောကဟာလေးနဲ့
ငါက ဘာမှမဆိုင်ဘူး... သူ့စိတ်တွေသိသွားရင် တစ်မျိုး
ထင်ပြီး ဒီတိုက်ခန်းမှာ ငါ့ကို မနေနိုင်အောင်နှင့်နေမှ ဒုက္ခ
ရောက်နေရဦးမယ်... မစကြနဲ့... ကဲ... နိုင်ငံလား...
ကလပ်အသင်းလား... ချန်ပီယံလိဂ်လား... ဘာနိုင်မှာ
လဲ...”

“မေ့ကြော့နိုင်ချင်တယ်...”

ကပ်လှိုနိပြီးလျှင်ကြပြန်၏။ ဥပေက္ခာပြုလိုက်ရတော့
၏။ ငယ်တစ်နာရီဆိုလျှင် စံထိပ်ထားထံ ဖုန်းအခြေခေါ်တတ်သော
အချိန်။ ဘတ်(စ်)ကားလေးမှတ်တိုင်ဝေးသော အခြားပြိုင်နယ်ထဲမှ

ဖုန်းသွားပြောရမညီမည်း။ အနီးအနားက ဖုန်းသာ လွယ်လွယ် ဆက်လိုက်ဖို့ အတွေးပေါက်၏။

စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလည်းမဟုတ်။ ကိုယ်နောက်စိတ်ပါလည်းမဖြစ်ပြန်။ ပေးထားမိသော ကတိနောက်ထံ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ဖြစ်နေမည့်အချိန်ရိုင်းအလုပ် ဖြစ်နေမှတော့ ... ။

စံထိပ်ထားရယ် ... ရှုပ်ချင်သလောက် ကြိုးတွေကို ထုတ်ချင်သလောက်သာ ထုတ်လိုက်တော့။

“ဒီနေ့တော့ ကျွန်မကို ရှင် ဘယ်နေရာကနေ လှမ်းကြည့်နေသလဲ ... အခု ... ကျွန်မအိမ်က ဝရန်တာနားမှာ ကျွန်မ ရပ်နေတယ် ... ရှင် မြတ်နိုးလှပါတယ်ဆိုတဲ့ ဆံပင်တွေကို လျှော်ပြီး ဖြန့်လှန်းဖိသင်နေရင်းနဲ့ ဟမ်းဖုန်းပြောနေတာလေ ... ရှင် မြင်ရဲ့လား ...”

ဇွဲကျနေလေပြီ။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်း မမှာကြားထားသော အခြေအနေတွေကို ပြောဆိုရသောအခါ သူ့မှာအခက်တွေ့ရပြန်တော့၏။ ယခင်က ကျော်ဇင်တစ်ယောက် စံထိပ်ထားတို့အိမ်အနီးအဖမ်း မမြင်ကွယ်ရာမှ စံထိပ်ထားကို မှန်ဘီလူးနှင့်ချောင်းပြီး နီးရာ

ဆိုက်က ဖုန်းဆက်ပြောဖြစ်ခဲ့လေသလားမသိ။ သူက ဘတ်(စ်)မှတ်
တိုင် နှစ်ဆယ်မက ကွာဝေးသောနေရာမှ လှမ်းပြောနေရသူ။ အမှန်
ဆိုလျှင် ထိပ်ထား ဖုန်းမှာပေါ်လွင်နေသော (သူ ပြောနေသည့်
ဖုန်းနံပါတ်)ကိုကြည့်၍ ဘယ်မြို့နယ်က ဆက်တယ်ဆိုတာလောက်
ကို သဘောပေါက်သင့်ပါ၏။ ယခုဖြင့် ထိပ်ထားခမျာလည်း သံ
ယောဇဉ်မွန်ပြီး စောင့်နေရသော ဖုန်းဆက်ချိန်အရောက်မှာ ဖုန်း
မြည်လာ၍ သွန်ပြီးပြောနေရာသဖြင့် သတိပေါ်လျော့သွားဟန်တူ ။

“ကိုယ် -----မြို့နယ်က ဆက်နေတာပါ ...”

“... ..”

“ဪ ... ဟုတ်သားပဲ ... ဒီနေ့ ကျွန်မအိမ်ပတ်ဝန်း
ကျင်မှာ ရှင် ရှိမနေနိုင်ဘူးကို ... ဆယ့်နှစ်နာရီလောက်ကျ
ရင် သူငယ်မျဉ်းတွေနဲ့ ပစ်ကနစ်ထွက်ခလို့ ... ဒီနေ့ကျောင်း
နားရက်လေ ... ကန်တော်ကြီးဘက်ဖြစ်မလား ... မြေ
ပဒေသာကျွန်းဘက်ဖြစ်မလားဘဲ ... ယေခက်ျားလေး
သူငယ်ချင်းသုံးယောက်လည်းပါတယ် ... ရှင် သဝန်တိုသွား
ပြီ မဟုတ်လား ... ဘာမှစိတ်မပူမိနဲ့ ... သူတို့ ကျွန်မကို
လက်ဖျားလေးနဲ့ထိပြီးတော့တောင် အခွင့်အရေးမယူရကြ

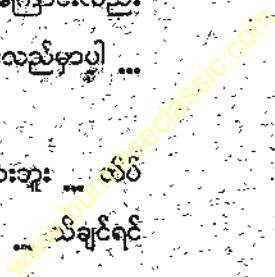
ပါဘူး ... ဒါနဲ့ ရှင်ရော ပစ်ကနစ်တွေ ဘာတွေ ထွက်တတ်
တဲ့အကျင့်ရှိလား ...”

“ပြည်ပမှာ ပညာတော်သင်ဘဝတုန်းက ရှိခဲ့ဖူးတယ်။
မကြာခဏပေါ့ ... ဒီရောက်မှ အလုပ်များနေတာနဲ့ မထွက်
ဖြစ်သလောက်ပါပဲ ...”

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းနှင့် ယခင်ကပြောဆိုဖြစ်ဖူးကြသည့်
အကြောင်း၊ ပြောပြထားသည့်အကြောင်းမို့ အလိုတိုအထိုက်ပြန်
ပြောလိုက်နိုင်၏။

“ရှင်ကိုတစ်ခုပြောရဦးမယ် ... ရှင်ရဲ့လူနာမိတ်တွေ
ဆိုတဲ့ မောင်ဘုန်းဆိုတာလေ ... အဲဒီလူနာမည်က နတ္ထိတု၊
အဲဒါရှင်သိလား ... မယုံရင်မေးကြည့်ပါလား ... အဲဒီလူ
အကြောင်းကို ကျွန်မ သိသင့်သလောက် သိနေရပြီ ... အဲဒီ
လူကို ဆွဲဆောင်သိမ်းသွင်းတတ်ရင် ရှင်အကြောင်းလည်း
မကြာခင်ပေါ်လာတော့မယ်ဆိုတာ ရှင်နားသပ်မှာပါ ...
ရှင် ... နတ္ထိနဲ့တွေ့ပြီးပြီလား ...”

“အလုပ်တွေများနေလို့ မတွေ့ဖြစ်သေးဘူး ... ယိပ်
ထားကလေးက ကိုယ့်ထက်ပိုသိနေပါလား ... သိချင်ရင်

လရောင်ချို

ဆက်ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းကြည့်ပေါ့ ... အဲဒီ နတ္ထိက ကိုယ့်
အကြောင်းကို မပြောပါဘူးဆိုတာ ကတိခံထားတယ် ...
သိပ်ကတိတည်တဲ့ကောင် ... ဒီကောင်က ဘယ်လိုဆွဲဆောင်
သိမ်းသွင်းလှည့်စားမှုမျိုးကိုမှ တုန်လှုပ်ပြီး လက်မြောက်
အရူးပေး လိုက်လျော့သွားမဲ့ကောင်စားမျိုး မဟုတ်ဘူး ...
အဲဒါ အမြဲသတိရနေပါ ...

“ရှင်လူကို ရှင်သိပ်ပိုင်နေပြီထင်တယ်ပေါ့ ...”

“ပိုင်တာပေါ့ ... အရမ်းပိုင်ပါတယ် ...”

သူ့စကားကြောင့် စံထိပ်ထား လှောင်သံလေးနှင့်ရယ်၏။

“ကြည့်ကြရသေးတာပေါ့နော် ...”

“စိတ်ကြိုက်ကြည့်လိုက်စမ်းပါ ထိပ်ထားရယ် ...”

“ရှင်လူက ဆက်ဆံရခက်တဲ့ ... ခေါင်းမာမာ သတ္တဝါ

တစ်မျိုးပဲနော် ... ရှင် လူရွေးတော်သားပဲ ...”

“နတ္ထိကိုလျှော့မတွက်နဲ့ ... သူက ဘဝင်မြင့်မာနီ
တက်၊ မာနတလူလူနဲ့ မိန်းမမျိုးဆိုသပ်မုန်းတဲ့ကောင် ...
တတ်နိုင်သမျှ စေးဝေးရှောင်နေတတ်တယ် ... မရှောင်နိုင်
လို့ တည့်တည့်တိုးရင်လည်း ... မုန်တိုင်းလို တိုက်ခတ်ပစ်

ဝါ မေမြို့သူရဲပုံတူ

လိုက်တတ်တယ် ...”

စံထိပ်ထားရဲ့ မထီမဲ့မြင်ရယ်သံ။ တုံ့ပြန်ဆက်ပြောင်လျှင်
သူတို့ယံသူဖော်မိသလိုဖြစ်သွားမှာစိုး၍ အသာနှုတ်လျှိုနေလိုက်ရ
ပြန်၏။ စံထိပ်ထားက ...

“ကျွန်မအတွက်တော့ ... အဲဒီနတ္ထိလို လူမျိုးကို
စကားထဲထည့်ပြောနေဖို့တောင် မလိုအပ်ဘူး ... လျှို့ဝှက်
ပုန်းရှောင်ကောင်းတဲ့ ရှင်ကြောင်သာ မလွှဲသာဘဲ ပတ်သက်
နေမိရတာ ...”

သူ့အာရုံပြောင်းမှုဖြစ်မည်။ သူ့သာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်
ဘွားအစစ်အမှန်ဖြစ်ပါက ဆေးပညာ၊ ဆေးလောက၊ ဆေးဘက်ဆိုင်
ရာ စာတွင်ဆန်းသစ်တွေ့ရှိချက် ရောဂါအသစ်အဆန်းနှင့် နောက်ဆုံး
ပေါ် ဆေးစွမ်းကောင်းတွေအထိ စိတ်ဝင်တစားပြောဆိုရေးနွေးနေ
ဖြစ်ကြမှာ အမှန်ဖြစ်သည်။

အယောင်ဆောင်သံမှားသက်သက်မို့ အနောက်တိုင်း
ဆေးတက္ကသိုလ် အတွေ့အကြုံများကို မေးမြန်းလာမှာကိုပင် အထူး
တလည် စိုးရိမ်နေမိ၏။ ကျော်စင်မှင်းထွန်းက ဆေးတက္ကသိုလ်တော်
အကြောင်းပြောဆိုပြီးစီးခဲ့ကြပြီဆိုသော်လည်း အချိန်မရွေးယစ်မ

မေးလာနိုင်သေးတာကို ဆင်ခြေတက်မိ၏။ ကျော်စင်မင်းထွန်းက
ပုန်းပြောရုံနဲ့ပဲ တာသနဲ့ဖမ်းထိန်းဖို့သာ နည်းပညာပေးသွား၏။

ဘုန်းမာန်ခဆိုသော နတ္ထိဆိုသော သူ့ကိုကြောင်မျက်နှာ
ပညာစမ်းဖို့ထက် လူမှုရေး၊ အနာဂတ် အမြော်အမြင်၊ စိတ်ကူး
စိတ်သန်းနှင့် ရှေ့ဆက်လမ်းများကိုသာ အဓိကထားဆွေးနွေးသွား
၏။

ဖုန်းပြောချိန် အနည်းဆုံးမှာ တစ်နာရီဖြစ်ပြီး အကြာအကြာ
မှာ သုံးနာရီ တစ်ခါတလေ တစ်ညလုံး ရှိတတ်သည်ဟု သိထားရပြန်
၏။ ဘုန်းမာန်ခနှင့် ဖုန်းပြောဖြစ်သည်မှာ ဘာမျှမကြာသေးသော်
လည်း တစ်နာရီတာမျှ ပြောခွင့်ရခြင်းမှာ စကားလုံးများ၏ ခွန်အား
စွမ်းပကားကို စိမ့်ဝင်ခံစား လာစေရ၏။

တစ်ညလုံးဖြင့် မပြောဖူးသေး။ ကိုယ့်ရည်းစားလည်း
မဟုတ်။ အယောင်ဆောင်ပြီး ချစ်သံနောသံလေးတွေထည့်ပြော
ခြင်းကို အစပိုင်း၌ လျှာခလုတ်တိုက်ချင်၏။ နောက်ပိုင်းမှာ ထို
အကျင့်လို စွဲစွဲမြဲမြဲ ပြောချင်ဆိုချင်လာမိပြန်သည်။

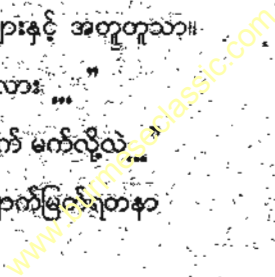
သို့ဖြင့် တစ်ရက် တစ်ရက်မှ တစ်လနီးပါးပြည့်ရန် အချိန်
သို့ ဆိုက်ရောက်လာသောအခါ ဘုန်းမာန်ခကိုယ်တိုင် ဖုန်းပြော

ခြင်း အရသာကို တပ်မက်မှု အသိသပြင်းပြုလာမိရလေတော့
သည်။

ဘုန်းမာန်ခ အပြောမကောင်းသော်လည်း ကျော်စင်
အပြောကောင်းခဲ့သမျှကြောင့် ပညာရည်ပြည့်ဝပြီး ပြန်လည်အပြော
ကောင်းလာလေရောသလား မသိ။ စံထိပ်ထား အပြောကောင်းမှု၊
စပ်ညူညူသံစဉ်တွေထဲမှာ ဘုန်းမာန်ခ မျော့ရှိုင်းမိခဲ့၍ ပတ်လက်
ထက်ကန် စီးချောခံဖြစ်သွားရလေသည်။

စံထိပ်ထားဆိုသည့် သူမမှာ အခြားတစ်ပါးသော
ယောက်ျားများအပေါ်တွင်သာ မောက်မာခက်ထန်အလောက် သူမ
သံယောဇဉ် အမြစ်တွယ်သည့် သူမရဲ့ ရည်ရွယ်စိစိသူ၊ သူမသဘောကျ
နှစ်မြို့ပြီးစိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းလွန်းသူကြီး ဒေါက်တာအောင်
လှိုင်ဘွားနှင့်ဆိုလျှင်ဖြင့် မာန်မာနနှင့် မောက်မာမှုမရှိ။ ကလေးလို
တိတိတာတာ၊ အပျိုစင်လို့နဲ့ ဆိုး၊ ဆယ်ကျော်သက်လို မာယာသံချို
နော်တတ်သည်မှာ အခြားသော မိန်းမထားများနှင့် အတူတူသာ။

“ညက ... အိပ်မက် မက်တယ် သိလား ...”
“အခုပြောမှသိရတယ် ... ဘာအိပ်မက် မက်လို့လဲ ...”
“ရှင်က ... အိပ်မက်ထဲမှာ စိန်နဲ့ကျောက်မြင်းရတနာ

လရောင်ချို ၎် ရေမြို့သုဂံတု

ထိုအခါ သိမ်ခြယ်ထားတဲ့ လက်ထပ်လက်စွပ်ပေးတယ် ... ကျွန်မက ရှင့်ကို ကမ္ဘာကျော် ဂျက်ကော့နာရီတစ်လုံးကို ချစ်သက်လက်ဆောင်အဖြစ် ပြန်ပေးလိုက်တယ် ... ပြီးတော့ ... ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ကမ္ဘာတစ်ဝတ် ဟန်းနီးမွန်း ထွက်ကြတာ ... အရမ်းပျော်စရာကောင်းတာပဲ ... ”

“အပြင်မှာ တကယ်ဖြစ်လာတော့မှာမပါ ... ”

“အပြောနဲ့ ... နှစ်သိမ့်မနေပါနဲ့နော် ... ”

“တကယ်ဖြစ်မှာမို့ ... အဟုတ်ပြောနေတာပါ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် ... အားကြီးကြီး ... ”

“မသရော်ပါနဲ့ ... ”

“ဒီလိုပဲ ပြောတတ်လို့ပါနော် ”

“ဪ ... ”

“ဘာဪလဲ ... ရှင်နော် ... ”

“ဘာပြောမိလို့လဲ ... ”

“ဪဆိုတာကြီးက ဘာလဲ ... ”

“ဒီလိုပဲပြောတတ်လို့ပါ ... ”

“သူများပြောတဲ့အတိုင်းလိုက် မပြောနဲ့လေ”

“ဒီလိုပဲ ပြောတတ်လို့ပါဆိုမှ”

“ကျွန်မ စိတ်ထိုအောင်ဆွနေတာလား ... ကိုအောင်နော် ... ကျွန်မက သိပ်စိတ်ကြီးတာ ... အဲဒီတစ်ချက်ကို အခုကတည်းက ကြိုတင်စဉ်းစားထား ... ကျွန်မစိတ်ကြီးရင် ရှင်ဘယ်လောက်တောင် ချောနိုင်မှာလဲ ... ကျွန်မက ကျွန်မကို မြတ်နိုးသည်းခံနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုးကို ပိုလိုချင် တဲ့သူ ... ပေးတာနည်းပြီး အယူများချင်တဲ့သူ ... အဲဒီနေရာ မျိုးမှာတော့ အတ္တကြီးတတ်တာ ကျွန်မအကျင့်နော် ... ”

“ထိပ်ထားကလေးနဲ့ ပတ်သက်ရင် ကြိုတင်ခွေး တောမိပြီးသား ... ထိပ်ထားကလေးမှာ ကြိုက်တဲ့အကျင့် တွေ ရှိချင်သလိုရှိနေပါစေ ... ချစ်ခြင်း အသင်္ချေနဲ့ ခွင့်လွှတ် နေမယ် ... ”

“အပို အပြောတွေနဲ့ မအာပါနဲ့နော် ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ကိုအောင်က ... ကျွန်မကို ထိပ်ထားကလေးလို့ ပြောင်း ခေါ်လာပြန်တာလဲ ... အရင်က ထိပ်ထားလို့ပဲ ခေါ်နေကြ တာကိုများ ... ”

“ထိပ်ထားက ကိုယ့်ထက်စာရင် အသက်နှစ်ဆယ်နီး

လရောင်ချို ၎

ပါးလောက် ငယ်တော့ ... ကလေးအရွယ်လို့ သတ်မှတ်
တင်စားခေါ်ဝေါ်တဲ့အနေနဲ့ ... ကလေးထိပ်ထား ထိပ်ထား
ကလေးလို့ ကိုယ်ကသာ ထွင်ခေါ်ကြည့်မိတာပါကွာ ...
ဘာလဲ ထိပ်ထားတ အဲ့ဒီလို ခေါ်တာမကြိုက်ဘူးလား ...
ကိုယ်ပြင်ဆင်ခေါ်ဝေးရမလား ... ”

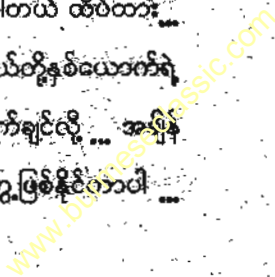
“အဲ့ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး ... ခေါ်ချင်သလို
ခေါ်ပါ ... အရေးကြီးတာက ... ကျွန်မ အိမ်ကသဘောတူ
တဲ့ သူတစ်ယောက်နဲ့ တစ်ခါတလေ ကျောင်းမှာ ... တစ်ခါ
တလေ လမ်းမှာ ... တွဲသွားတဲ့လာလုပ်ဖြစ်ကြတာမျိုး ရှိ
ခွင့်ရှိလိမ့်မယ် ... ကျွန်မစိတ်ထဲက ဘာမှပေါ်ဘူး ... ရှင်က
လွဲရင် ... အားလုံး ... ကျောက်တုံးကျောက်ခဲချည်းပဲလို့
ယေခက်ပွားတွေကို သဘောထားတယ် ... ရှင်အနေနဲ့
ကျွန်မ မမြင်ကွယ်ရာကနေ ကျွန်မကိုလိုက်ချောင်းရင် အဲ့ဒီ
လို စုံတွဲစုတ်တာကို အထင်မှားချင်မှားနိုင်တယ် ... အမှန်
ဆို ရှင်သဝန်တို့အောင်တောင် ကျွန်မက ခပ်တည်တည်နဲ့
တမင်အရွံ့တိုက်ပြီး တွဲပြုရဦးမှ ... အဲ့ဒါမှ ရှင်သဝန်တို့ပြီး
လျှို့ဝှက်ပုန်းကွယ်နေရာကနေ မနာလိုစိတ်နဲ့ ကျွန်မအနား

ဂါးဖြူသုရဲပုံတူ

ကို အမြန်ရောက်လာချင်ရောက်လာမှာပေါ့ ... အခုတော့
ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့ ကြားက သံယောဇဉ်ကြောင့် ရှင်အထင်လွဲပြီး
ငုပ်လျှိုးပျောက်ကွယ်သွားမှာကို ကျွန်မမှာ ဘယ်လိုမှမလို
လားနိုင်အောင် ဖြစ်နေရတယ် ... အဲ့ဒါကြောင့် ... အထင်
လွဲ မခံနိုင်တာနဲ့ကို ရှင်းပြနေရတာ ... မိန်းကလေးတစ်
ယောက်အနေနဲ့ ... အဲ့ဒီလောက် ဖြစ်နေရတာ ဘယ်
လောက် အောက်သွားသလဲ ... ရှင်နဲ့ပတ်သက်ရင် ကျွန်မ
အလျှော့ပေးနေရတာတွေ အရမ်းကိုများနေပြီ ... ကိုအောင်
လှိုင်ဘွား ... ”

ဖုန်းပြောနေရင်း စံထိပ်ထား ရင်ထဲသို့သိပ်ထားခဲ့ရသော
တင်းမာမှုတွေ ပေါက်ကွဲလာဟန်တူ၏ ကျော်စင်မင်းထွန်းရဲ့ စကား
ဖြစ်သော မိန်းမဆိုတာ အချောကြိုက်တဲ့အမျိုး ဆိုတာကို ပြန်
တွေးမြင်ယောင်ပြီး ...

“ကိုယ် အနူးအညွတ်တောင်းမန်ပါတယ် ထိပ်ထား ...
ရေမြင့်မှကြာမြင့်မယ်ဆိုတဲ့စကားကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့
အနာဂတ်ကို အခမ်းနားဆုံးတည်ဆောက်ချင်လို့ ... အချိန်
ယူနေရတဲ့ကာလမှာ ... ကိုယ်လာမတွေ့ဖြစ်နိုင်တာပါ ...

လင်္ကာချီ ၎်

ထိမ်ထားအနေနဲ့ အခြေအနေအရ မိဘတွေကြိုတင်
သဘောတူညီညွတ်ချင်တုံ့ပါ ... ကိုယ်အထင်မလွဲပါဘူး ...
ပွင့်လင်း ရိုးသားစွာ အသိပေးတဲ့ ထိပ်ထားကို ပိုလေးစား
ပြီး ... ပိုတန်ဖိုးထားမိရတယ် ... ကိုယ့်ဘဝဟာ ထိပ်ထား
ပေးတဲ့ အသက်နဲ့ ရှင်နေရတဲ့လူလိုပါပဲ ... အချိန်တိုင်းရဲ့
အရှင်သခင်ဟာ ... ထိပ်ထားပဲ ဖြစ်နေပါတယ် ...
ထိပ်ထားရယ် ကိုယ် တို့က စိတ်ကစားဓာတ်တဲ့အရွယ်တွေမှ
မတူတိတော့တာ ... မဟာရည်ရွယ်ချက်ကြီးတွေနဲ့
အနာဂတ် အင်ပါယာကြီးကို ထူထောင်ကြမဲ့ ... ချစ်သူ
တွေဖြစ်ကြရတာမှာပဲ ... မိုင်နာကောင်လေးတွေ အပေါ်မှာ
သည်းခံပြီး ... နားခိုပေးပါလို့ ကိုယ်အနူးအညွတ် လှိုက်လှဲ
စွာနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ်”

စံထိပ်ထားမှ ဟင်းချသံကို ဖုန်းထဲက ပီပီသသကြားလိုက်
ရ၏။ အော်လက်ပြောဖြစ်ကြသည်က သူမရဲ့ ဆေးတက္ကသိုလ်
သင်ခန်းစာတချို့ အကြောင်းတွေ ဖြစ်နေ၏။ သူက ‘အင်း’ ချပြီး
ဓမ္မာလိုက်နေရုံမှတစ်ပါး ဖေဖန်ပိုင်းခြားမှုကို ခပ်ရှောင်ရှောင်ဖင်
နုတ်ဆိတ်သမ္မုပြုနေလိုက်၏။ ထိုအပေါ်မှာ ထိပ်ထားသံသယဝင်ချင်

၎် နေပြီ သူရဲပုံတူ

လည်း ဝပ်ပါလိမ့်မည်။ အလုပ်ရှုပ်မှု အကြောင်းပြချက်ဖြင့်သာ
ထိပ်ထားရဲ့ သံသယကို ဖြိုဖိမပွားများအောင် ထိန်းညှိထားလိုက်ရ
၏။

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းရဲ့ ထိမ်ထားကို

သူ့အနေနှင့် ရေရှည်ဆွဲဆောင်ထားဖို့ လွယ်ပျဲမလားဆို
တာကို သူ့အသေအချာ ပြန်စဉ်းစားရပေတော့မည်။ ဖုန်းပြောမှုပြီး
စီးသည်နှင့် ကျော်ဇင်ရဲ့ အခြေအနေကို သွားကြည့်ဖြစ်၏။ လူ
ကောင်း တစ်ယောက်လို စားသောက်နေထိုင်နိုင်သော်လည်း စိတ်
အနေအထား ပုံမှန်ပြန်မဖြစ်သေးဘဲသာ ကျော်ဇင်က သူ့ကို အလှူခံ
နှင့် အမှတ်မှားနေပြန်၏။

ပေးထားသောကတိရှိနေ၍သာ ဆက်လက်လုပ်ဆောင်ဖို့

အာသီသက် နှိုးဆွထားနေရ၏။ ကတိမရှိပါက စံထိပ်ထားကို ဖုန်း
မပြောလိုတော့။ သို့ငြား ဖုန်းပြောချိန်ရောက်လျှင် ရိုးတိုရွာဖြစ်ချင်
သည့် စိတ်။ ထိပ်ထား အသံကို မကြားရလျှင်။ ထိပ်ထားရဲ့ စကား
လုံးလေးတွေ နားမဆင်ရလျှင် သူ့မှာနေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်နေမိမည်
ထတော့ မလွဲစကန်။ စိတ်ဆိုတာကလည်း စွဲလန်းမိလျှင် ဖြစ်ရ
အခက်သားပင်။

လဆောင်းချီ ၎်

စာစီစကားကို အကြောင်းပြပြီး စံထိပ်ထားကို ဖုန်းနှင့် ဆက်လက်ဆက်သွယ်ပြောကြားဖို့သာ ခွန်အားရှိသမျှနှင့် ပြင်ဆင် နေလိုက်တော့မည်။

ဒီကောင်ရဲ့ အာရုံကမ္ဘာကို ၎်

ဝင်လာသိမ်းစိုက်တဲ့ ထိပ်ထား

နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်သွားမဲ့ အောင်မြင်ဆိုတာ သေရဲတိုက်ရဲသူတို့ရဲ့ အမြင့်မြတ်ဆုံး ကဗျာပဲဆိုတာ တစ်နေ့ မင်းနားလည်လာစေရမယ် ထိပ်ထား။

၎် နေပြီ သူရဲပုံတူ

အောင်လင်းခိုင်က ခေါ်၍သာ သူလိုက်လာရ၏။ ဂိမ်းဆိုင်း ဖို့ ပိတ်ထားခဲ့ရသည်။ ဘယ်ကို ဘာကိစ္စသွားမှာလဲဆိုတာ မေး ဆက်လည်း ပြန်မဖြေ။

မင်္ဂလာခုံလေဆိပ်ရောက်မှပင် သဘောပေါက်သလိုရှိလာ

“မင်းဦးလေး ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို ဆာကြိုတာ မဟုတ်လား ... အောင်လင်းခိုင် ”

“ဟုတ်တယ် ... ငါ့အဖေက သွေးတိုးနေလို့ အဖေက ခွဲတက်နေရတာမို့ ... ငါပဲ အားတဲ့လူရှိလို့ လာပြန်ရတယ်

... ငါ့လေးနဲ့ အမေက မောင်နှမနှစ်ယောက်တည်း ရှိတာ
ငါ့လေးက ရည်ရွယ်ချက် ကြီးမားတဲ့လူ ... လက်တွေ့ဖြစ်
အောင်လဲ ... အကောင်အထည်ဖော်တဲ့လူဆိုတော့ ...
အမြင့်ရောက်သွားတာပေါ့ကွာ ... တခြားဆွေမျိုးတွေ
လည်း လေဆိပ်ကို ကြိုရောက်နေလောက်ပါပြီ ... မင်းကို
ငါ့လေးနဲ့ ဖိတ်ဆက်ပေးချင်လို့ တမင်ခေါ်လာတာ ... ”

လေဆိပ်ထဲရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် လေယာဉ်ဆိုက်
ရောက်လာ၏။ ဧည့်ကြိုဆိုသူတွေ လှုပ်ရွက်၏။ စာတန်းကိုင်
ဆောင် ကြိုဆိုသူတွေကလည်း မနည်းမနော။

“ဟော ... ”

အောင်လင်းခိုင်က ‘ဟော’ ဆိုတာနှင့် အောင်လင်းခိုင်ထံ
အမျိုးတွေက စုပြုံတိုးဝေ့ပြီး နှုတ်ဆက်နေကြသည်နှင့် ဒေါက်တာ
အောင်လှိုင်ဘွားကို မမြင်လိုက်ရ။ အားရဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြီးကြ
အောင်လင်းခိုင်နောက်ကို ဦးအောင်လှိုင်ဘွားလိုက်လာ၏။ အင်
ဖြစ်သူ၏ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကို စိုးရိမ်တကြီးမေးမြန်းနေ
ယောက်ဖြစ်သူနှင့် အမျိုးအဆွေတွေ အကြောင်းတွေဆက်တိုက်
ပြောဖြစ်နေကြသည်မှာ မရမ်းကုန်း (ရှစ်ခိုင်) လမ်းဆုံရောက်သည့်

နိမိတ်ပုံဆောင်စံတွေကို ငေးကြည့်ရင်း ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လှုပ်လာ
၏။ သူထွက်သွားစဉ်ကနှင့် များစွာခြားနားသွားကြောင်းလည်း
ပြော၏။ သတင်းတွေထဲမှာ ကြည့်ရသော်လည်း ဤမျှလောက်
စထင်ထား။

“ခါ ... ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်း ဘုန်းမာန်ခတဲ့ ...
အန်ကယ်(လ်) လှိုင် ... ”

“ဪ ... တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ဘုန်းမာန်ခ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အန်ကယ်(လ်)လိုပါပဲခင်ဗျာ ... ”

“ဘုန်းမာန်ခကလည်း ဖိုးအောင်နဲ့ ကျောင်းအတူတူပဲ
လား ... ”

“ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းကျနေခဲ့တာ ပြန်ဖြေဖို့
လုပ်နေပါတယ် ... ”

“ဪ ... အောင်အောင်ကြီးစားပေါ့ ... ဒီခေတ်မှာ
ပညာရှိမှ တတ်မှဖြစ်မှာ ... ပညာမရှိရင် ဥစ္စာရှိမှ ဖြစ်မှာကွ
ဖွဲ့မလျှော့နဲ့ ချာတိတ် ... ”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျား ... ”

“ဦးအောင်လှိုင်ဘွားမှာ သက်လတ်ပိုင်းအဖွယ် အမျိုးသား

တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မိန်းမတွေကျလောက်သော ရုပ်ရည်ချီး
ပိုင်ဆိုင်၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုမှာ နိုင်ငံတကာ တန်းဝင်၏။ ပြောဆို
ဆက်ဆံပုံမှာလည်း ယဉ်ကျေးသိပ်မွေ့၏။ ပါရဂူကြီး တစ်ယောက်
ဖြစ်နေမှာပဲလေ။

လူကြီးလူကောင်း ပုံစံအပြည့်ရှိသော ဦးအောင်လှိုင်ဘွား
ရဲ့ ဘဝမှာ မြင်ရသူတိုင်းအားကျကြည်နူးစရာ။

အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ချမ်းသာကြွယ်ဝနေထိုင်
ယခု စီးလာသော မာစီဒီးကားမှာ အောင်လင်းခိုင်တို့ မိသားစု
ပြည်ပမှ ကြိုတင်ပို့ပေးထားသော ကားဖြစ်နေ၏။ ဇိမ်ခံပစ္စည်း
အကောင်းဆုံးတွေကိုသာ အလေးပေးသုံးစွဲတတ်ဟန် ပေါ်လွင်
၏။

အနောက်တိုင်းမှာ အနေကြာလာ၍ နေထိုင်မှုပုံစံ
အနောက်ဟန် အပြည့်။ လူပေါ့လူသွမ်းတွေ စတိုင်(လ်) မဟုတ်
လူကြီးလူကောင်း ပုံစံအပြည့်။

မြန်မာပြည်ရဲ့ ရာသီဥတု အခြေအနေ၊ ဈေးကွက်စီးပွား
ရေးစနစ်နှင့် ကျန်းမာရေးနှင့် သက်ဆိုင်ရာတွေကို အောင်လင်း
ထံမှ မေးမြန်းစုံစမ်းနေပြန်၏။ သူနှင့် စကားပြတ်သွားပြီမို့ နေ

သလိုသာနေရင်း လိုက်ပါလာ၏။

အောင်လင်းခိုင်တို့ အိမ်ကို ပြန်ပြင်ဆောက်ထားသည့်မှာ
မကြာသေး။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ ကောင်းမှုကြောင့်
ဖြစ်ဟန်တူ၏။ အိမ်ကြီးမှာ အနောက်တိုင်းဗိသုကာ လက်ရာဆန်
ပြီး လှပနေချင့်စဖွယ်ကောင်း၏။

အိမ်ပေါက်ဝမှာ ကားရပ်စဉ် သူ့ကိုအသိအမှတ်ပြုသလို ပြီး
ပြဆင်းချသွား၏။ အောင်လင်းခိုင်က လိုက်သွား၏။ သူ့ကိုအိမ်ထဲ
လိုက်ဖို့ခေါ်သော်လည်း ကမ္ဘာကျော်ရေမွှေးနံ့တွေထက် ပြင်ပ
လေညှင်းလေးကို ရှုရှိုက်ချင်၍ငြင်းဆန်ပြီး အပြင်မှာနေခဲ့၏။ ရေဥမ
ရုပ်တုနှင့် ရေပန်းတွေကို လှမ်းငေးကြည့်ဖြစ်၏။

အစစ်အမှန် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရောက်လာပြီ။

ဇာတ်လမ်း ရှုပ်စရာတွေများဖြစ်လာမလား။ စံထိပ်ထားက
အောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာနှင့် စုံစမ်းရတာကို ဝါဆနာထုံ၏။ သူမ
ကိုယ်တိုင်ဖြင့် မာန်မာန ပွန်းရှုမှာစိုး၍ အောက်ဆင်းပြီးမစုံစမ်း
တစ်ဆင့်ခံဖြင့် စုံစမ်းတတ်သည့် အကျင့်ရှိ၏။ မြန်မာပြည်မှာ ပြန်
လည် အခြေချမည်ဆိုပါက ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအနေနှင့်
ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းကြီးဖွင့်လှောင် ဖွင့်။ မဖွင့်လှောင် ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်း

လရောင်ချို

၁၄၈

ကြီးတွေမှာ အချိန်ပိုင်းနှင့် ထိုင်ချင်ထိုင်။ သို့မဟုတ် ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံမှာပင်လုပ်ချင် လုပ်။ ပြည်သူ့အကျိုး ပြုမည်ဆိုပြီး ပြည်သူ့ ဆေးရုံးတွေမှာ ဝင်အမှုထမ်းချင် ထမ်း။ တက်စွမ်းလာသော ပါရဂူ ဘွဲ့ကို တနည်းနည်း အသုံးချမည်မှာ သေချာ၏။

စုံစမ်းနေသော သူနှင့်ထွက်ပေါ်လာသောသူတို့ မတော် တဆ တွေဖြစ်ကြလျှင်။ အမှန်ဆို မတော်တဆဆိုခြင်းထက် ဆေး လောကကို စိတ်ဝင်စားတတ်သော စံထိပ်ထားတို့ အသိုင်းအဝိုင်း ကြားမှာ ခေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုသော အမည်မှာ ခဏလေး နှင့် ပျံ့နှံ့သွားမှာ သေချာ၏။

စံထိပ်ထားရဲ့ဖခင်က အရိုး၊ အကြောအထူးကု သမား တော်ကြီး၊ မိခင်ဖြစ်သူက မီးယပ်နှင့်သားပွား (၀၈)။ စံထိပ်ထားရဲ့ အစ်ကိုတွေကလည်း ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတွေမှာ ဆရာဝန်တွေ၊ တကယ့်ကို ဆရာဝန်မျိုးလို့ ဆိုရမလောက် ဆေးလောကနှင့် ကျွမ်း ကျင်နဲ့စပ်နေသူတွေ။

သူ ပင့်သက်ချပြီး အောင်လင်းခိုင်ပြန်ထွက်လာကို စောင့်ကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လာမိ၏။ ကျော်စဉ်ထံ အလွန်လျှော့ရဲ သော မျှော်လင့်မှုလေးဖြင့် ဖုန်းနိပ်ခေါ်ကြည့်စား၏။

ကျော်စင်လား

၁၄၉

“ကျော်စင်လား ...”

“အင်း ...”

“ငါ ... ဘုန်းမာန်ပေါ ...”

“ဘယ်က ဘုန်းမီးနေသလဲကွ ...”

“မင်းသူငယ်ချင်း ဘုန်းမာန်ခလေကွာ ... မမှတ်မိဘူး

လား ...”

“ခယီဘူး ... မင်းဘာရူးနေတာလဲ ... ဒီမှာ ကွန်ဂျူ

ဟာ ဂိမ်းဆော့နေတာကွ ...”

“ခေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရောက်လာပြီ ... အောင်

လင်းခိုင်ရဲ့ ဦးလေးလေ ...”

ကျော်စင်ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေသလားဆိုသည့် စိတ်

အင်ယောင်ထင်မှားဖြင့် ထိုးဆွဲမြောကြည့်လိုက်၏။

“မင်းဘာတွေလာပြောနေတာလဲ ... ငါနားမလည်

ဘူး ...”

“မင်းရဲ့ ထိပ်ထားအတွက် ... ငါရှေ့ညအကာအကွယ်

လုပ်ထားလို့ ရလွယ်လိမ့်မယ် မထင်တော့ဘူး ...”

“မင်း ဘယ်ကကောင်လဲကွာ ... ရှုပ်လိုက်လာ ...”

“ငါ့ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဆိုတာ သိတယ် ... မီးစင် ကြည့်ကရမယ် ... ဒါပေမဲ့ ... မင်းပေးထားတဲ့ ဇာတ်ညွှန်း ထဲမှာ ... နောက်လူတစ်ယောက်မပါဘူးကွ ... ငါနဲ့ ဖိတ်ထိပ် ထားပဲ ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား အမည်ကို သုံးစွဲပြီး ဖုန်းဆက်နေတဲ့ ... ငါ ဘုန်းမာန်ခနဲ့ ထိပ်ထားပဲလာတာ ... အခုတော့ ... ကျွန် ... ညစ်တယ်ကွာ ... ”

“ဘာကျွန်တာလဲ ... ဘာညစ်တာလဲ ... မင်း ဖုန်းသရဲကောင် မဟုတ်လား ... ငါ့ခဲလိုက်ရ ... အကုသိုလ် တွေရကုန်တော့မှာပဲ ... ”

တစ်ဖက်မှ ကျော်စင်မင်းထွန်းပြောနေဆဲမှာ ကျော်စင် မှောင်ပြန်သူ ဖုန်းပြောင်းကိုင်သံကြား၏။

“ဖိတ်မရှိပါနဲ့ ဖိတ်ဆွေ ... ကျွန်တော်ဘုရားခန်း ဝင်နေလို့ ကျွန်တော့်သား ဖုန်းကိုင်ပြီး ... တွေ့ရာပြောနေ တာ ... သူက ဆိုက်ကိုရှိနေလို့ပါ ... အခု ဆက်တာ ဘယ်သူပါလဲ ... ”

သူ ဖုန်းချလိုက်၏။ ကျော်စင်ဆီမှ ဘာမှအကူအညီ မရှိနိုင်တော့။ ဖြစ်ချင်တာဖြစ်၊ ရင်ဆိုင်ပစ်ရုံပေါ့ဟုသာ ဖိတ်ဖော့ပြောလိုက်

လမ်းမကြီးအတိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက် လျှောက်လာမိလိုက်၏။

ညမက်ရောက်သည်အထိ စိတ်ပြေလက်ပျော့ကွာ လျှောက် နေမိလိုက်၏။ ထိပ်ထားဆီ ဖုန်းမခေါ်ဘဲ တမင်နေကြည့်လိုက်၏။ နေ့နိုင် မနေနိုင် ကိုယ့်ဘာသာကြိုတင်လေ့ကျင့်စမ်းသပ်ကြည့်မိခြင်း ဝင်။

ညမဟူရာ ကတ္တီပါမှာ ကြယ်ညီလာခံနံ့ညိုနေ၏။ လခြမ်း တွေးက နောက်ပြန်ပတ်လက်ကလေးလဲလို့။ ညလေရွေးရာရာ မြို့ပြ ရဲ့ ဝက်ဆီရနံ့တွေ စိမ့်ပျံ့လာ၏။ နီယွန်းဗီးရောင်တွေအောက်မှ ထိန် ထင်းနေသော မိနီမားကတ်ကြီးတစ်ခုထဲကို လှမ်းဝင်လိုက်၏။

ဖုန်းဆက်ချင်စိတ်တွေဖြင်းပြုလာ၍ အလွတ်ရနေသော ဖမ်းဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်လိုက်၏။ ဖုန်းပိတ်ထား ၏။ အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကို နှိပ်ကြည့်ပြန်၏။ ကံအားလျော်စွာပင် ဖုန်း လာကိုင်သူမှာ ဖိတ်ထိပ်ထားဖြစ်နေ၏။

“ဘာလို့ ... ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ ... ”

“ဖုန်းဆက်ချိန်မှ မဟုတ်တာ ... ညဆက်မယ်လို့လဲ မမှာထားဘဲနဲ့ ... ဒီမှာ အိပ်တော့မလို့ ... ပိတ်ထားလိုက် တာပေါ့ ... မနက်စောစော စာဆကျက်ဖို့ စောစောအိပ်ရ

တယ်လေ ... နေပါဦး ရှင်ဒီနေ့ဘာလို့ ဖုန်းမဆက်တာလဲ ကျွန်ကေသာ မေးစရာရှိရင်မေးရမှာ ရှင်က ပြန်မေးနေရ တယ်လို့ ... ”

“အလုပ်တွေများနေလို့ မဆက်ဖြစ်တာပါ ... အခုမှ အားတယ် ... ခွဲခန်းဝင်နေရ တာနဲ့ ... မအားတာ ... လူနာ ခဲ့ အခြေအနေကို စိုးရိမ်တာနဲ့ စောင့်ကြည့်ပေးနေရတာ လေ ... တကယ် စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ကောင်းတယ် ... ”

“ဒီလိုလား ... ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးရတော့မယ်ဆိုပါ တော့ ... ”

“ ... ”

“မေးနေတယ်လေ ... ပါးစစ်မပါဘူးလား ... ”

“မဖြေပုံရဲလို့ပါ ... ”

“မရဲစရာ ဘာမှမရှိပါဘူး ... ဒီနေ့ ဖုန်းဆက်နေကျ အချိန်ရှိလည်း ကျွန်မရဲ့ ဟမ်းဖုန်းကိုရှင်ဆက်လို့ရမှာ မဟုတ် ဘူး ... ဖုန်းပိတ်ထားလို့လေ ... ကျွန်မနဲ့ လူကြီးချင်း သဘောတူတဲ့ ဒေါက်တာဇော်ရှိန်းရဲ့ မိဘတွေအိမ်ကိုလာ လည်တဲ့ ... အချိန်ဖြစ်လို့ ... ကျွန်မမိဘတွေနဲ့ ဧည့်ခံ စကား

ပြောနေရတယ်လေ ... နေ့လယ်တစ်နာရီလောက်မှ ပြန် သွားကြတာ ... ရှင်များဖုန်းလာဦးမလားလို့ ဖုန်းပြန်ဖွင့် ထားတာ ... ညခြောက်နာရီထိုးတဲ့အထိပဲ ... ”

“ဪ ... ထိပ်ထားရဲ့ အသံတွေကြည်လင်ရွှင်ပျနေ တာပဲ ... ဒီနေ့ စိတ်ချမ်းသာစွာတွေ အများကြီးနဲ့ ဆုံတွေ့ခဲ့ရ တယ်နဲ့ တူတယ် ... ”

“တွေ့တော့ ခန့်မှန်းတက်သားပဲ ... ”

“ည အိပ်ချိန်လည်း ဇယားဆွဲထားသလို ရှစ်နာရီအိပ် ဆိုတာနဲ့ ခေါင်းအုံးပေါ် ခေါင်းချလိုက်တာနဲ့ အိပ်ပျော်သွား ရော့ မဟုတ်လား ... ”

“အင်းပေါ့ ... ယေငယ်ကတည်းက လေ့ကျင့်ထား တာလေ ... စာကျက်ချိန်၊ စားချိန်၊ သွားချိန်၊ အားလပ်ချိန်၊ ဘုရားရှိခိုးချိန်၊ အနားယူအပန်းဖြေချိန် ... အဲ့ဒါမျိုး ဇယားဆွဲ ထားတော့ အချိန်ပိုလစ်ဟင်းတာ အလကားဖြစ်တာမျိုး မရှိတော့ဘူးပေါ့ ... ”

“ဒေါက်တာဇော်ရှိန်းက သဘောကောင်းလား ... ”

“အရမ်းကိုကောင်းဇာယ် ... ”

“အရာရာပြည့်စုံတဲ့လူမျိုးဖြစ်မှာပါ ...”

“အရမ်းဟုတ်တယ် ...”

“ဒါကြောင့် အရမ်းပျော်နေတာပေါ့ ...”

“အရမ်းပျော် တာအားပျော်တာပေါ့ ... (ရယ်သံ)

ဘယ်လိုလဲ ... ရှင်ရင်ထဲ မစ္စရိယ မီးတွေတောက်လောင် သွားပြီ မဟုတ်လား ...”

သူဟန်နဲ့ရယ်သံပြုလိုက်ရ၏။ မချီသွားဖြစ်ရယ်သံမျိုး။

“ကိုယ်က ငြင်ဆင်ကြီးစားနေသူဆိုတော့ ... ဇီလိပ် ခံစားရမှာပဲပေါ့ ...”

“ခံစား ... အဲဒီလိုများများခံစား ... နောက်ဆုံး ထိပ်ထားသူများနဲ့ လက်ထပ်ထိမ်းမြားသွားတဲ့အထိကို စိမ်းပြေနပြေခံစားနေတော့ ... ကိုအောင်လှိုင်ဘွားရေ ...”

“ထိပ်ထားရယ် ... ကိုယ့်မှာ ...”

“အင်းဟင် ... ဘာဖြစ်သလဲ ... ကိုယ့်မှာ ...”

“မင်းကိုချစ်တဲ့ ချစ်ခြင်သစ္စာကလွဲရင် ဘာမှဖြစ်သေး သရွေ့ ... ဘာမှကို မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ လူညံ့တစ်ယောက်လို ဖြစ်နေရပြီ ... ကိုယ်လေ မင်းကိုလွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ ညဆိုလည်း

အိပ်လို့မပျော်ဘူး ... မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တဲ့ စကားတွေ အသေးစိတ်ပြန်တွေ့နေမိတယ် ... နေ့ပက် အလုပ်ထဲမှာ လည်း မင်းအကြောင်းကိုပဲ ... အမျှင်တန်းပြီး စဉ်းစားမိ တယ် ...”

“အဲဒီလောက်တို့ ခံစားနေရတာကိုး ... မနေ့က ထိပ်ထား ဘာအင်္ကျီအရောင်လေးဝတ်ထားသလဲ ... ဘယ်နေရာတွေ သွားတာတွေ့သလဲ ... အရင်ကဆို ဒီးခနဲ ဒေါက်ခနဲ အတပ်ပြောနိုင်တယ် ... ထိပ်ထားကို မမြင် ကွယ်ရာကနေ ... အရိပ်လိုလိုကံကြည့် ဖြတ်နိုးနေတဲ့ ကိုအောင်လှိုင်ဘွားဆို ... အခုရော အဲဒီမှ ဟုတ်သေးလို့လား ဆိုတာ ... စမ်းသပ်မေးလိုက်ပြီ ... ကဲပြော ...”

“မနေ့က ... မနေ့ကလည်း အလုပ်မအားလို့ပါ ...”

“အဲဒါဆို ... တစ်နေ့ကရော ...”

“တစ်နေ့က ပန်းဆီရောင်လိုလို ပန်းခရမ်းပြာရောင်လို လိုမျိုးလေး ဝတ်ထားတယ်နဲ့ တူတယ် ... ကိုယ်က အထည် ရောင်းတဲ့သူ မဟုတ်တော့ ... အရောင်တွေကို သေသေကြာ ရာ မပြောတတ်ဘူး ... အုတ်ခဲကျိုးရောင်တို့ သုံးဘိးကား

ရောင်တို့ ... သျှားညိုရောင်တို့ ... အုန်းခွံရောင်တို့ အုဒီလို
အရောင်စပ်ရောထားတဲ့ အမည်နာမအသစ်နဲ့ အရောင်သစ်
တွေကို မခေါ်မပြောတတ်ဘူး ဖြစ်ဖြစ်နေတယ် ... ”

“ညှာဝါးမနေပါနဲ့ ... တစ်နေ့ကဝတ်ထားတာ အဖြူ
ရောင်နဲ့ အဝါရောင်ကို တွဲစပ်ဝတ်ထားတာပါနော် ...
ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်ပြီ ပါးစပ်သာလွမ်းတယ် သတိ
ရတယ် ... အမှတ်ရတယ်တွေ ထပ်တလဲလဲ ပြောနေတာ
တကယ့်တကယ်က အလုပ်အကြောင်းပြပြီး ... ရောက်ကို
ရောက်မလာဖြစ်တာ မဟုတ်လား ... ”

“ဆေးကျောင်းသူလေးမှာတောင် စာများလို့ အချိန်
ဖယောင်းနဲ့ စာကျက်နေရသေးတာပဲ ကိုယ်လိုပါရဂူတစ်
ယောက်က လက်တွေ့ ခွဲစိတ်ကုသနေရတာ ... ဆေးကုမ်း
တွေကို ဒီနေ့အထိ မလွတ်တမ်းဖတ်ရမှတ်သားပြီး
ဦးနှောက်ထဲ ရိုက်သွင်းနေရတာ ... လူနာက တစ်ဦး
တလေမဟုတ်ဘူး ... တစ်နေ့ကို အယောင်သုံးလေးဆယ်
လောက် ရှိတယ် ... အဲဒီ ကုသချက်တွေအပေါ်မှာ အပြန်
အလှန် စိစစ်နေရတာ ... အစရှိသဖြင့်ပေါ့ ထိပ်ထားရယ်

... အလုပ်ကို ဗန်းပြနေတာ မဟုတ်ပါဘူး ... တကယ်
အလုပ်များနေတယ်ဆိုတာ ထိပ်ထားလို ဆေးကျောင်းသူ
က ပိုပြီးတော့တောင် နားလည်နိုင်ပါတယ် ... ”

“အကြောင်းပြချက်ကတော့ ကောင်းမှကောင်းပဲ ...
ဒါကြောင့်မို့ တစ်နှစ်ခွဲကျော်လာတဲ့အထိ လျှို့ဝှက်သူကြီး
အနေနဲ့ ဖုန်းပြောနိုင်နေတာပေါ့နော် ... ”

စံထိပ်ထား လူချင်းလာမတွေ့သည့် ကိစ္စအပေါ် သတိရ
တိုင်း ထိုးဆွဲပြောဆို ပေါက်ကွဲလာတော့မည်။ သို့သော်လျှင် ပြန်တိန်
ပြီး ချော့ရတာ အထပ်ထပ်ကြော့ပြီး မေးမတိုးတော့လျှင် အခက်
တွေ့ရတော့မည်။ သို့မို့ကြောင့် ထိပ်ထားကို အာရုံအမြဲနဲ့ပြောင်း
လဲရာအဖြစ် ပါးစပ်ထဲရှိရာ ဆက်ခနဲပြောချပစ်လိုက်၏။

“မနက်ဖြန် ထိပ်ထားနဲ့တွေ့ဖို့ ... လူတစ်ယောက်
လွတ်လိုက်မယ် ... ထိပ်ထား ဘယ်နေရာမှာ ရှိနေနိုင်မလဲ”

“မနက်ဖြန် ... ဘာအကြောင်းရှိလို့ လွတ်မှာလဲ ...
အရင်တစ်ခါလုပ်လား ... ”

“ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အဲဒီလူက ထိပ်ထား
ကို တစ်ခုခုပြောပြပါလိမ့်မယ် ... အရင်တစ်ခါလုပ်ပါပဲ ... ”

လရောင်ချို

“အခု ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် ပြောလို့ရနေတာပဲ ... ဘာလို့ တဆင့်လူကို ပြောခိုင်းနေရတာလဲ ... ကိုအောင် ဟာလေ ... အဲ့ဒါတွေကိုပဲ ထိပ်ထား နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရတာ ...”

“ကိုယ်ပြောမထွက်တဲ့အကြောင်းမို့လို့ပါ ...”

“လူငှားနဲ့ ပြောခိုင်းတဲ့ သတ္တိအပြည့်ရှိတယ်ပေါ့ ...”

“ထိပ်ထားရယ် ...”

“အဲ့ဒီလေသံလေးကြောင့်ပဲ ... ကျွန်မလျော့ပေးနေ ရတာများပြီ ... ကျွန်မနဲ့ ရင်ရဲ့ကြားမှာ ... အရေးပါတဲ့ စကားတို ကြားလူထားတာတော့ ... သိပ်ဆိုးဝါးလွန်းနေ ပြီ ...”

“အဲ့ဒီလို မထင်ပါနဲ့ ထိပ်ထား ... ထိပ်ထားအတွက် ဂုဏ်သိက္ခာထိခိုက်နစ်နာစေနိုင်တဲ့ အရာမျိုး မြူတစ်မှုန် တောင် မပါဝင်ပါဘူး ...”

“အတွင်းရေးကို အဲ့ဒီဘာမဟုတ်တဲ့လူ သိနေကတည်း ကိုက လုပ်ပုံမဟုတ်တော့ဘူးလေ ... စဉ်းစားပြောပါဦး”

“ကိုယ့်အကြောင်းသက်သက်ကို ပြောပြရုံပေါ့ ... အဲ့ဒီ

ဂါးမြေသုရဲတု

လူကို လိုတာထက်ပိုပြီး ဘာမှပြောမပြထားပါဘူး ...”

“ကိုအောင်ကို ကြားလေနားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်လာ ရတာပဲ ... သံယောဇဉ်ကြောင့်သာပေါ့ ... သံယောဇဉ် သာ မရှိရင် ... ပွဲဦးတာ ကြာလှပြီ ...”

သူက ထိပ်ထားကို အတင်းချော့မော့ မှောင်းဖျရ၏။ ထိပ်ထား နှစ်သိမ့်ဖြေသာနိုင်လောက်မှ ကြည်ရွှင်စရာ စကားလေး ဆိုပြီး နှုတ်ဆက်ကာ ဖုန်းချရ၏။ မနက်ဖြန်မနက် ဆယ့်တစ်နာရီ ထိပ်ထား သူငယ်ချင်း ဆွီတီတို့ တိုက်ရှေ့မှာ ကားရပ်မည်။ လာ တွေ့ပါတဲ့။ ထိုနေရာကို သူအတင်းပြင်းပယ်သောအခါ ထိပ်ထားက နာရီနှင့် နေရာကို ပြောင်းလဲသတ်မှတ်ပေးလာပြန်၏။ ပလာစာ တစ်ခုမှာ ညနေငါးနာရီတိတိတွေ့မည်။ အဆာပြေစားသောက်ဆိုင် အမည်နှင့် ဆိုင်ရှိသည့် လယ်ဇယ်အထပ်ကို ပြောပြ၏။

စံထိပ်ထားနှင့် သူနဖူးတွေ့ခူးတွေ့ တွေ့ဆိုပြီး တျော်စင် မင်းထွန်းရဲ့ အခြေအနေကို ပြောပြကာ သူလက်ရှောင်နေဖို့ စဉ်းစား ဖြစ်ပြီး ချိန်းဆိုလိုက်ခြင်းပင်။ ထိုနေ့ည အိပ်ချိန်အထိ ပြန်လည်တွေ့ တော့ ဆင်ခြင်မိသောအခါ ...

(ငါနေကောင်းပြီး စိတ်ကျန်းမာလာမှ မင်းအောင်မြင်

၁၆၀

လရောင်ချို ။

အောင် ထိန်းထားတဲ့ ထိပ်ထားနဲ့ ဖုန်းပြောနေခွင့်ကို ငါ့လက်ထဲပြန်
အပ်ပေးပါ သူငယ်ချင်းရာ ... မင်းအပေါ် ငါကောင်းခဲ့တာကို
ကျေးဇူးတွေ လှိုင့်တင်မနေပါနဲ့ အဲဒီလုပ်ဆောင်ချက်တစ်ခုတည်းနဲ့
ငါ့ကို ကျေးဇူးအကျေဆပ်ပေးပါကွာ ...)

ဖုန်းဆက်ချိန်ဆိုပြီးသွားပြီ။ အပြစ်မှန်တွေ ပြောသင့်မပြော
သင့်ကို ချိန်ဆနေသည့် စိတ်ကဒွိဟ။

(ဟူး ... မနက်ဖြန်မှာ ငါဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ ...)

၁၆၁

အချိန်အတိအကျမှာ ရောက်ချလာသူက ဆွီတီ။ ပြီးရယ်
ဦးကင်းမဲ့သော ခပ်တည်တည်မျက်နှာထားနှင့် ခုံတန်းလှစားဘေး
မှ ရပ်နေသော သူ့ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး

“နတ္ထိ ... တို့ကို ထိပ်ထားလွှတ်လိုက်တာ ...
ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ ... ပြော ... ”

“အားနာပါတယ် ... ဆီတီ ... ထိပ်ထားနဲ့ တွေ့ရမှာပဲ
ကိုယ်ပြောလိုဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ... ”

“ရှင် ဆရာဘက်က ကြားလှစ်သေးတာပဲ ... ထိပ်
ထားဘက်က ကြားလှစ်တာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ခုဒီအပေါ်

မှာ တစ်ထက်ထက်မှ ကပ်တာလား ... ”

“ဒီလို မလင်စေချင်ပါဘူး ... ”

“ဘယ်လို ထင်စေချင်တာလဲ ... ”

“စိတ်ထဲထားခဲ့တော့မှပဲ ပြောခွင့်ပြုထားတာမို့လို့ပါ ... ”

တကယ်လို့ စိတ်ထဲထား မအားလပ်ရင်လည်း အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး ... ကျွန်တော် လှည့်ပြန်သွားလို့ ရပါတယ်”

ဆွီတီက သူ့ကို စူးစူးရှရှကြည့်နေ၏။ လေတဖျတ်ဖျတ် တိုက်နေ၍ နှစ်ဦးစလုံးရဲ့ ဆံ့နွယ်တွေ နဖူးပေါ်မှာ တဖတ်ဖတ်လွင့် ခါနေ၏။ စုစည်းအနားစာ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုအနားစာတွေ့ အော့ပျံ့ဖတ် လတ် ရှိတတ်တတ်နေ၏။

“အဲ့ဒါဆို ... နေ့ထိထပ် ခုနှစ်မိနစ်လောက်စောင့်

ထိပ်ထိပ်ကို ပြောပြရန်အဖယ် ... တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒသူမှာ ရှိရင် လာတွေ့လိမ့်မယ် ... တွေ့ချင်တဲ့ ဆန္ဒမရှိရင်တော့ လာတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး ... ရှိမိနစ်ခြောက် နောက်မီလာ ခဲ့ရင် ... နတ္ထိပြန်လို့ ရပြီ ... ”

သူ ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်၏။ ဆွီတီ လှည့်ထွက်သွား၏။ သုံးမိနစ်ခန့်အကြာမှာ စားစောင်ဆိုင်တန်းဆီ သူမရောက်သွား၏။

ပြောဆိုနေတာ တစ်မိနစ်။ စဉ်းစားနေတာ တစ်မိနစ်။ နှစ်မိနစ်။ ထိပ်ထား လာနိုးနိုးနှင့် ရှောင်ကြည့်ဖြစ်၏။ သုံးမိနစ်။ သွားပြီ။ ခုနှစ် မိနစ် ပြည့်သွားပြီ။ လှည့်ပြန်ဖို့သာ ရှိတော့၏။ ချာနေလှည့်ပြီး လှေ ထားထစ်တွေဆီ လှမ်းလျှောက်လာစဉ် လှေကားအတိုင်း တက် လာသော စိတ်ထဲထားကို တွေ့လိုက်ရ၏။ လက်ထဲမှာ ပြောလာ သော ဟမ်းဖုန်းကို ပိတ်လိုက်ပြီး။ သိုင်းကြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့် နေတာ လှမ်းမြင်ရ၏။ စိတ်ထဲထားနှင့် ဆွီတီတို့ ဟမ်းဖုန်းကိုယ်စီဖြင့် ဆက်သွယ်ပြောကြားလိုက်ဟန်တူ၏။

လှေကားထိပ်မှာ သူရပ်စောင့်နေစဉ် ခြင်္သေ့မျိုးမ တစ် ကောင်က သားကောင်ကို မိန်းအုပ်ဖို့ လှည့်ပတ်ချောင်းပြောင်းပြီး အယစ်ကို စောင့်တိုက်ခိုက်မည့် ဟန်မျိုးဖြင့် ထိပ်ထား အနားကို ရောက်လာ၏။

“မင်း နာမည် ... နတ္ထိလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ... ”

အထက်စီးဆန်သော လေသံကို အထက်သနှင့်ပင် ပြန် ပြောလိုက်၏။ အသက်အရွယ်ချင်း ရွယ်တူလောက်ရှိသူများ ဖြစ်ပြီး အလုပ်ရှင်က အလုပ်သမားကို ဆက်ဆံသလို ပြောလာခြင်းက

လရောင်ချို

ရင့်သီးလွန်းလှ၏။

“ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက ... ဘာမှာလိုက်
သလဲ ... အဲ့ဒါကို အတိုချုံးပြီး ... အမြန်ဆုံးရှင်းပြ ... ”

“အတိုချုံးပြီး မပြောတတ်ဘူး ... လျှာခလုတ်တိုက်
လောက်အောင် အမြန်နှုန်းတင်ပြီးတော့လည်း ... ရှင်းမပြ
တတ်ဘူး ... တကယ်လို့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး စိတ်အေး
အေးနဲ့ နားထောင်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ... ဟေ့နဲ့ ဟိုက
ခံတန်းပေါ်မှာ ခဏထိုင်ပြီး ပြောကြရအောင် ... ”

“မင်းနဲ့ငါက အဆင့်အတန်းမှ မတူတာ ကြမ်းတပြေး
တည်း ထိုင်ပြီးပြောခွင့်ရလိမ့်မည်များ မင်းထင်နေသလား ...
ကျွတ်ကျွတ်ကျွတ် သနားတယ် ... ကိုယ့်ဘဝကိုယ် မသိတဲ့
အထိ ခိုက်လိုက်တာ ... ”

“ခင်ဗျား စကားက လူတစ်ဖက်သားကို သိပ်စော်
ကားရာ ရောက်နေပြီ ... ခင်ဗျားကိုယ်ခင်ဗျား ဘာထင်နေ
သလဲ ... အဆင့်အတန်းမတူရအောင် ... ခင်ဗျားရဲ့သွေးက
ရွှေရောင် ငွေရောင် ပတ္တမြားရောင်နဲ့ စီးဆင်းလှည့်ပတ်
နေလို့လား ... ခင်ဗျား သွေးလည်း အနီရောင် ကျုပ်သွေး

ပြန်ပြန်သုဂံတု

လည်း အနီရောင် ... အတူတူကို ရူးကြောင်ရူးကြောင်
တစ်မူပို ရူးပြမနေနဲ့ ... ခင်ဗျားရဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတဲ့
စိတ်ဓာတ်ဟာ ... ကျုပ်ရဲ့ ဖိနှပ်အောက်က မြေမှုန့်လောက်
တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူး ... နားလည်ရဲ့လား ... ”

“နင် ဘယ်လိုကောင်လဲ ... အခုတ်အပြတ်ကောင်
တစ်ကောင်က ငါ့ကိုဒီပြောရုံသလား ... နင့်ကို လက်ခံ
စကားပြောမိတာကိုက မှားပါတယ် ... ဟေ့ ... ဒီမှာ
တော်ပြီ ... ”

သူမ စကားမဆုံးခင်မှာ သူက ...

“လူကို လူလိုမမြင်တဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ... ဆက်ဆံရေး
အတိုင်း တုံ့ပြန်လိုက်တာပါ ... ကျုပ်က အခုတ်အပြတ်
ထောင်ပဲထား ... ခင်ဗျားကတော့ အပုပ်အသိုးမကြီးပဲ ...
တရားသဘောလည်း သေ ... ငါဆိုတဲ့ မာန်မာနကြီးနဲ့ လုပ်
တိုင်းဖြစ်နေတော့ ... ထင်တစ်လုံးဘဝင်တွေ လေဟာမ
ဆုံးအောင် ဖြစ်နေရတာပေါ့ ... အဲ့ဒါကိုက ခင်ဗျားရူးနေ
တာ ... အရူးမကြီး လောကမှာ ခင်ဗျားတပ်မက်အလင်ကြီး
အားကိုးနေတဲ့ အဲ့ဒီဂုဏ်မာန်နေ ဘဝင်မာန်လောက အားလုံး

နတ္တိရည်းဝဲဗျ ... မယ့်ရင် ခင်ဗျားတို့ စားကွယ်တဲ့ ဆရာ
တော် ဘုရားကြီးတွေ မေးကြည့်ပါလား ...

“အရိုးအစိုင်းကောင် နင်ကငါ့ကိုများ အရူးတဲ့ နှင့်
ဦးနှောက်က ဘယ်လောက်ကောင်းလို့လဲ ... ငါ့လို ဆေး
လှိုင်းပါအောင် ကြီးစားနိုင်လို့လား ... နှင့်အကြောင်းငါ
ကြားသိပြီးပြီ ဆယ်တန်းတောင် အောင်အောင်မဖြေနိုင်တဲ့
အကြံတုံးအညစ်တုံးကများ ...”

“ဒီမှာ စံထိပ်ထား ... အရူးလို့ပြောတာ နာသလား ...
ဘုရားက ဟောထားပြီးသား မုထုဇနော ဥမ္မတကောတဲ့
ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ အရူးတဲ့ ... ကျုပ်က ရူးတယ် ဒါပေမဲ့
ခင်ဗျားလို ဂုဏ်ခနူး၊ မာန်မာနအရူး၊ အတ္တသဝင်အရူး ...
အရူးတဲ့တွေ တစ်သိကြီးရနေတဲ့ အရူးမျိုးမဟုတ်ဘူး ...
ကျုပ် ပြောတာမှားရင် ကျုပ်ကိုတရားစွဲလိုက် ... ခင်ဗျားကို
စော်ကားနေတာ မဟုတ်ဘူး ... တရားသဘောနဲ့ ဆင်ခြင်
ပြီး ... လူကို လူလိုဆက်ဆံတတ်ဖို့ ... နားမလည်နိုင်သေး
မို့ ခင်ဗျားကို နားမလည်တတ်အောင် ... စေတနာနဲ့ ပြောပြ
နေတာ ...”

“တောထိ ... ဧကန်ဆောင်လုပ်ပါစေတဲ့ အကောင် ...
... နှင့်အောင်ရိုင်ဘွားကသည်း ဖာယ်လို့အရိုင်းအစိုင်း ကလေး
ကတော်မှ ရွေးရွတ်လိုက်သလဲ မဆိုဘူး ... တော်ပြီ တော်ပြီ
စမ်းပြန်တော့ ဒီနေရာကိုလာတာ ... ဒီလို စကားများရန်ဖြစ်
ဖို့ မဟုတ်ဘူး ...”

“စိပြောချင်လည်းနေပါ ... ခင်ဗျားအရင်သွားနိုင်ပြီ”
ကြောင်မျက်လုံး တစ်စုံကလွဲလျှင် အပြစ်ဆိုစရာမရှိအောင်
လှပသောမျက်နှာမှာ ဖြတ်ရိုက်ခံရသလို အပြောခံလိုက်ရ၍ နိဗြန်
တင်းမာနေ၏။ ဆံနွယ်စတွေ တပျတ်ပျတ် ခတ်ခြင်း၊ မျက်လုံးအုပ်
ခြုံဖုံးကွယ်လှူတ်ခတ်ခြင်းတွေကိုလည်း မသိမ်းသပ်နိုင်။ မောက်မာ
လှိုင်းထန်သော ရင်အစုံဖြင့် မီးလျှံဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများ
နှင့် ကြည့်ရင်း ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားသော စံထိပ်ထား။

အဆင့်အတန်းမှော်ဝင်ပြီး ထော်ဝင်စံထား မိန်းမသားဟု
ဈား သူမကိုယ်သူမထင်မှတ်ထားသော ခြေလှမ်းတွေဖြင့် လှေကား
ပေါ်မှာ ဆောင့်အောင်ဖောက်ခဲ့ပြီး ဆင်းချသွားပုံက ဘီလူးဆိုးတီး
ဆံလိုပင်။

လရောင်ချို

ဂါထာအရပ်ရပ်

သွားနေရင်းမှ ဗမ်းဖုန်းကို ယောင်မှားထုတ်ကိုင်နေအံ့
 ဖုန်းနံပါတ်ပေးမထားသော ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတို့
 ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြီး အပြတ်ဆူပူ ကြိမ်းမောင်းဖို့ သတိလက်လွတ်
 တွေးမိလုပ်လိုက်ဟန်တူ၏။ ဖုန်းကို ပြန်ထည့်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်
 ထားသော အကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်လှည့်၍ မိုက်ကြည့်ကြည့်ကာ
 ဆက်လက်ဆင်းချသွား၏။

သူ့မျှော်လင့်ထားသည်က တစ်မျိုး။ ဖြစ်လာတာထဲ
 တစ်မျိုး။

သူရိုးရိုးလေး ဖြေသိမ့်ကြည့်၏ မရ။

သူ့ရင်ထဲမှာ ဆန်းဆန်းပြားပြားကြီးကို ဖုထစ်ရင်နှင့်စွာ
 ခံစားနေရ၏။ ထိုခံစားမှုကို သရုပ်ခွဲထုတ်ကြည့်ချင်၏။

တစ်ခါဆို ဆိုသလောက် ဂုဏ်မာန်တက်ပြီး ပေါက်ချလိုက်
 သည့် စကားလုံး အဆိပ်က သူ့ရင်နှလုံးကို တဒိတ်ဒိတ်တက်စပြုနေ
 လေပြီ။

စကားနိုင်လှ ပြောလိုက်ရသော်ငြား ကိုယ့်၌သာ ရိုင်းရာ
 ကျပြီး ကျရှုံးရသည့်အလား ခံစားရချက်က ထပ်ဆောင်းပေါင်းစပ်
 လာပြန်၏။

ထိပ်ထားရယ် ... လို့
 ဖုန်းထဲမှာလို ... ကြေကွဲနှမ်းလျှော့ ဆိုလိုက်ချင်ပါတ်
 တော့။

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအနေနှင့် ဖုန်းဆက်၍ရေ
 တော့။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းကို ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်းအောင်
 မြင်အောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်၍ လက်လျှော့ရမည့် အခြေအနေသို့တိုင်
 ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ။

ဘုန်းမာန်ခ တစ်ယောက် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား
 အနေနှင့် ဖုန်းဆက်ချိန်ပုံမှန်အတိုင်း ဖုန်းဆက်ကြည့်၏။ ဖုန်းပိတ်
 ထား၏။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကြာသည်အထိ၊ မည်သည့် အချိန်
 ခေါ်ခေါ် ဖုန်းပိတ်ထား၏။ စံထိပ်ထား အကြီးအကုယ်စိတ်ဆိုး
 သွားလေပြီ။ စံထိပ်ထားကို မြင်တွေ့လို၍ အရိပ်လိုလိုကလံ ချောင်း
 ကြည့်မိ၏။ အရိပ်လိုလိုကလံမှာလည်း မလွယ်။ သူ့မှန်းသိသာ
 နေ၍ လိုက်ကြည့်ခြင်းကိုလည်း လက်လျှော့ရပြန်၏။

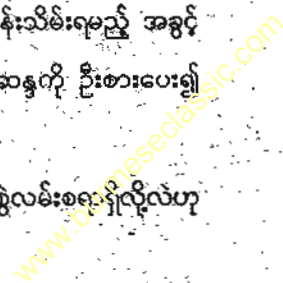
ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းပင် မသိတော့။

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအနေနှင့် ဖုန်းဆက်၍ရေ
 တော့။ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းကို ပေးထားသည့် ကတိအတိုင်းအောင်
 မြင်အောင် မထိန်းသိမ်းနိုင်၍ လက်လျှော့ရမည့် အခြေအနေသို့တိုင်
 ဆိုက်ရောက်လာချေပြီ။

သို့မှပင် သူ့ရှင်ထဲမှ အမျိုးအမည်မသိသော ဝေဒနာကို
 သရုပ်ပေါ်လွင်လာ၏။ သူ့ကိုယ်၌က စံထိပ်ထား၏ ဖုန်းပြောသံ
 လေး အပေါ်စွဲလမ်းနှစ်သက်မှုကို မဖြုတ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေရလေပြီ။
 ဝိမ်းဆိုက်ကိုပင် သိပ်မထိုင်ချင်။ ဖုန်းဆိုက်သို့သာ ဘွားနေချင်စိတ်
 ပေါက်နေ၏။ တစ်လတာ ဆိုင်ဝင်ငွေကိုလည်း အောင်လင်းခိုင်
 လက်သို့သာ အပ်လိုက်၏။ ခေ့ရှင်ငွေထံသို့ စွဲဝေပို့ဆောင်သည့်
 အလုပ်ကို အောင်လင်းခိုင်သာ လုပ်ဖို့ လွှဲပေးလိုက်၏။

စံထိပ်ထားနှင့် ဆက်သွယ်မှုရရန်/နည်းလမ်းရှာကြံမိ၏။
 ဆက်သွယ်မှုရလျှင် ကျော်ဇင်မင်းထွန်းအတွက် စံထိပ်
 ထား ဖြစ်နေအောင်သာ သူ့အနေနှင့် ပံ့ပိုးထိန်းသိမ်းရမည့် အခွင့်
 အလမ်းသာ ရှိ၏။ ထို့ထက်ပိုသော ရင်တွင်းဆန္ဒကို ဦးစားပေး၍
 ဓမ္မ။

ကြောင်မျက်လုံးနှင့် မိန်းမကို ဘာစွဲလမ်းစရာရှိလိမ့်ဟု

ဘာသာ ဖြေတွေးတွေးသော်လည်း ရင်ခုန်သံက ဒီတံဒီတံမြည်ရ
မည့်အစား ထိပ်ထား ထိမ်ထား ဖြစ်လာလေသည် ထင်ရသောအခါ
ကိုယ်၌ ပြန်၍လန့်လာမိ၏။

(ဘယ်အချိန်ကများ ဖမ်းစားခံလိုက်ရပါလိမ့်)

မရိုးသားသောစိတ်ကို ရင်ထဲ ထိုးသိပ် သော့ခတ်၊ ချိတ်
ပိတ်ပစ်လိုက်၏။ သို့ငြား ဖောက်ထွင်းပိစွာထက် ကိုးဆယ်ဆသာ
သော စိတ်က ခတ်မရ ပိတ်မရ။

စံထိပ်ထားကြောင့် သူ့မှာ စွဲလမ်းလွန်းရလေပြီ။

ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းတစ်ခုမှာပင် အချိန်ပိုင်းနှင့် ဝင်ထိုင်ဖြစ်
၏။ မြို့နယ်ပြည်သူ ဆေးရုံများမှာလည်း အချိန်ပိုင်းနှင့်ပင် ဂျူတီဝင်
ဖြစ်၏။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုသော သူ့လိုပါရဂူအဖို့ ငွေကြေး
စုဆောင်းစရာ သိပ်မလိုတော့သော်လည်း တတ်ထားသည့် ပညာ
မနေသာဆိုသလိုပင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပေးဖြစ်၏။ စိတ်ကျန်းမာ
ရေး ဆေးရုံးကြီးမှာလည်း ဂျူတီဝင်ရင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းက
သင်တန်းပို့ချဖြစ်၏။

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအတွက် ဒရိုင်ဘာသီးနှံ
များရသေးခင်မှာ တူဖြစ်သူ အောင်လင်းခိုင်ကို အကြီးသိပ္ပံလုပ်စေ

လင်းချင်း

သုံးလေးရက်ခန့်သာ ခိုင်းခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် ဖြစ်သော အောင်လင်းခိုက်ကို ကြာရှည်ခိုင်း၍ မဖြစ်။ စိတ်ကြိုက်ကားရ မည့် ဒရိုင်ကလည်း သုံးလေးရက်နေမှ အလုပ်ဝင်မည်။ ကိုယ်တိုင် မောင်းနှင်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲ ဖြည့်စွက်စရာများနှင့် အလုပ်ရှုပ် ရမည်။ ယာဉ်ကြော အသစ်မို့လည်း မောင်း၍မဖြစ်သေး။

နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်းကြီးတစ်ခုမှ တတိယ မြောက်နေ့အဖြစ်ဝင်ထိုင်စဉ် ထူးဆန်းသော မိန်းမလှလေးတစ်ဦး နှင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား တစ်ယောက်စတင်ကြိုဆိုရလေ၏။

မြင်မြင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်းဆိုသလိုပင်

ကျွန်ခဏ ... ဒေါက်တာရဲ့ ပေရှင်းမဟုတ်ပါဘူး ...

ကျွန်ခဏကို မြင်တာနဲ့ ကျွန်မတယ်သူလဲဆိုတာ ဒေါက်တာမိမိ အယ်ဇိုလ် ဒေါက်တာ ... တစ်နှစ်ခွဲကျော်လွန်တဲ့အထိ ပုန်းနေခဲ့တာ ... ဘာသဘောလဲ ... အခုတော့ ဆက်မပုန်း နိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား ... ကျွန်မဆီကို ဘယ်လို လူရမ်း ကားကို လွှတ်လိုက်ရတာလဲ ... အဲဒီလူနဲ့ စကားမြောရတာ အချိုးမပြေဘူး ... တစ်စက်မှကို အဆင်မပြေတာပါ ... အဲဒီလူကို ဒေါက်တာလွှတ်လိုက်လို့ ... ထိပ်ထားစိတ်ဆိုးပြီး

လင်းချင်း

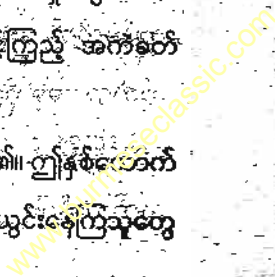
ပုန်းစိတ်ထားခဲ့တာ အခုအချိန်အထိပဲ ...

စိတ်ထိထားပြောနေသမျှ ဘာမှ နားမလည်သလို ဖြစ်နေ ရတာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား၊ စိတ်ထိထားနှင့် အဖော်ပါလာသူ ကလည်း သက်တူရွယ်တူ မိန်းကလေး၊ ထိုအဖော် မိန်းကလေးက

“ဟုတ်တယ် ... ဒေါက်တာ ဒေါက်တာလွှတ်လိုက်တဲ့ လူက အရမ်းမိုက်ရိုင်းတာဗွဲ့ ... ဒေါက်တာမို့လို့ ... ဒီလို လူမျိုးကို လူယုံလူမိပြီး လွှတ်လိုက်ရတယ်လို့ ... ထိပ်ထား မပြောနဲ့ ... ကြားထဲက ဓမ္မာနဲ့မတောင် အဲဒီနတ္တီဆိုတဲ့ ကောင်ကို ကြည့်မရလောက်အောင် မုန်းနေပြီ ...

သူမတို့နှစ်ယောက် စကားကြောင့် အောင်လှိုင်ဘွား တစ်ယောက် နားထင်ကို လက်ညှိုးလေးနှင့်ကုတ်ရင်း နားဆက် ထောင်နေမိ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်ကလည်း အောင်လှိုင်ဘွားဘက် က ဘယ်လို တုံ့ပြန်လာမလဲဆိုတာကို စောင့်ကြည့် အက်ခတ် ငုံ့လင့်နေကြပြန်၏။

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား စဉ်းစားမိ၏။ ဤနှစ်ယောက် စလုံး စိတ်ကျန်းမာရေး ယဉ်ထည်လေးနှင့် ချို့ယွင်းနေကြသူတွေ

များလာ။ ပြောပုံဆိုပုံအရ ဖြစ်နိုင်သော်လည်း၊ ဝတ်ပုံစားပုံအရ ဖြစ်နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိမနေပြန်။ လူတူပုံမှားပြီး ရန်ဆောင်ဟန်ပွဲပြောလာရောသလား။ သို့ငြား အမည်နှင့် ဘွဲ့ထူးပါလိုက် တူနိုင်လောက်ဖြင့် တိုက်ဆိုင်လွန်းလိမ့်မည် မထင်။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက်မှာ သူနာစာရင်း၏ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာကြသူများဖြစ်နေ၏။ အောင်လင်းခိုင်ပင် မကြာခင် သူအိမ်ပြန်ဖို့အတွက် လာကြိုနေလေပြီ။ အောင်လင်းခိုင်လာသည်ကိုလည်း မိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံး အမှုမထားဖြစ်ကြ။ အောင်လင်းခိုင်က သူမတို့နောက်ဖက်မှာ ဝင်တိုင်ရင်း ဆေးပညာစာအုပ်စာတန်းတွေ လှန်လှောဖတ်ကြည့်နေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး ... တစ်ခုခုမှားနေကြပြီနဲ့တူတယ် ... ”

“ဘာမှ မှားစရာအကြောင်းမရှိပါဘူး ... ဒေါက်တာကျွန်မတို့ကို အရူးလုပ်ဖို့ ထပ်မကြိုးစားပါနဲ့ ... ကျွန်မတို့ဘက်က အခုလိုက်တွေ့တာ တစ်နှစ်ခွဲစက လျှို့ဝှက်ပုန်းရှောင်ပြနိုင်တဲ့ ... ခြေကတော့လိုလူကို အမိလာဖမ်းပြရုံ သက်သက်ပါ ... ဒေါက်တာအသံက ဖုန်းထဲမှာထက် ပို

ကြည်လင်နေပါလား ... ”

“ဟုတ်တယ် ထိပ်ထား ... တို့တစ်တွေ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုတာ တကယ်မရှိဘူးလို့ သံသယဖြစ်ခဲ့မိသေးတယ်နော် ... ”

“ကျွန်တော့်လို နာမည်တူ ... ဘွဲ့တူ နောက်ထပ် လူတစ်ယောက်ကိုများ တွေ့ဖူးခဲ့ကြလို့လား ... ”

“အဲ့ဒီလိုမေးတော့ ... ကျွန်မရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကျွန်တို့ကို အကြီးအကျယ်စော်ကားလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ ... အဲ့ဒါဘာသဘောလဲ ဒေါက်တာ ... ”

“သဘောရိုးနဲ့ မေးကြည့်တာပါ ... တကယ်ကို ကျွန်တော် ... ”

အောင်လှိုင်ဘွားစကားမဆုံးခင်မှာ ထိပ်ထားက မတ်တတ် ထရပ်လိုက်၏။ ဆွီတီကလည်း ထိပ်ထားလှုပ်ရာ လှုပ်မည့်ဟန်တပြင်ပြင်။

“ကျွန်မ ... သိချင်တာ ဖြစ်ချင်တာကို သိနိုင်မြင်နိုင်သွားပြီ ... ကျွန်မအတွက်တော့ ဒီလောက်နဲ့တင် လှုံ့လောက်သွားပါပြီ ... အယောင်ဆောင်ကောင်းရဲ့ဘဲ လူ

လရောင်ချို ၎င်း မြေသုရုံတု

တစ်ယောက် ... ဘယ်တော့မှ ယုံနိုင်စရာအကြောင်းမှမရှိ
တာ ... ပက်ပင်းတွေ့တာတောင် ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်
တော့မှာပေါ့ ... 'လိပ်' ကို 'ကြမ်းပိုး' ဖြစ်အောင် ပြင်းနိုင်
သေးတယ် ... (ခန့်တဲ့တဲ့ရယ်သံ) ... ”

“လာပါတိပ်ထားရယ် ... ပါရူဘွဲ့ရထားတဲ့ လူတစ်
ယောက်မှာ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်နဲ့ အကျင့်စရိုက်မျိုးရှိလိမ့်မယ်ဆို
တာ ... ယုံနိုင်စရာတောင် မရှိဘူး ... ဒီလို ဒေါက်တာမျိုး
ကတော့ ခြင်းချက်ထားရမဲ့ ချို့ယွင်းချက် ဒေါက်တာကြီးပါ
ပဲ ... သူက ဒီလို စိမ်းစုတ်တော့ ကိုယ်ကပိုပြီး ရင့်ရင့်စိမ်းပြ
လိုက်ပေါ့ ... ”

ဆွီတီစကားကြောင့် စံထိပ်ထားတစ်ယောက် သူမရဲ့ ဝတ်
မာန်မာန၊ မာနဘဝင်ဘဝကို ရုတ်ခြည်းသတ်ရပြီး ဆွီတီလက်ကိုဆွ
ကာ အောင်လှိုင်ဘွားကို 'ဟွန်း' ခနဲ လုပ်ပြပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ
သွားကြ၏။ လူနာအယောင်ဆောင်၊ စာအုပ်ထပ်၊ တုံကင်ယူ၊
နောက်ဆုံးမှ ဝင်တွေ့ပြီး မပြောချင်ရာပြောသွားကြသည့် မိန်းက
လေးနှစ်ယောက်ကို စိတ်ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့၍ အတူတူလာပြကြ
တာများလားဟု အတွေးသံသယဖြစ်မိပြန်၏။

မိန်းကလေးနှစ်ယောက် ထွက်သွား၍ ဆေးအိတ်နှင့်
ညှမ်းပစ္စယတွေ သိပ်ဆည်းနေစဉ်မှာ တူဖြစ်သူ အောင်လင်းခိုင်

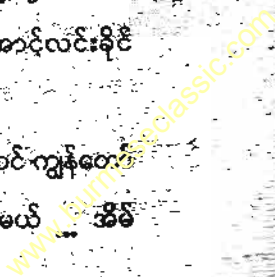
“ခုန မိန်းကလေးနှစ်ယောက်ကြောင့် အန်ကယ်(လ်)
ခေါင်းစားသွားတယ်နဲ့ တူတယ် ... ”

“တကယ့်ဟာလေးတွေပါပဲကွာ ... ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး
ငါ့ကို အဲဒီစကားမျိုးတွေ လာပြောနေကြသလဲ မသိဘူး ...
နှစ်ယောက်စလုံးက လူနာများလား ... ဒါဆိုရင် ... သူတို့ကို
ဆေးခန်းပြုဖို့ခေါ်လာတဲ့ အဖော်တွေကကော ဘယ်ရောက်
တုန်ကြပြီလဲ ... ”

“အဲဒီမိန်းကလေးနှစ်ယောက်စလုံး အရူးတွေမဟုတ်
ကြပါဘူး ... နှစ်ယောက်စလုံး ဆေး(၁) တော့င်းသူတွေပါ
အဲဒီနှစ်ယောက်စလုံး ... အရူးလုပ်ခံရလို့ ... ဦးလေးနဲ့
ထိပ်တိုက် တမင်ကိုလာရှင်းတဲ့ပုံစံနဲ့ ဝင်တွေ့သွားတာပါ”

“ငါ နားမလည်နိုင်တော့ဘူး ... အောင်လင်းခိုင်
ဘာတွေလဲ ... ဘာတွေလဲကွာ ... ”

“အဲဒါကို အန်ကယ်(လ်) နားလည်အောင် ကျွန်တော်
အချိန်ယူပြီး အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြပါမယ် ... အိမ်

ရောက်ပြီး ... အနားယူချိန်ကြမှပေါ့ ... ”

“တကယ့်အာဂမလေးတွေပါလား ... ငါနဲ့ အခုမှစ၊ တွေ့ဖူးကြတယ် ... ဘာမှန်းမသိတဲ့ ပြဿနာစ၊ တတ်နေတယ် ... တို့မြန်မာလူကြီးသူမတွေ ပြောကြသလို ... ငါက များနိမ့်နေလို့လားပဲ ... ယတြာလေးဘာလေးချဉ်းမှ ... ”

“အဲ့ဒီ နှစ်ယောက်ထဲက ... ဘယ်တစ်ယောက်ကို ဦးလေးသဘောကျသလဲ ... ”

“ဘာလဲ ... ငါတူက အောင်သွယ်တော်လုပ်ငန်းဖွင့်ပြီး ... အကျိုးတော်ဆောင်လုပ်ပေးနေလို့လား ... အဲ့ဒါဆို ရင်တော့ မျက်လုံးစောက်တောက်နဲ့ အသားဖြူဖြူကောင် မလေးကို သဘောကျတယ်ကွာ ... သူပုံက မာကြောတဲ့ ရိုးသားပွင့်လင်းမှု ပုံစံလေး ... ”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား စကားကြောင့် တူဖြစ်သူ အောင်လင်းခိုင် သက်ပြင်းကျိတ်ရှိုက်ပြီး လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ပြေးလိုက်မိ၏။ ဦးအောင်လှိုင်ဘွား တစ်ယောက်မှာမူ မြန်မာပြည် တစ်ချို့သော မိန်းကလေးတွေ ဤမျှအထိ ရင်ဘောင်တန်းပြီး ပြောဆိုရရှိလာတာကို သဘောရွေးပြီး။ အရင်က မိန်းမသားတို့ဘဝမှာ

တခုတ်တရ နှိုင်းယှဉ်ပြီး အောင်လင်းခိုင်ကို ပြောပြနေ၏။

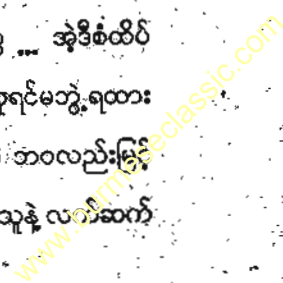
လူပျိုကြီးပီပီ သူသဘောကျသည့် မိန်းမတစ်ယောက် အကြောင်းကို ပြောပြနေရမည်ဆိုလျှင် ဆယ်ကျော်သက်ပမာ ငယ်မူ ဖြန်မျက်နှာနှင့်။

“ဦးဘဝတစ်သက်မှာ ... စိတ်ကြိုက်အိမ်ထောင်ဖက် ကို ရှာလို့ မလွယ်တော့ဘူးဆိုပြီး ... လူပျိုကြီးအဝနဲ့ အရိုးထုပ်ဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိနေခဲ့တာ ... ဒီနေ့တွေကလိုက်ရတဲ့ ကောင်မလေးကြောင့် ... အဲ့ဒီဆန္ဒတွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ရတော့ မယ်ထင်တယ် ... ”

“အန်ကယ်(လ်)အောင် သဘောကျတဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နာမည်က စံထိပ်ထားတဲ့ ... ”

“စံထိပ်ထား ... စံထိပ်ထား လူနဲ့နာမည်နဲ့ လိုက်ဖက်တယ် ... လိုက် ... အဲ့ဒီ စံထိပ်ထားကို ငါတူသိနေတယ်”

“သိတာပေါ့ ... ဆေးကျောင်းသူတွေ ... အဲ့ဒီစံထိပ်ထားက ပထမနှစ်မှာကတည်းက အလှဘုရင်မဘွဲ့ရထားတာ ... တကယ့်မာနနဲ့ ... ဘဝင်မြင့်သလို ဘဝလည်းမြင့်တယ် ... ရည်ရွယ်ချက်လည်း မြင့်တယ် ... သူနဲ့ လက်ဆက်

ဖို့ ထိုက်တန်တဲ့သူ မှန်းတဲ့နေရာမှာလည်း ... သူထက်ပို
တော်တဲ့လူ ပိုပြီးစံပြဖြစ်နိုင်တဲ့ လူမျိုးကိုမှ လက်ခံစဉ်းစား
တတ်တဲ့သူပေါ့ ... အန်ကယ်(လ်)ရဲ့ အရည်အချင်းနဲ့
ကြွယ်ဝချမ်းသာမှုနဲ့ ပေါက်မြောက်အောင်မြင်မှုတွေနဲ့ဆို
အံ့ကိုက်ပဲ ... ”

အောင်လင်းခိုင်စကားကြောင့် ဒေါက်တာအောင်လှ
ဘွား ပို၍ သေဘာကျသွားပုံဖြင့် ပြီးနေ၏။

“တကယ်လာတဲ့ ... ခံပြမယ်လေး ... စံထိပ်ထားပါ
လား ... ”

“အန်ကယ်(လ်) အရွေးချယ်ခံဖို့ ဆန္ဒရှိနေပြီပေါ့ ... ”

“ရှိတယ် ... ဦးကလည်း ... အဲဒီလို မိန်းမမျိုးနဲ့မှ
အခမ်းနားဆုံး လက်ထပ်ထိမ်းမြားချင်တာ ... ဒီလို
မိန်းကလေးနဲ့ တိုက်ဆိုင်ဆုံစည်းအောင်လုပ်ပေးလိုက်တဲ့
ကံတရားကို ... တရားလွန်ကို ကျေးဇူးတင်လိုက်မိတယ်
ကွာ ... ”

“ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ... ကျွန်တော်ထင်တယ် ...
ဆိုရာ ... ယုံကြည်နေတယ် ... စံထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်ရင်

ရှုပ်နေတာလေးတွေတော့ ... ရှိသေးတယ် ... ခုနက
အန်ကယ်(လ်)ကို လူမှားပြီး ပြောနေခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကို
အိမ်ရောက်မှပဲ ရှင်းပြတော့မယ် ... ”

“အခု ရှင်းပြတော့ ... ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ ... ”

“ကားမောင်းနေတယ်လေ ... အာရုံမများချင်ဘူး ...
ရှင်းရမှာက အာရုံစိုက်ပြီး မြောတတ်ဖို့လိုတယ် ... ဒီလိုမှ
မဟုတ်ရင် ကိုယ့်စကားနဲ့ ကိုယ်တောင် ပြန်ရှုပ်သွားနိုင်
တယ် ... ”

“ငါ့တူ စကားကလည်း ... အဆန်းပါလား ... ”

“အန်ကယ်(လ်) ဟုသပေးဖို့ အပ်ထားတဲ့ ကျော်စင်
မင်းထွန်းကို မှတ်မိလား ... ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းလေ”

“မှတ်မိတာပေါ့ ... စမ်းသပ်နေဆဲ လူနာလေ ... ”

“စံထိပ်ထားနဲ့ ... ပတ်သက်ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ လူတွေထဲ
မှာ ... အဲဒီ ကျော်စင်က ထိပ်ဆုံးကပါတယ် ... ရှုပ်ထွေး
ဝယ်ဆိုတာ ... Sex တွေ ... ရှုပ်ပွေလိန်တာကို ဆိုလိုတာ
မဟုတ်ဘူးနော် ... အပေါ်ယံ လူမှုဆက်ဆံရေး သဘော
လောက်ကိုပဲ ပြောတာ အန်ကယ်(လ်)အောင် ... မှားရှုပ်သွား

ပြီလား ... ”

“ ရှုပ်နေပြီ ... ”

“ အဲဒါကြောင့် ... အိမ်ရောက်မှ အေးအေးဆေးဆေး
ရှင်းပြင်မယ်လို့ မြောတာပေါ့ ... ပြောချင်တာများနေတော့
စိတ်လောပြီး ... ထုံပိုင်း ထုံပိုင်းပြောဖြစ်၍ ... အစီအစဉ်
ကျပြီး အဆက်အသတ် ချိတ်ဆက်ဖြစ်နေရင်သာ အကြောင်း
မတူတ်တယ် ... ချိတ်ဆက် မမိဘဲ ထုံပိုင်း ထုံပိုင်း ...
ပြောနေရတော့ ပိုရှုပ်ထွေးကုန်ရတော့တာပေါ့ ... ”

“ ဒါဆိုလည်း ... အိမ်ကျမှ ပြောစေဗျာ ... ”

ဂိမ်းဆိုင်ရှေ့မှာ ထိုင်ပိုင်နေသော သူ့ကိုကြည့်ကာ အိတ်
မောင်နှမနှစ်ယောက်က သံရော်လှောင်ပြောင်ချင် နေကြ၏။
အောင်လင်းခိုင် ရောက်လာပြီး နံနက်စာ စားဖို့လာခေါ်မှ လက်
ဖက်ရည်ဆိုင် ထလိုက်လာရ၏။ ပဲနံ့ပြား ကိုယ်စီမှာကြား စား
ဆောက်ရင်းဖြင့်

“ မင်းကို ... ငါပြောစရာရှိလို့ အခုလို စောစောစီးစီး
ရောက်လာရတာပဲ ... ဘုန်းမာန်ခဲ ... ”

“ ထူးလှချည်လား ... ဘာပြောမှာလဲ ... မင်း
ကောင်မလေး သူများနောက်ပါသွားလို့ ... ရင်လာဖွင့်တာ
လား ... ”

လရောင်ချို

အောင်လင်းခိုင်က ဟက်ခနဲ ရယ်၏။ သူ့ဟာသကို လှစ်ရယ်ပြန်နေသည်နှင့် တူ၏။

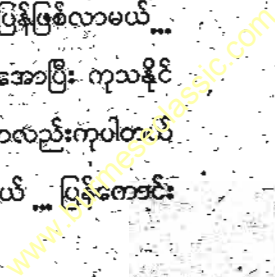
“ငါ့ဦးလေး ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားနဲ့ စံထိပ်ထားတို့တွေ့ဆုံဖြစ်သွားပြီ ... မတော်တဆ တိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် မဟုတ်ဘူး ... စံထိပ်ထားကိုယ်တိုင်က ... စနည်းမှာပြီး ရောက်ချလာတာ ... ရန်လိုဟန်နဲ့ ပြောသွားတဲ့ စကားတွေက မင်းနဲ့အဆင်မပြေ ... ဘုဘောက်ကျတာတွေကိုပဲ ... ငါ့ဦးလေးကို မင်းတို့ ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအမှတ်နဲ့ တင်ခိုင်းပြောချသွားတာကွ ...”

သူ့ရင်တွေ အတိုင်းအဆမဲ့ ခုန်ခါသွား၏။ ကြုံတွေးစိုးရိမ်သလိုဖြစ်လာခဲ့ပြီ။ သူ့ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားမိ၏။ အောင်လင်းခိုင်က

“ဒီနေရာမှာ ... ပြန်ဖော်ပြောစရာ အကြောင်းခံတစ်ခု ရှိနေတယ် ... အဲ့ဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ... ကျော်ဇင်ခွဲစိတ်မှု မခံရသေးခင်မှာ ငါ့ကိုပန်းသီးဝယ်ခိုင်းပြီး ... မင်းနဲ့လျှို့ဝှက်တိုင်ဖင်တဲ့ကိစ္စ ... ငါအားလုံးကြားခဲ့ဖူးတယ် ... ပန်းသီးသွားမဝယ်ဖြစ်ဘဲ ... အခန်းတံခါးကို လက်ညှိုးနဲ့အသာခုခံပြီး

ရေပြိုသရဲပုံတူ

ငါနားထောင်ခဲ့မိတယ် ... လူမှုရေးစည်းမစောင့်ဘဲ နားထောင်မိတာ ... ငါ့အပြစ်ပါ ... နားထောင်မိလို့လဲ ... လျှို့ဝှက်အကြောင်းတွေ အကုန်ကြားသိခဲ့ရတာပေါ့ ... ကျော်ဇင်က ငါ့ဦးလေး နာမည်နဲ့ဘွဲ့ထူးတွေကို ယုတ္တိရှိအောင် ဆွဲသုံးခဲ့တယ် ... မှောက်တော့ ... ငါ့ဦးလေးပြန်ရောက်လာမှာကို ကြိုသိပြီး ... ကျော်ဇင်တော်တော်လေးကို စိုးရိမ်ပူပန်သွားတယ် ... လူမှားပြီး ဇာတ်လမ်းရှုပ်ကုန်မှာစိုးလို့ ... ငါ့ဦးလေးကို ဖုန်းအမြဲဆက်သွယ်နေတဲ့သူမှတ်ထင်ပြီး ... စံထိပ်ထားက ငါ့ဦးလေးကို ကြိုက်သွားမှာ ကျော်ဇင်အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ်သွားတယ် ... ပြီးတော့ ... ခွဲစိတ်ခံရပြီးတဲ့နောက်မှာ ... သူ့အာရုံကြောတွေ ထိခိုက်သွားနိုင်တာကိုလည်း ... ကြုံတွေးလန့်ထိတ်နေတယ် ... ကျော်ဇင်က စံထိပ်ထားအပေါ် အသေအလဲကိုသံယောဇဉ်ကြီးရှာတာပါ ... တစ်နေ့ သူ့လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာမယ် ... ဖြစ်အောင် သူ့အိမ်က အစွမ်းကုန် ငွေပုံအော်ပြီး ကုသနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားခဲ့တယ် ... သူ့အိမ်ကလည်းကုပါတယ် ငါ့ဦးလေးနဲ့လည်း ပြသစမ်းသပ်ကြည့်တယ် ... ပြန်တော့အင်း

လရောင်ချို

ကျော်ဇွန်ပုံတူ

လာနိုင်ဖို့က (၁၀၀%) မှာ (၁၀%) လောက်ပဲ မျှော်လင့်ချက်ရှိတော့တယ် ... အဲဒီလို အခြေအနေမျိုးမှာ ငါ့ဦးလေးက စံထိပ်ထားကို တွေ့ပြီး ဘယ်မိန်းမမျိုးကိုမှ မနှစ်သက်မစွဲလမ်းဘူးတဲ့စိတ်နဲ့ ... စံထိပ်ထားကို နှစ်သက်သဘောကျသွားခဲ့တယ် ... လူပျိုကြီးလုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတောင် ချက်ချင်း ပယ်ဖျက်ပစ်လိုက်တဲ့အထိပဲ ... ”

“အောင်လင်းခိုင် ... မင်းက ... မင်းဦးလေးနဲ့ စံထိပ်ထားကို လှော်ပေးချင်နေတာလား ... အဲဒါမဖြစ်သင်ဘူး ကျော်ဇွန်ဘယ်လောက်အထိ စံထိပ်ထားကို မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ ... မင်းရော ... ငါရော အသိဆုံးပါ ... မင်းဦးလေးအတွက် မင်းဦးစားပေးလုပ်ဆောင်လိုက်ရင် ကျော်ဇွန်ကို ကျော်ဇွန်ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ... ရှင်သန်နေရတဲ့ ဘဝကို ကျော်ဇွန်ရဲ့ ... ပြိုင်ဘက်ကင်းတဲ့ ချစ်ခြင်းတရားကို သေကောင်ပေါင်းလဲ ဒုက္ခပေးနိုင်တဲ့သူဟာ မင်းဖြစ်သွားလိမ့်မယ် အောင်လင်းခိုင် ... ”

သူ့စကားကြောင့် အောင်လင်းခိုင်က ဆီရွဲနေသော ဆံပင်ထဲကို လက်ထိုးသပ်လိုက်ပြီး ...

“ကျော်ဇွန် အခြေအနေက ... (၉၀%) လောက်ကို ဆိုးဝါးနေပြီပဲ ... ပြန်ကောင်းလာဖို့လမ်းမှ မမြင်တော့တာ ကျော်ဇွန်ကို ငဲ့ညှာပြီး ... ဒီအတိုင်း နေလိုက်ရင်လည်း တစ်နေ့ စံထိပ်ထားက ... သူ့အိမ်က သူ့ဘောတူတဲ့ လူနဲ့ ယူသွားမှာပဲ ... ကျော်ဇွန်လည်း မရ ... ငါ့ဦးလေးလည်း မရနဲ့ ... အခွင့်အရေးကောင်း တစ်ခုကို ... လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့ ... ”

နည်းလမ်းမှန်ကန်နေသော အောင်လင်းခိုင်စကားကြောင့် တုံ့တော်ဘာဝေ ဖြစ်သွားရသည်က သူ ဆိုသော ဘုန်းမာန်ခ။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ ... ကျော်ဇွန်ပြန်ကောင်းလာလို့ ... စံထိပ်ထားရဲ့ ... နောက်ဆုံးအပျိုစင်ညာအထိ ငါတို့စောင့်သင့်ရင် စောင့်ရမှာပဲမဟုတ်လား ... ငါ့အနေနဲ့ တော့ ... အဲဒီလို စံထိပ်ထား တစ်ပါးသူနဲ့ မထိမ်းမြားနိုင်အောင် ... ရတဲ့နည်းနဲ့ ထိန်းချုပ်ဆွဲဆောင်ရမှာပဲ ... ”

“ပြောသလို မလွယ်နိုင်ပါဘူး ... ဘုန်းမာန်ခရာ ... မင်းအခုတောင် ကျော်ဇွန်လေသံဖမ်းပြီး ... တယ်လီဖုန်းနဲ့ ရူးနပ်နေတာ ဘာပိုပြီးထူးခြားလာလို့လဲ ... မင်းနဲ့ ပိုပြီး

တော့တောင် ... အစိမ်းကွဲကွဲပြီး ဘုဘောက်ကျနေတာပဲ
မဟုတ်လား ... ”

“အဲဒါက ... ”

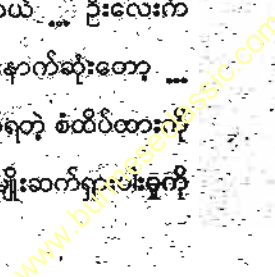
“မင်း အခြေအနေကို ငါခန့်မှန်းမိပြီးသား ဘုန်းမာန်
မင်းအနေနဲ့ ... ရေရှည်မလွယ်ပါဘူး ... ငါ့ဦးလေးကိုပဲ ...
ပို့ပေးလိုက်စမ်းပါ ... အရင်က ဖုန်းဆက်နေတဲ့ ဒေါက်တာ
အောင်လှိုင်ဘွားနဲ့ ပြင်ပမှ တကယ်ရှိနေတဲ့ ... ငါ့ဦးလေး
ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကိုသာ ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်စမ်းပါ
အဲဒါဆို ... ငါ့ဦးလေးအနေနဲ့ စံထိပ်ထားကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ဖို့
(၉၉%) သေချာသွားပြီ ... ဘယ်လိုလဲ ... ”

သူက ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာခါယမ်းပြန်၏။ အောင်လင်း
ခိုင်က သူ့လက်မောင်းကို အားမလို အားမရဆုပ်ကိုင်ပြီး မေးလာ
သည်က

“ဘာဖြစ်လို့ ... မင်းက သဘောမတူတာလဲ ...
ကျော်ဇင် ဇင်းအပေါ်ကျေးဇူးရှိသလို ငါလည်းရှိပါတယ်ကွ”
“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... ကျော်ဇင်ကို ငါကတိ

ပေးထားပြီးပြီ ကတိအတိုင်းပဲ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရလိမ့်
မယ် ... ”

“ဒီလောက် ရှင်းပြနေတာတောင် ... မင်းသန့်အာ
မပေါက်ဘူး ... ကျော်ဇင် ပြန်မကောင်းလာနိုင်တော့ဘူး
ဘုန်းမာန် ... အဲဒီကတိကို ဖျက်ဆိမ်းလိုက်တော့ ...
ကျော်ဇင်အပေါ် တင်တဲ့ကျေးဇူးကို ငါ့ကျေးဇူးနဲ့ချေချင်ချေ
ပလိုက်ကွာ ... ငါ့အနေနဲ့ ... ငါ့ဦးလေးကို စံထိပ်ထားနဲ့
လက်ထပ်ဆိမ်းမြားစေချင်တယ် ... ငါတို့အမျိုးက မျိုးဆက်
ရှားပါတယ် ... ငါ့မိဘတွေကလည်း မျိုးရိုးအစဉ်အဆက်ကို
သိပ်အလေးထားကြတယ် ... ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်ကစည်း
က အလေးထားလာကတာ ... အဲဒါတောင် ... ငါ
တစ်ယောက်တည်း ... ဝမ်းဗျားပြီး ငါ့အမေရဲ့ရောဂါကြောင့်
နားလိုက်ရတယ် ... မေမေက အားမလိုအားမရဖြစ်ပြီး ...
ဦးလေးကို အိမ်ထောင်ချပေးချင်နေတယ် ... ဦးလေးက
စိတ်ကြိုက်မတွေ့လို့ ငြင်းတယ် ... နောက်ဆုံးတော့ ...
ရှားရှားပါးပါး ... ဦးလေးစိတ်ကြိုက်ဖြစ်ရတဲ့ စံထိပ်ထားကို
တွေ့လာရတယ် ... ငါတို့ မျိုးနွယ်ရဲ့ မျိုးဆက်ရှားပါးမှုကို

လရောင်ချို

ဦးလေးက ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့... ငါတို့ မိသားစု ရဲရဲမျှော်လင့်ခုံလာကြပြီ ... ”

အားတက်သရောနှင့် ပြောနေသော အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက် စကားကို သူခေါင်းငုံ့ပြီး နားထောင်ပေးနေ ရ၏။ စိတ်တွေက ကပ်လိုက် မကပ်လိုက်နှင့်။

“မင်းဘက်က ကြည့်ရင် ... မင်းအတွက်မှန်သလို ငါ့ဘက်က ... ကြည့်ရင်လည်း ... ငါ့အတွက်မှန်တယ် အောင်လင်းခိုင် ... ”

အောင်လင်းခိုင်က သူ့ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း ...

“မင်းကိုယ်၌က ... စံထိပ်ထားကို စိတ်ဝင်စားပြီး

စွဲလမ်းနေတာ့ မဟုတ်သား ... ဘုန်းမာန်ခ ... ”

သူ့ကို လှန်လိုက်သည့်အမေး။ သူပြန်ကြည့်ဖြစ်လိုက်၏။ အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ သံသယအကြည့်က သူ့ရင်ကို စူးစိုက်ထားသည့် နှယ်။

“ကတိစကား အတွက်ကြောင့်ပါ ... ”

“ဗန်းပြထားတဲ့ ... အကြောင်းပြချက်ပါဇွာ ... ”

“စံထိပ်ထားရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်သာ ... ရလဒ်အဖြေဖြစ်

မှာပါ ... ”

ရဲရဲချစ်ချစ်

“မင်းတို့ရဲ့ ... လျှို့ဝှက်ကြံဆောင်မှုကြီးသာ ပေါ်သွား ရင် ... စံထိပ်ထားလို ... မိန်းမက မင်းတို့ကို သနား သက်ညှာ စာနာသံယောဇဉ် စိတ်နဲ့ ခွင့်လွှတ်နားလည်ပြီး မင်းတို့ကိုစဉ်းစားပေးလာမယ် ထင်နေသလား ... ခိုင်ပေါင်း ထောင်သောင်း ဝေးလွန်းပါတယ် ... ဘုန်းမာန်ခရာ ... ”

“ငါလို နတ္ထိကောင်အတွက် ကြိမ်းသေဟုတ်တယ် ... ကျော်စဉ်လို လူမျိုးအတွက်တော့ ... အဖြေဟာ ... တစ်မျိုး ထွက်ချင်ထွက်နိုင်တယ် ... ”

“ကျော်စဉ် ပြန်မကောင်းနိုင်တော့ပါဘူး ဆိုမှကွ”

“အနားဂတ်ကို ကွက်တိမှန်အောင် ... မင်းတို့ငါတို့လို လူသာမာန်တွေ မပြောနိုင်ပါဘူးကွာ ... ကျော်စဉ် ကျေးဇူး တွေကို ငါ့ရဲရဲမယ် ... မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို မှတ်ချင်လို့ ... ဒီလို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ငါ့အနေနဲ့တော့ ... နောက်ထပ် အချိန်နည်းနည်းလောက် ထပ်စောင့်ကြည့်ပါဦး ... ကျော်စဉ် မိဘတွေက ... ပြည်ပထွက်ပြီး သူ့သားကို ဆေးကုဖို့ ပြင်ဆင်နေကြပြီပဲ ... ”

သူစကားကြောင့် အောင်လင်းခိုင် အကြံအစည်အသွားပုံရ၏။

ငြိမ်းမှ

“ကောင်းပြီ ... မင်းပြောသလို စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး
 မယ် ... ဒီကြားထဲမှာ မင်းကို ငါကြိုပြောပြထားချင်တာ
 တစ်ခုရှိတယ် ... ငါ့ဦးလေးကို ကျော်ဇင်က ဦးလေးနာမည်
 နဲ့ ဘွဲ့တွေယူသုံးပြီး ... ဖုန်းဆက်လျှို့ဝှက်ချဉ်းကပ်ခဲ့တဲ့
 ဇာတ်လမ်း အစအဆုံးကို မချွင်းမချန်ပြောပြလိုက်ပြီးပြီ ...
 ငါ့ဦးလေးက ခွင့်လွှတ်နားလည်ပါတယ် ... ကျော်ဇင်
 လူကောင်းအနေနဲ့ဆိုရင်တော့ ... စံထိပ်ထားကို ကြိုးစား
 မယ် ... ရယူမဲ့အရေးကို ငါ့ဦးလေးလက်လျှော့ချင်လျှော့
 လိမ့်မယ် ... ကျော်ဇင်ပြန်မကောင်းနိုင်တော့မှန်း စမ်းသပ်
 ပြီးလို့ ... သိထားပြီးတာမို့ ... ငါ့ဦးလေးက ကျော်ဇင်သုံး
 ခဲ့တဲ့ ... နည်းအတိုင်းပဲ ... ဒေါက်တာအောင်လွိုင်ဘွား
 အစစ်အမှန်နဲ့ စံထိပ်ထားအနားမှာ ... အခုနောက်ပိုင်းက
 စပြီး ဝင်ရပ်တော့မယ် ... အဲ့ဒါ ကြိုပြောပြထားတာ ...”
 “ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ ... ရှုပ်ကုန်တော့မှာပေါ့”
 “ငါ့ဦးလေးက မီးစင်ကြည့် ကတတ်ပါတယ် ... မင်း
 တာသာ ဖုန်းဆက်စရာရှိ ဆက်နေသွားပေါ့ ... လူကိုယ်တိုင်

တွေ့တာက ငါ့ဦးလေးတွေ့လိမ့်မယ် ... မင်းသာ စကားကို
 ထိန်းပြောပေး ... အဲ့ဒါ ငါ့ကျေးဇူးကိုသိတတ်ခြင်း တစ်မျိုး
 လို့ ငါယူဆမယ် ...”
 သူ ပင့်သက်ရှိက်လိုက်မိ၏။ အောင်လင်းခိုင်က
 “ဘယ်လိုလဲ ... ငါပြောတာ သဘောတူရဲ့လား ...
 ဘုန်းမာန်”
 သူ ခေါင်းမညိတ်ချင် ညိတ်ချင်နှင့် ညိတ်ပြလိုက်၏။
 “ပါးစပ်က အတိအလင်းဝန်ခံတာကို ငါနားနဲ့
 ဆတ်ဆတ်ကြားချင်တယ် ... ဘုန်းမာန်ရာ ...”
 “သဘောကွာ ... မင်းသဘော ... မင်းသဘော”

နောက် (၂) ရက်မြောက်မှာ ဖုန်းပိတ်မထား၍ ဖုန်းနှိပ်
ခေါ်ဆိုခွင့်ရ၏။

“ထိပ်ထား ... ကိုယ့်အပေါ်စိတ်ဆိုးသွားတဲ့အပေါ်မှာ
ကိုယ့်အနေနဲ့ ...”

“ကိုအောင် ... ကျွန်မကို လူကိုယ်တိုင်တောင်းပန်ပြီး
သွားပြီပဲ ... ဘာလဲ ဖုန်းထဲကနေ ထပ်နောက်ပြောင်နေ
တာလား ...”

“ထိပ်ထား စိတ်မဆိုးဘူးနော် ...”

“ဘာလဲ ကိုအောင်ပဲ ... ထိပ်ထားမကြိုက်တာမျိုး

ထပ်မဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပေးမယ်ဆိုပြီး ... ဝန်ခံ
တောင်းပန်လိုက်လို့ ... ထိပ်ထားစိတ်ပြေသွားပြီး စကား
တွေတောင် အပြန်အလှန်ရယ်ရယ်မောမော ပြောဖြစ်ကြ
သေးတယ် ... ဘယ်လို ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောပါရှုကြီး
ကလည်း လူရယ်စရာဖြစ်အောင် တမင်လုပ်နေပါလား ...”

“ဪ ... ကိုယ်အခုတလော အလုပ်တွေများ
အိပ်ရေးတွေပျက်ပြီး ... စိတ်တွေ ယောက်ယက်ခတ်နေမိ
တာနဲ့ ...”

“အလုပ်ကိုလျှော့ပေါ့ ... လောဘကြီးပြီး စီးပွားသိပ်
ရှာမနေနဲ့ဦး ... ကိုအောင်ပဲ လျှော့ပါ့မယ်ဆို ... ကိုအောင်
ဘက်မှာ ပြည့်စုံနေပြီဆိုတာ ထိပ်ထားကို ကျောင်းထဲလာ
တွေ့တုန်းက မာစီးဒီးနဲ့လေ ... ကိုအောင်က ပြည့်စုံနေရုံ
သားနဲ့ ထိပ်ထားကို တမင်ဟန်ဆောင်လှည့်စားနေတယ်
အဲ့ဒါကြောင့် စိတ်တစ်ခါစွပ်ဆိုးရတော့ ... ကိုအောင်ပဲ
ထရိုက်ဒါးမှာ နေ့လယ်စာ လိုက်ကျွေးခဲ့တာ ... မမှတ်မိဘူး
လား ... ကိုအောင်ဟာလေ ... လူချင်းတွေ့တော့လည်း
ထိပ်ထားပြောတာကို ကြောင်သလိုလိုမေ့သလိုလိုနဲ့ အခု

လည်းကြည့် ပန်းနဲ့ပြောပြန်တော့လည်း ... အဲဒီပုံစံဖြစ်နေ ပြန်ပြီ ... ထိပ်မနောက်နဲ့နေ ... စိတ်အခန့်မသင့်ရင် ထိပ်ထားက အတည်မှတ်ပြီး ကောက်ချင်ကောက်ပစ်လိုက် ခု ... "

"ထိပ်ထားရယ် ... "

"လူကို ဘာလို့ ရယ်ခိုင်းနေပြန်တာလဲ ... "

"အဲဒီလိုဆိုလိုတာ မဟုတ်ပါဘူး ... ရေရွတ်ညည်းတွား မိတာပါ ... "

"ညည်းတွားရအောင် ... တုပ်ကွေးမိနေလို့လား ... "

စံထိပ်ထားက အပျော်စိတ်ဖြင့် ပြန်လှောင်နေ၏။ သူ့ မပျော်နိုင်။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက လက်သွက်ခြေသွတ်နဲ့ စံထိပ်ထားကို ဝင်ရောသွားနိုင်လေပြီ။ သူ့ရင်ထဲ စိုးရိမ်ရေမှတ်တွေ လွန်လာ၏။ အကြံပေးအရာရှိ အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ ပုံစိုးမှုဖြင့် မကြာ သော ကာလမှာ ထိပ်ထားနှင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတို့ ငြိမ် သွားကြတော့မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲအောင် ဧသရာနေ၏။

"ဒေါက်တာကြီးကို ... ဝမ်းသာစရာတစ်ခု ပြောရဦး မယ် ... အိမ်က သဘောတူထားတဲ့ လူကိုလေ ... ထိပ်ထား

ဒီနေ့မနက်ကပဲ အဆက်မြတ်ချလိုက်ပြီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား ... အဲဒီလူမှာ အချစ်ဦးဆိုတဲ့ ပထမရည်းစားရှိနေလို့ ပေါ့ ... ထိပ်ထားက ဘယ်နေရာမှာမဆို ပထမပဲ ဖြစ်ချင် တယ် ... နံပါတ် (၁) ပဲ လို့ချင်တယ် ... မဖြစ်လို့ကို မရဘူး အဲဒါ ထိပ်ထားရဲ့ နယုချက်ပဲ ... ဒေါက်တာကြီးကို လူချင်း တွေ့တော့ ... မေးကြည့်သေးတယ်လေ မှတ်မိလား ... "

"ဘာများလဲ ... "

"အဲဒါတွေ ပြောတာပေါ့ ... ဘာလဲ အရေးမထားတာ လား ... "

"ပြောတဲ့ စကားတွေကများနေတော့ ... "

"ကဲ ... ထား ... ဒါဆိုလည်း ပြောပြလိုက်မယ် ... ဒေါက်တာကြီးမှာလည်း ငယ်ချစ်ဦးတွေ ... ပထမ မိန်းက လေးတွေ နံပါတ်တစ် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့ဖူးတဲ့ ချစ်သူတွေရှိမရှိ မေးကြည့်သေးတယ်လေ ... အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာကြီး ပြန်ဖြေခဲ့တဲ့ အဖြေကို ... ဒေါက်တာကြီး မှတ်မိနိုင်ပါသေး တယ်နော် ... "

"မရှိပါဘူး ကိုယ့်မှာ လုံးမဝမရှိခဲ့ပါဘူး ... တို့ယုဘဝမှာ

လရောင်ချို

ဂါထာများ

ထိပ်ထားတာ အချစ်ဦး နံပါတ်တစ် ပထမချစ်သူပါ ... ”

“ဘယ်ဆိုးလို့လဲ ... မှတ်မိသားပဲ ... ဖုန်းထဲမှာပြန် ဖြေတာက ပိုပြီးတော့တောင် ပြည့်စုံသွားသေးတယ် ... လူကိုယ်တိုင်တွေ့တုန်းက ဖြေတာက မရှိဘူးပါတဲ့ ... ထိပ် ထားဘက်ကလည်း ဘယ်သူ့နဲ့မှ ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး ... ဒီ လောက်ဆို ဒေါက်တာကြီး နားလည်မှာပါနော် ... ”

“နားလည်ပါတယ် ထိပ်ထား ... ”

“သန်ဘက်ခါ ကျောင်းကိုလာတွေ့မယ်လို့ ပြောထား တာ အမှတ်ရပါသေးတယ်နော် ... မနက်ဖြန်က ဆေးရုံမှာ အချိန်ပိုင်း ဂျူတီဝင်စရာရှိလို့ဆို ... ”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်လား ... ”

“လူချင်းတွေ့မှ စကားတွေအများကြီး ပြောကြတာ ပေါ့ ... အခုလို ဖုန်းနဲ့ လျှို့ဝှက်တွေ့ရလို့ စကားတွေ အများ ကြီးပြောဖို့ မလိုတော့ဘူးလေ ... စာတွေဖိကျက်စရာ ရှိနေ သေးတယ် ... လူချင်းတွေ့မှ စန္ဒရားတီးဖြ ... သီချင်းဆိုပြ ပေါ့ ... မကောင်းဘူးလား ... ”

“ဟဲ့ ... အခုလည်း အရင်လိုပဲ ပြောကြရအောင်လေ ... ”

“စာကျက်ရဦးမယ် ... ခဏနေ မာဖိက ဖုန်းလာသီဦး သွားမှာ ... စာကျက်ချိန် ဖုန်းခိုးပြောနေမှာ စိုးလို့တဲ့ ... လူချင်းတွေ့ပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်မှုရ အောင် ညှိနှိုင်းပြီးနေပြီပဲ ... ဘာလိုသေးလို့လဲ ... ဖုန်းပြော တာ အချိန်ပိုအလုပ်တွေပါ ... ပြောစကားနားထောင်နော် သမားတော်ကြီးဖြစ်နေပြီ ... တလေးဆိုးကြီးလို့ မဆိုးနဲ့ တော့ ... လိမ္မာနော် ... ဘိုင့်ဘိုင် ... ”

“ထိပ်ထား ... ထိပ်ထား ... ထိပ်ထား ... ”

ဖုန်းချသွားလေပြီ။ ခေါ်မကြား အော်မကြား၊ ရင်ထဲရှိတာ တွေ ပြောခွင့်မရလိုက်တော့။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ အလိုက် သင့်နေရာရယူမှုကတော့ စိတ်ကုန်စရာတောင်းနေ၏။

သူ့အနေနှင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားနှင့် တွေ့ဆုံပြီး ညှိနှိုင်းကြည့်လျှင် ကောင်း မကောင်း စဉ်းစားတွေဝေမိ၏။ အောင် လင်းခိုင်က သူဦးလေးရဲ့ စိတ်ချမ်းသာကြည်လန်းမှုကို အရောင်ဆိုး ညစ်ထေးစေသူဟု စွပ်စွဲကာ စိတ်ဆိုးရန်စောင်လာမှာကိုလည်း ဦး ရပြန်သေး၏။ အောင်လင်းခိုင်ဆိုသော တနင်္ဂနွေသားတွေဟာ စိတ် ဆိုးပြီဆိုလျှင် ခဏတော့ တော်နေဒီးမုန်တိုင်း ကျသေးသွင်း တုတ်

တိုးဆိုးပေါက်အော်တုတ်ပြောပစ်တတ်၏။ စိတ်ဆိုးပြေသွားလျှင်ဖြင့်
ဘာမှမဟုတ်။

အောင်လင်းခိုင်နှင့်သူ ဆက်ဆံရေးမတင်းမာချင်။

မည်သို့ရှိစေ ...

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားနှင့် တွေ့သင့်တာတော့ အမှန်
ပင်။ မြေလည်ရာ ပြေလည်ကြောင်း ပြောဆိုဆွေးနွေးရုံမျှနှင့်တော့
ပြဿနာမဖြစ်လေနိုင်ကောင်းပါဘူးလေ။

အောင်လင်းခိုင်ကို အသိပေးနေလျှင် တစ်မျိုးတစ်မည်
ကြန့်ကြာနေမှာ စိုးရ၏။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား ဆေးခန်းထိုင်
ရာကိုသာ သွားတွေ့ဖြစ်လိုက်၏။ လူနာတစ်ဦးပမာ တိုက်ကင်ယူ
စောင့်ပြီးမှ ဝင်တွေ့ခြင်းပင်။

သူ့ကို တွေ့စက ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား မမှတ်မိချင်
ယောင် ဆောင်နေ၏။ သူက အကျိုးအကြောင်းပြောပြမှ ...

“ဪ ... အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ သူငယ်ချင်း ဖိုတစ်ဦး
ဦးကိုလာကြိုတဲ့အထဲမှာပါတယ်လေ ... နာမည်က ဘယ်မာန်
ဆိုလား ... ”

“ဘုန်းမာန်ခပါ ...”

“ဟုတ်ပြီ ... ဟုတ်ပြီ ... အခု ဘာရောဂါဖြစ်လာသလဲ”

“ဒေါက်တာနဲ့ နှစ်ယောက်သား ဆွေးနွေးချင်လို့ပါ ...

လူနာတစ်ယောက်ကို ကြည့်ရှုချိန်လောက်ပဲ ကြာမှာပါ”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက သဘောပေါက်သွားပြီး အနားမှ အကူရှိနေသော နာ(စ်)မလေးကို အခန်းပြင်မှာ ခဏစောင့်နေဖို့ လှမ်းပြောလိုက်၏။

နှစ်ယောက်တည်း ရှိသောအခါမှ ...

“စံထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ပြောချင်လို့ပါ ... အခု

လောကီဆိုရင် ... ဒေါက်တာလည်း အောင်လင်းခိုင်ပြောပြ

ထားလို့ အကြောင်းရင်းခံ ဆက်နွယ်မှုတွေကို သိပြီးနေ

လောက်ပြီလို့ ကျွန်တော်ယူဆပါတယ် ...”

သူ့စကားကြောင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ပြင်းရှသောအကြည့်ဖြင့် သူ့ကိုလေ့လာအကဲခတ်ကြည့်နေ

၏။

“ဟုတ်ပြီ ... အဲ့ဒီတော့ ...”

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကျော်ဇင်က ဒေါက်တာနာမည်နဲ့ တွဲလူးတွေကို ယူသုံးမိတာ ... သူငယ်ချင်းကိုယ်စား ကျွန်တော်လည်း အခြေအနေအရ လေးလေးနက်နက် တောင်းပန်ပါတယ် ...”

“ဝါ ... သိပ်ပြီး ပြဿနာမရှိပါဘူး ... မောင်ရင်ပြောချင်တာ ဆက်ပြောပါ ...”

“ကျော်ဇင်ဖန်တီးထားတဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ နေရာမှာ ဒေါက်တာက အစစ်အမှန်အနေနဲ့ ဝင်နေရာယူလိုက်တာမျိုးဟာ ဒေါက်တာရဲ့လူနာ ကျော်ဇင်အပေါ်မှာ တစ်မျိုးတစ်မည်ပေါ့လေ ... မဖြစ်သင့်သလိုလေးများ ဖြစ်သွားနေသလားပေါ့ ...”

သူ့စကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်နေ၏။ သူ့နှုတ်မိတ်ပြီး ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားထံမှ စကားသံကို ပြန်ကြည့်ပြီး နားထောင်နေလိုက်သောအခါ ...

“ဒါကတော့ ... ဒီလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်လာအောင်တို့ကိုယ်အနေနဲ့ တမင်ဖန်တီးယူခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး ... နံထိပ်ထားကိုယ်၌က လူများပြီး တိုးဝင်လာတာ ... ပထမတော့

လရောင်ချို

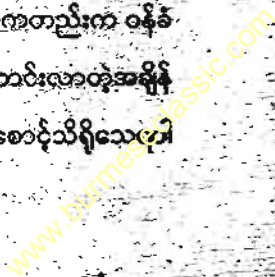
ကိုယ်ဖြောင့်ဖို့ ကြံရွယ်မိသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့ ... အောင်
လင်းခိုင်ရှင်းပြတော့မှ ဒီလို ဒီလိုတွေရှိတယ်ဆိုတာ သိလိုက်
ရတယ် ... ကိုယ့်လူနာ ကျော်စင်မင်းထွန်းအပေါ်မှာ ဆရာ
ဝန်တန်မဲ့နဲ့ ကိုယ်အခွင့်အရေးယူလိုက်တာတော့ လုံးလုံး
မဟုတ်ပါဘူး ... စိတ်ဝင်ထားကိုယ်ပိုင်က လွတ်လပ်တဲ့အပျို
စင်ဖြစ်နေတာရယ် ... ကိုယ်နဲ့တွေ့တော့ ကိုယ့်ကိုလိုလားမှု
တွေ ပြသနေတာရယ် ... ကိုယ်လိုချင်တဲ့ မိန်းမသားပုံစံ
အံ့စင်နေတာတွေရယ်ကြောင့် ... လူကောင်းပြန်ဖြစ်လာဖို့
မျှော်လင့်မှုမဲ့နေတဲ့ ကျော်စင်ကိုယ်စား ကိုယ်ဝင်နေလိုက်
တာပါ။ ဒီလိုလုပ်တာက ဟန်ဆောင်လိမ်ညာခြင်း တစ်မျိုး
မှန်း ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အနေနဲ့ စိတ်ဝင်
ထားနဲ့ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ဖို့ အမြန်လမ်းက တစ်လမ်းပဲရှိနေ
တယ်လေ ... ကိုယ်ရွေးလိုက်မိတယ် ... ကျော်စင်ဦးထား
တဲ့ ကုလားဆိုင်မှာ ကိုယ်ဝင်ထိုင်လိုက်တဲ့သဘောပေါက်ကွာ
အဲဒါကလည်း နောက်ခိုင်းကျတော့မှ စိတ်ဝင်ထားနားလည်
အောင် ကိုယ့်ဘာသာ နည်းလမ်းရှာကြပြီး ပြုမိမှားမိတဲ့
ဟန်ဆောင်အဖြစ်ကို ဝန်ခံမယ် ... တောင်းပန်မယ် ...

ဂျွန်တော်က

နောက်ဆုံး စိတ်ဝင်ထား ခွင့်လွှတ်နားလည်နိုင်တဲ့အထိ ငါ့လူ
တက်တ လိုက်လျောတောင်းနေမယ် ... ဒါဆို စိတ်ဝင်ထား
ကျေနပ်သွားပြီး ကိုယ်နဲ့ စိတ်ဝင်ထားတို့ ပျော်ရွှင်စွာ ဇာတ်
ပေါင်းကြမယ် ... ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ ကိုယ်အကောင်အထည်
ဖော်နေမိတာပဲ ... အဲဒီမှာတင် မလင်မှတ်ဘဲ ကျော်စင်
အစားဖုန်းထဲက အသံနဲ့ ဝင်ဟန်ဆောင်ပေးနေရတဲ့ မောင်
ရင်က ကြားညွှပ်ပါနေတယ် ... ဟုတ်တယ် မောင်ရင်နဲ့
လည်း ပြေလည်အောင် ညှိဖို့လိုတာပေါ့ ... ကိုယ်ပြောပြပါ
သေးတယ် ... အောင်လင်းခိုင်က သူ့သူငယ်ချင်းပါ ရတယ်
သူပိုင်ပါတယ်ဆိုတာနဲ့ ကိုယ်လည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေပြီအတိုင်း
နေလိုက်တာပါ ... ”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက သူ့အိမ်က တုံ့ပြန်မှုကို
အလေးကျပြုကြည့်လာ၏။ သူက ...

“ကျွန်တော်က ကျော်စင် မခွင့်စိတ်မိတာတည်းက ဝန်ခံ
ကတိပြုထားရတယ် ... ကျော်စင် ပြန်ကောင်းလာတဲ့အချိန်
အထိ ကျွန်တော့်ကတိကို ကျွန်တော် စောင့်သိရှိသေလှပါ
လိမ့်မယ် ... ဒေါက်တာ ... ”

လရောင်မို

“မောင်ရင့်စိတ်ဓာတ်ကို လေးစားပါတယ် ... မဖြစ်
ခင်က ကြိုတင်စားဖြစ်နိုင်ခဲ့ရင်တော့ ... ကိုယ့်အနေနဲ့ ပြင်
ဆင်ခြေခင်းလဲပေးနိုင်လိမ့်မယ်ထင်တယ် ... အခုတော့ စိ
တွဲလက် ခြောက်လို့မဖြစ်တော့ဘူး ... ဖြစ်ပြီးသွားပြီ ...
ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာကို ကိုယ်ပြန်ထိန်းရမဲ့ အခြေဆိုက်နေပြီ”

“ဒေါက်တာအနေနဲ့ စိတ်ထဲထားခဲ့မင်မင်ရင်းနှီးမှုအဆင့်
မှာပဲ ရှိနေဦးမှာပါ ... ခင်မင်မှုစည်းကနေ ဘောင်မကျော်
ဘဲ အလိုက်သင့်မော့ပြီး ဆက်ဆံသွားရင်လည်း ဖြစ်နိုင်တာ
ပါပဲ ...”

“ကိုယ့်ဘက်က စည်းဘောင်ထားတယ်ပဲထား ... စံ
ထိပ်ထားက မောင်ရင်တို့ စကားလုံးတွေနဲ့ ပစ်ခတ်ချည်
နှောင်ထားလို့ သံယောဇဉ်နဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကို တိမ်းမှူးညွတ်
တွယ်လာရင် ... ညှို့ယူဆွဲဆောင်လာရင် ... ပုထုဇဉ်တစ်
ယောက်ဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တာဝန်ယူဖို့ တော်တော်
ခက်ခဲသွားလိမ့်မယ် ...”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက ရအောင်ဖောက်ထွက်သွား
ပြီး အငြင်းစကားလုံးများများသုံးပြီး ဝေလည်ကြောင်ပတ် ဖော်ပြ

ဝိသေသရဲ့ပုတ

နေ၏။ မနင့် ပတ်သက်လာလျှင် ပိုသတ္တဝါတို့ မိုက်မှားမိခဲ့တာတွေ
ရာစင်စင်သမိုင်းမှာ စာတွင်ခဲ့ရပေါင်းလည်း များလှပြီ။ ရှေ့ဆက်တိုး
မည့် အရိပ်အယောင်သာ ရှိနေ၏။ ဆွေးနွေးမှုမှာ မပြေလည်၊ သို့
ငြား အမှန်းမပွား။ ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ညှိနှိုင်းမရသည့်အဖြစ်ကို ပိုနေဖြ
ကျားနေမြဲအတိုင်းသာထားပြီး သူနှစ်ဆက်ပြန်လာရတော့၏။

ထိုနေ့ညမှာပင် အောင်လင်းခိုင်ရောက်ချလာ၏။

“မင်းတော်တော် မိုက်ပါလား ဘုန်းမာန် ... ဝါဦးလေး
ကိုစောင် မင်းက တက်ခဲ့ရဲ့တယ် ... မင်းကိုတော့ ငါသိပ်
အံ့ဩနေပြီကွာ ...”

“ငါလာတွေ့တဲ့အကြောင်းနဲ့ကို မင်းဦးလေးက မင်းသိ
အောင် ပြောပြလိုက်ပြီလား အောင်လင်းခိုင် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်လို့ ငါရောက်လာတယ် ...
မင်းကွာ ကျော်စဉ်ကျေးဇူးကျတော့ ခေါင်းပေါ်တင်ထား
တယ် ... ဝါကျေးဇူးကျတော့ ဘေးကပ်ထားလား ... မင်းရဲ့
ကျေးဇူးသိတတ်မှုဆိုတာ ဘာလဲ ... ဘယ်လိုကြီးလဲ ငါနား
မလည်တော့ဘူး ...”

“မင်းကြိုက်သလို ပြောပိုင်ခွင့်ရှိတယ် အောင်လင်းခိုင်

လရောင်ခြည်

အချစ်အရည်အဝါ

ဒါက ခင်းတို့ရဲ့ အလုပ်သမား အသိအမှတ်ပြုရုံလေး ပြန်ထားရတဲ့ ဆူငယ်ချင်း ငါ့အပေါ်မှာ ... မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တယ် ... မင်းတို့က လူကောင်း ... ကျော်စင်က ... "

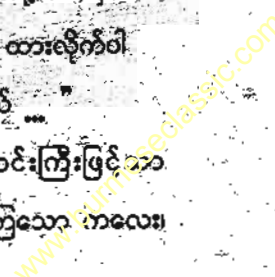
သူ့ဆက်ပြောမည့် စကားက ရင့်သီးသွားမည်စိုး၍ ပြောမထွက်တော့။ အောင်လင်းခိုင်က ခေါင်းယမ်းခါပြီး ...

"ကျောင်းစင် ဆေးသွားကုတော့မယ် ... ကျော်စင်ရဲ့ အစုစဝင်ငွေကို ငါပြန်အမ်းလိုက်တော့မယ် ... ဒီဆိုင်ကိုလည်း ငါဖြုတ်တော့မယ် ... မင်းကို အမြင်ကတ်လို့ မဟုတ်ဘူး ဒီဆိုင်ရဲ့ လစာ အဆမတန် ကြီးလာတယ် ... မီးစက်နဲ့ လုပ်ရကိုင်ရတဲ့အခါ ဝင်ငွေနဲ့ ထွက်ငွေမမျှအောင် ဖြစ်လာတယ် အဲဒါကြောင့် ဒီဆိုင်ကို ဖြုတ်ဖို့ စဉ်းစားရတာပဲ ... "

"ကောင်းပြီလေ ... ငါ့အလုပ်ထွက်ပေးပါ့မယ် ... မင်းစိတ်ချမ်းသာအောင် ငါလုပ်မိရင် ... ငါအနူးအညွတ်တောင်းပန်ပါတယ် ... မင်းတို့ ဒီဆိုင်ထောင်ဖို့ လူယုံတစ်ယောက်လိုတော့ ရက်စတော့ရင်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတဲ့ ငါ့ကို အလုပ်ကထွက်ပြီး ဒီဆိုင်မှာ လူယုံလုပ်ပြီး အကူအညီပေးဖို့ မင်းပဲ အတင်းခေါ်ခဲ့တာပါ ... အကူအညီပေးဖို့ဆိုပြီး

ရတဲ့လစာနဲ့ ဝါဝင်လုပ်ပေးပါတယ် ... အလုပ်သမားနဲ့ အလုပ်ရှင်ဆိုတာ ကိုင်းကျွန်းမိ ကျွန်းကိုင်းမိပဲ ... ငါကသာ ငါ့ကျေးဇူးရှိတာတွေကို မေ့မစ်တာ သူ့ကျေးဇူးကို အောက်မေ့တာကြောင့် မင်းဒီလို အထက်စီးက ပြောနိုင်တာပေါ့ မင်းကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်တုန်းက သွေးလျှူခဲ့တာ ငါပါ ... မင်းရန်ဖြစ်တုန်းက ရှေ့က ခံရိုက်ခဲ့လို့ အချုပ်ထဲရောက်ခဲ့တာ ငါပါ ... မင်း- ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရုပ်ပြီး ဒီအခန်းမှာ လာဖွက်ထားလို့ ... ကောင်မလေးရဲ့ အစ်ကိုတွေက ငါ့ကိုဝိုင်းဝန်းပြောဆို စော်ကားကြတာကို အသေအလဲတောင်းပန်ပြီး မင်းအစား ဓားစာခံဝင်လုပ်ပေးခဲ့တာ ငါပါ ... ကဲ ... အဲဒီကျေးဇူးတွေ မင်းအပေါ်မှာရှိတယ်လို့ ငါတစ်နှစ်ခါ ပြောဖူးသလဲ ... မင်းကရော ငါ့ကို အလိုက်သိသိနဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ... ကျေးဇူးရှိပါတယ်လို့ တာဖန်နှစ်ခါ အသိအမှတ်ပြုပြီး တုံ့ပြန်ပြောဆိုဖူးသလဲ ... ထားလို့ကံစါတော့ ... အခုအချိန်ကစပြီး ငါသွားတော့မယ် ... "

သူ့ပြောသမျှကို မီးစစ်မတောင်းလောင်းကြီးဖြင့်သာ အောင်လင်းခိုင် နားထောင်နေ၏။ လိမ်းနှိပ်နေကြသော ကလေး

လူကြီးတွေလည်း ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ သူ့ရှက်သည်။ အဝတ်အစား အိတ်ကလေး ကောက်လွယ်ပြီး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။ သည်အသက် သည်အရွယ်အထိ ဘာမှ အောင်မြင်မှုမရှိ။ ဘဝမှာ ဗလာနတ္ထိ။

လမ်းပေါ်မှာ ကားပေါင်းများစွာ၊ မြို့လယ်ခေါင် တိုက်ခန်း ပေါင်းများစွာ၊ မြို့ဆင်ခြေပုံးက အိမ်ရာအလုံပေါင်းများစွာ၊ အခန်း ပေါင်းများစွာ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းပေါင်းများစွာ ... များစွာ ... များ စွာနှင့် သူ့မှာ ဘာမှမသက်ဆိုင်၊ ဆံချည်တစ်မျှင်စာမျှပင် မပိုင်ဆိုင်၊ သံသရာစက်ဝိုင်းကြီးကိုက သုညပုံစံ။

သူ့ဘဝကလည်း သုညပုံစံ။

သူ့ဖယ်နာမည်ကလည်း နတ္ထိ။

ဗလာနတ္ထိ၊ သုညပဲရှိတာ ဘာဆန်းသလဲ၊ လူ့ရာခရီးထိ လျှောက်၊ သည်တစ်လမ်းနှင့် မရောက်လည်း၊ နောက်တစ်လမ်း ဆက်ဖောက် လျှောက်ရုံပေါ့။

စံထိပ်ထားထံ ဖုန်းဆက်ကြည့်မိ၏။ အောင်လင်းခိုင်တို့ ထွာရိုးနှစ်ယောက် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆိုသော ဖုန်းတီးမှု ခုန်းစာတ်လမ်းကို စံထိပ်ထားသိအောင် ထုတ်ဖော်ပြောကြားထား ခြင်းရှိသေးပုံမပေါ်၊ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက ဦးနှောက်ကောင်း သူပီပီ ဆင်ခြင်စဉ်းစားပြီး လုပ်ကိုင်မှာ သေချာ၏။

ကိုယ့်ရှူးကိုယ်ပတ်မည့် အလုပ်ကို ဒေါက်တာလက်ရှောင် မှာ သေချာ၏။ ဘုန်းမာန်အနေနှင့်လည်း ရုတ်တရက်ဖွင့်ပြော၍ ဖြစ်။ ကျော်ငွေရဲ့ရည်ရွယ်ချက်တို့ ရိုက်ချိုးပစ်ရာ ရောက်သွားမှာ မှီမိ၏။

“ထိပ်ထားလား ...”

“ဟုတ်တယ် ... ညနေခင်းကြီး မဆက်စဖူး ဆက်နေပါလား ... ဘာလဲ အလုပ်ပါးသွားလို့ အားတာနဲ့ ဆက်လိုက်တာလား ...”

“မဟုတ်ပါဘူး ... ပြင်းပြင်းပြုပြု သတိရလို့ ဆက်လိုက်တာပါ ...”

“ဪ ...”

“ထိပ်ထားရော ကိုယ့်ကို သတိမရဘူးလားဟင် ...”

“ရတော့ရတာပေါ့ ... စာထဲကို စိတ်သွင်းနေရတယ်လေ ...”

“အရမ်းတွေ့ ချင်တာပဲ ...”

“လာတွေ့လို့ရနေတာပဲ ... ကိုအောင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ...”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက လက်ဦးမှုရယူထားလေပြီ။ ဘုန်းမာန်ခ နူးနပ်ပြီးပြောနေသမျှ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို ပိုပိုးပေးသလို ဖြစ်နေတော့မည်။ ဖုန်းဆက်သည့်အကြောင်းအရာများအပေါ်မှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား မီးစင်ကြည့်ကတတ်မှာ

သေရာ၏။ သို့ဆိုလျှင် ...

ဒေါက်တာကြီးကို အကောင်းတွေ့ရုံနေရတာထက်ပို၍ မြောက်သွားအောင် ပိုပိုးပေးတာလေးတွေ တောက်ဆွဲပေးချင် စိတ်ပေါက်လာ၏။ သို့မို့ကြောင့် ...

“ထိပ်ထားရဲ့ မွေးနေ့က ဘယ်တော့လဲ ...”

“တစ်ပတ်လည်လာဖို့က လိုပါသေးတယ် ...”

“ထိပ်ထားအတွက် လန်ဒန်က ကိုယ့်မိတ်ဆွေအစ်ယောက်ကိုလှမ်းမှာလိုက်တဲ့ လက်ဆောင်တွေ ပို့ပေးစရာရှိတယ် ... မနက်ဖြန်တွေ့ကြရင် ကိုယ်ယူလာခဲ့ဖူးသီလား”

“သန်ဖက်ခါမှ ထပ်တွေ့ဖို့ ပြောခဲ့ပြီး ဘယ်လိုလုပ်မနက်ဖြန်ဖြစ်သွားရတာလဲ ...”

“ဪ ... ဟုတ်တယ် သန်ဖက်ခါလာတွေ့ရင် ယူလာမှာကို ပြောတာ ... ကိုယ့်လက်ဆောင်ကို လက်ခံပါနော်”

“ဘာလက်ဆောင်တွေမို့လို့လဲ ...”

“ပေါင်တစ်သိန်းခွဲတန်တဲ့ ဧရာဝတီလက်စွပ်တစ်ကောင်ရယ် ... ပေါင်ငါးထောင်လောက်တန်တဲ့ အာမာန်ဂျာကင် အကောင်းစားရယ် ... ပေါင်လေးသောင်းလောက်တန်တဲ့

ပွဲတက် သိုးမွေးပွဲဖြစ်သည်ပင်လျှင် ... ကိုယ်လက်ဆောင်ပေး
ချင်လို့ လန်ဒန်က တကူးတက လှမ်းမှာယူလိုက်ရတာ အခု
ရောက်လာပြီ ... ”

“အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတွေမလိုပါဘူး ... တော်
တန်ရုံလောက်ဆို တော်ရောပေါ့ ... ကိုအောင်ရယ် ... ”

“ထိပ်ထားအတွက်ဆို ... အသက်ကိုတောင် ပုံပေး
ထားတာ ... အဲဒီလောက်ကတော့ အပရီတာပါကွာ ... ”

“ကိုအောင်ရယ် ... အဲဒီလောက်တောင်ပဲလားကွယ်”

အနကြီးကွင်းကျယ်တွေ လေပူပေါင်းဖောက်ပြရတာ စိတ်
ထဲက ယားကျိကျိနှင့် ရယ်ချင်လာ၏။ မလိုပါဘူး၊ မမက်ပါဘူးဆို
သော မိန်းမရဲ့လေသံက ကိုအောင်ရယ်ဆိုပြီး ချွဲပျစ်သံပြောင်းလဲ
သွားပုံက မြန်ဆန်လွန်းပေစွ။

အတို့အထောင်တော့ လုပ်ပေးလိုက်ပြီ၊ သိမ်ချမ်းသာတဲ့
ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတော့ မျက်ခုံးကြိုလှုပ်ဖို့သာ ပြင်ထားပေ
တော့။

တွေ့ ဆုံဖို့ချိန်းထားရာနေရာမှ ခပ်ဝေးဝေးတစ်နေရာမှာ
နှစ်ကိုယ်ကြား စကားပြောချင်၍ စံထိပ်ထားကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့
၏။ ဝါးတန်းဆိပ်ကမ်းက သင်္ဘောပုံစံနှင့် ပရင့်ဆက်(စ်)စားတော်
ဆက်မှာ အတူတိုင်ပြီး စားသောက်ရင်း စကားပြောဖြစ်ကြ၏။

နဖူးပေါ် မြေပဲကျနေသော ရေအိုရောင်ပျံ့ပျံ့သစ်သည့် ဆံ
ပင်၊ စိန်ပွင့်စေ့တပ်ထားသော နက်ပြာရောင်လည်ပတ်၊ ပခုံးသား
ဝင်းနုပါရွှေကို ထင်းကြွပေါ်လွင်စေမည့် နက်ပြာရောင်အင်္ကျီဒီဇိုင်း
တို့နှင့် တင့်တယ်လှပနေသော စံထိပ်ထားကိုကြည့်ပြီး အောင်လှိုင်
ဘွား ရင်တွင်းမှာ ရင်ခုန်သံတွေ တာဒိန်းဒိန်းခုန်ခါလှေ၏။

လရောင်ချို

တလပ်ခွက်ထဲက ရှန်ပိန်လို ရှတယစ်မူးဖွယ်ရာကောင်း
သော အလှ၊ စံထိပ်ထားက အကြည့်ခံရသည်ကို ပီတိလည်းဖြစ်၊
ရှက်စိတ်လည်း ရင်ထဲရစ်ရစ်တက်နေသလို ခေါင်းလေးငုံ့ရင်း
အကြည့်ကို ဝှက်သို့နေ၏။

“ဟိုတစ်ချော့နေက ဖုန်းဆက်သေးတယ်နော် ...”

“ဪ ... ဟုတ်တယ် သတိရတာနဲ့ ...”

“ဘာတွေ ပြောမိသွားသေးလဲလို့ မေးဦးမယ် မဟုတ်
လား ... ဦးနှောက်နဲ့ အာရုံကြောပါရှုကြီးရဲ့ ...”

(ဒေါက်တာအောင်လှိုင်သွား အရှက်ပြေရယ်လိုက်သံ)

“ကိုယ်က အလုပ်များရင် နာရီရိုင်းလောက်နဲ့တင် မေ့
ချင်မေ့သွားတတ်လို့ပါ ... အကျင့်ပေါ့ ... အကျင့်ပျောက်
အောင် ပြန်ပျောက်ရမှာပေါ့ ...”

“ထိပ်ထားကို လက်ဆောင်ပေးလို့ဆို ...”

“တုတ်သားပဲ ... ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ် ...”

“လန်ဒန်က အသိမိတ်ဆွေဆီ လှမ်းမှာလိုက်တဲ့ လက်
ဆောင်တွေတဲ့ ... ပေါင်ဝါးထောင်တန်တဲ့ အာမာနီဂျာကင်
ပေါင်လေးသောင်းတန်တဲ့ ပွဲတက်သိုးမွေးပဝါရယ် ... နောက်

မြေသုရုံပုံတု

ပြီး ...”

စံထိပ်ထားရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်သွား
စောရွေးပျံသွားသည်။ မနည်းမနောငွေကြေး၊ ငွေကြေးကုန်သည်က
အကြောင်းမဟုတ်။ လန်ဒန်အထိအောင် အမြန်လှမ်းမှာရမည့်အရေး
က မလွယ်။

“ပေါင်တစ်သိန်းခွဲတန်တဲ့ စေ့စပ်စိန်လက်စွပ်တဲ့ ...”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်လေ ... ကိုယ်ပေးမလို့ ဒီနေ့

ထိပ်ထားကိုတွေ့ချင်တာနဲ့ ... အလှမ်းက ပြန်ပြီးချင်း လော
လောနဲ့ ထွက်လာလိုက်တာ ... လက်ဆောင်တွေ မေ့တုန်
ခွဲတယ် ... ဒီတစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း ထိပ်ထားဆီရောက်
အောင် ကိုယ်ပို့ပေးပါမယ် ... စိတ်ချနော် ကိုယ်ရဲ့မေ့လျော့
ပေါ့ဆမှုကိုလည်း ... အဲ ... ဟဲ ... အရင်လိုပဲ နားလည်
ခွင့်လွှတ်ပေးပါ ...”

စံထိပ်ထားရဲ့ မြူးမဲ့မဲ့အကြည့်ရှုရာ အောင်လှိုင်သွားရဲ့ရင်
ကို ကလိနိုင်စွမ်းအကြည့်ရှိ၏။ သူ့နှင့် ဆွေးနွေးမှု အဆင်မပြေရာမှ
တူဖြစ်သူနှင့်ပါ မပြေမလည်ဖြစ်ပြီး အလုပ်ထွက်သွားသည်ဆိုသော
ဘုန်းမာန်ခရဲ့ ချောက်တွန်းချက်သာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

စံထိပ်ထားကို ပြန်လည်ကြည့်ဖြူအောင် ချောမော့ဖျောင်း
 ဖုလုံကံ၏။ လန်ဒန်လက်ဆောင်ပေးရမည့် အသိစိတ်ကြောင့် ထို
 နေ့က စကားဆက်ပြောရသည်မှာ သူ့မှာ စိတ်မဖြောင့်နိုင်အောင်
 ဖြစ်နေရ၏။ ငွေကြေးတုန်ကျမှာထက် တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း
 လက်ဆောင်တွေ အမြန်ရောက်အောင် လှမ်းမှာရမည့်အရေး၊ ပေါင်
 ငွေနှင့် လဲလှယ်ရမည့် အတွေးတွေက သူ့ကို လှန်လှန်နေ၏။

စံထိပ်ထားကို ပြန်ပို့ပေးပြီးသည်နှင့် တူဖြစ်သူနှင့် တွေ့ဆုံ
 ဆွေးနွေးဖြစ်ပြန်၏။ အောင်လင်းခိုင်က စံထိပ်ထားနှင့် တွေ့ဆုံပြီး
 မြတ်မြတ်သားသား ဝန်ခံကာ ဖြေရှင်းပစ်လိုက်ဖို့သာ တိုက်တွန်း၏။

သူက ...

အသေအချာအကွက်ချပြီး ဟာကွက်မရှိအောင် ပြင်ဆင်
 စဉ်းစားချင်သေး၏။ အထပ်ထပ်စဉ်းစားပြီးသောအခါမှ ...

သူက လုစံသင့်လုပ်ထိုက်တာကို လုပ်မည့်သူသာ။

ပင်လယ်ကမ်းခြေ အပန်းဖြေဟိုတယ်တစ်ခုမှာ အလုပ်ရ
 မည်ဟု သူ့ခေတ္တတည်းခိုနေသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ
 အဆက်အသွယ်တစ်ခုရလာ၏။ စာသင်ကျောင်းတိုက်ဒကာတစ်
 ယောက်ကို ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မေးမြန်းစုံစမ်းပေးခြင်းဖြစ်၏။
 ဒကာ၏တူက အပန်းဖြေဟိုတယ်မှာ မန်နေဂျာ၊ ရိုးသားသော
 အလုပ်ကြိုးစားသောလူကို အလိုရှိနေ၏။

ဟိုတယ်နှင့် သက်ဆိုင်သော ပညာရပ်တွေကို လှုပ်ရှား
 ကိုင်ရမ်း သင်ကြားပြသပေးသွားမည်ဟု ဆို၏။

ဘုန်းမာန်မမှာ အခက်တွေ့နေရသည်သာ ထိပ်ထားနှင့်

လရောင်ချို

ဖုန်းပြောရ စက်သွားမှာကိုပင်။ ပင်လယ်ကမ်းခြေဟိုတယ်မှ လှမ်းဆက်ပြောလျှင်ရသည့် လစပြတ်မည့်အပြင် အရင်းပါ စိုက်ရနိုင်၏။ ရက်သတ္တပတ်မှာမှ တစ်နာရီပြောလျှင်တော့ ဖြစ်နိုင်၏။ မပြောဘဲ နေရသည့်ဒဏ်၊ အပေးရောက် လှမ်းဆိပ်သင့်သည့်ဒဏ်ကို ခံနိုင်ပါ့မလားဟု အခါခါပြန်စဉ်းစားကြည့်၏။

လှမ်းရေးထက် ဝမ်းရေးခက်နေပြီမို့ ရရာအလုပ်ကို လက်ခံပြီး မန်နေဂျာဦးလေးကြီး ညွှန်ပြသည့်လိုက်သည့်အတိုင်း ပင်လယ်ကမ်းခြေဟိုတယ် သူရောက်သွားတော့သည်။

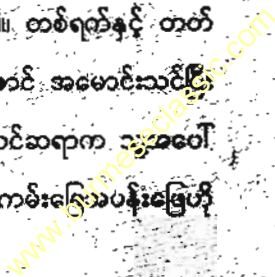
ဟိုတယ်မန်နေဂျာထံ ဦးလေးဖြစ်သူက ဖုန်းကြိုဆက်ပြီး အကြောင်းကြားထား၏။ စားပွဲထိုး၊ စားဖိုခက်၊ တောက်တိုမယ်ရလုပ်သား တစ်ခုခုလုပ်ရမည်ဟု သူ့မျှော်လင့်ထားသော်လည်း သူတတ်သောပညာတွေကိုကြည့်ပြီး မန်နေဂျာက ...

“မင်းကို ရေထူးတတ်တယ် ... ကျွမ်းကျင်အဆင့်ပါလား ... ပြိုင်ပွဲတွေမှာခံတောင် ဆုရဖူးတယ်ဆိုတော့ ... အင်းစက်ပြင်ပညာလည်း တတ်တယ် ... ဒါဆိုရင် မင်းကို ဟိုစာယ်က ပိုင်တဲ့ စပိဘုတ်မောင်းခိုင်းရမယ် ... ကားမောင်းလိုင်စင်လည်း ရှိထားသားပဲ ... စပိဘုတ်မောင်းတာ သင်

ရေပြိုင်ပွဲ

လိုက်ရင် ... ဘာမှမကြာပါဘူး ... မခက်ပါဘူး ...”
“ဟုတ်ကဲ့ ရတဲ့အလုပ် ကျွန်တော်လုပ်မှာပါ ...”
“အေး ... အဲဒီလို လူမျိုးကို ကြိုက်တယ် ... တို့ဟိုတယ်မှာ လာတည်းတဲ့လူတွေ တခြားအငှားခေါ်ချင်တဲ့လူတွေရှိရင် ... ဒီပင်လယ်ကမ်းခြေအနားက ကျွန်းတွေကို လှည့်ပတ်မောင်းပို့ပြီး လိုက်ပြပေးရမယ် ... အခကြေးငွေ ယူရတဲ့အလုပ်ပေါ့ ... တို့ဟိုတယ်ကလူတွေ ... အထူးသဖြင့် ဖောက်သည်တွေကို ဦးစားပေးရမယ် ... ဆက်ဆံတဲ့နေရာမှာ ချိုသာယာဉ်ကျေးရမယ် ... အားပေးသုံးစွဲသူတက်က ဘယ်လောက်များများ ကိုယ့်တက်က စိတ်ရှည်သည်းခံရမယ် ...”

ဟိုတယ်မန်နေဂျာရဲ့ မှာတမ်းရွှေ့သံအဆုံးမှာ သူ့အတွက် နားမိုအိပ်ဆောင်ကို လုပ်သားတစ်ယောက်က လိုက်ပြပေး၏။ နောက်တစ်နေ့မှာ စပိဘုတ်မောင်းသင်ရ၏။ တစ်ရက်နှင့် တတ်သော်လည်း သုံးလေးရက်မျှ ကျွမ်းကျင်အောင် အမောင်းသင်ပြီး စတင်တွေ့ပါ ထွင်ပြလိုက်ရ၏။ အမောင်းသင်ဆရာက သွားပေါ်စိတ်ချလက်ချဖြစ်သွားသောအခါ ပင်လယ်ကမ်းခြေပန်းခြံဟို

တယ်ရဲ့ စိတ်ကူးထဲမှာတင်မောင်းတစ်ဦးကတော့ သူ့ရောက်အဖွားရလေ
ပြီး

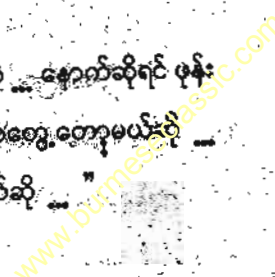
မပြောမဆိုနှင့် ဖုန်းပြောခြင်း ရုပ်နားထားသော သူ့ကို
စံထိပ်ထား တစ်ယောက်ဖြင့် ဘယ်လိုမှ ထင်မြင်သတိရနေလိမ့်မည်
မဟုတ်။ အနားမှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတစ်ယောက်လုံး
အရှင်လတ်လတ်ရောက်နေသည်ပဲလေ။ ဒါသည်လည်းပဲ တစ်ခုတော့
ကောင်းနေလေရဲ့။ ဖုန်းပြန်ဆက်ချင်သည့်အချိန်ပြန်ဆက်။ ဖုန်း
မဆက်ဖြစ်ကြောင်းကို ဖြေရှင်းချက်တွေ ပေးနေစရာ မလိုအပ်တော့။

မကြာသောကာလမှာ စာမေးပွဲတွေဖြေဆိုကြတော့မည်။
ဖြေဆိုပြီးသည်နှင့် နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက်ရှည်ပိတ်သည့်ကာလ
ကို ရောက်လာတော့မည်။ နွေရာသီ၏ ပွင့်လင်းမှုနှင့်အတူ အပန်း
ဖြေခရီးထွက်သူတွေ ပင်လယ်ကမ်းခြေမှာ တောင်ပုံရာပုံဖြစ်လာ
ပေတော့မည်။

သူ့အတွေးကိုရပ်ပြီး ယခုည စံထိပ်ထားဆီ ဖုန်းဆက်ဖို့
ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်မိ၏။

အထိပ်ထားလားဟင် ...
ကိုအောင် ... ညဘက်ကြီး မပြောမဆိုဘဲနဲ့ ဆက်ပြန်
ပြီ ...
“လွမ်းလို့ပါ ...”
“ဒီညနေကစ တွေ့ဖြစ်ကြသေးတယ် ... အိမ်ထဲက
ကြီး အဖြစ်သည်းလွန်းတာတော့ မိုင်ပိုလွန်းအားကြီးတယ်”
“ဒီညနေ ...”
“ဟုတ်တယ်လေ ဘာဖြစ်လို့လဲ ... နောက်ဆိုရင် ဖုန်း
ဆက်တာထက် လူကိုယ်တိုင်ပဲ လာတွေ့တော့မယ်ဆို ...
ဖုန်းမဆက်မိအောင် ကြီးစားနေမယ်ဆို ...”

“ပြော ... ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ် ... ဒါနဲ့ ကိုယ် ပေးတဲ့ လက်ဆောင်တွေရလား ...”

“ဘာကြောင့်ပြောပြလဲကွာ ... ဘယ်နှစ်ခါ ထပ်ပြော နေမှာလဲ ... ပေးပြီးပြီလေ ... စေ့စပ်လက်စွပ်ပေးရင်းနဲ့ ရုပ်ဖွင့်သွားတာကို မှတ်မိသေးရဲ့လား ... ကိုအောင်ကြောင့် ထိပ်ထားတော့ ကြာလေ စဉ်းစားရခက်လာလေပဲ ...”

“ကိုယ်က တစ်ခါတလေ အဲဒီလို လွတ်သွားတတ်လို့ ပါ ...”

“ဟာ ... မလွယ်ပါလား ဒါဆို ... ကိုအောင်ကို ဘယ်လို ယုံရတော့မှာလဲ ...”

“အရေးကြီးတာတွေတော့ မလွတ်ပါဘူး ... ကိုယ်ရင် ဖွင့်လိုက်တော့ ထိပ်ထားက ကိုယ့်အချစ်ကို လက်ခံလိုက် တယ်လေ ... ကိုယ်မှတ်မိတာပေါ့ ... ကိုယ်အရမ်းပျော်သွား တာပဲ ...”

“ဘာပြောနေတာလဲ ... ဘယ်မှာ လက်ခံလိုက်လို့လဲ စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး အဲဒီလက်စွပ်ကို ပြန်ပေးလိုက်တာလေ ကျန်တာတွေပဲ လက်ခံလိုက်တဲ့တာကို ... လူ့ကို နထူနအ

များ မှတ် ... ကားပဲ ... ဖက်ရှင်ရှေ့က ဝင်ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းပေး ... ဒန့်က လှမ်းမှာရတယ်ဆိုပြီး ညာပြီးနေ လို့ ... ဗိုက်ခေါက်လိမ်ဆွဲလိုက်ရရာ မမှတ်မိတော့ဘူး လား ...”

“မှတ်မိတာပေါ့ အခုတောင် နာနေသေးတယ် ...”
အောင်လှိုင်ဘွားကို အဖြေရေရေရာရာ မပေးသေး၍ သူ ပျော်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ...

“ထိပ်ထား ...”

“ပြော ... ပြော ... စာပေးပွန်းနေပြီ ... စာထုတ်နေရ ပြီ ... ဖုန်းသိပ်မဆက်နဲ့တော့နော် ...”

“ဖုန်းမဆက်စေချင်ရင် ကိုယ်ပြောတာကို အဘောအရာ နားထောင် ... ကိုယ်ဟာ ... ကိုယ်ဟာ ... ခေါက်တာ အောင်လှိုင်ဘွား မဟုတ်ဘူး ... ဗာကြွားလူတစ်ယောက်ပါ မင်းမယုံရင် ... ခေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဆီ ဖုန်းခေါ် ကြည့်လိုက် ... အခဲကွဲပြားတာကို သိလိမ့်မယ် ...”

“မနောက်စမ်းပါနဲ့ ကိုအောင်ရယ် ...”

“ကိုယ် တပုံဖယ်ပြောနေတာပါ ... ဒီနေ့အလဲ ထိပ်

ထောင်စုနဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို ဖုန်းနဲ့စကား
ပြောဖူးသလား ... ”

“မပြောဖူးဘူး ... ”

“ဒါဆို ဆွီတို့ကို ဒေါက်တာဆေးခန်းလွှတ်လိုက် ...
ဒေါက်တာဟမ်းဖုန်းနဲ့ပါတ်ကို ထိပ်ထားစုံစမ်းထားပြီး လှမ်း
ဆက်ကြည့်လိုက် ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကိုယ်တိုင်
တစ်ဖက်က ပြောနေတာ ဟုတ် မဟုတ်ဆိုတာ ... ဆွီတို့က
အနားမှာ သက်သေအဖြစ် ရှိနေပါစေ ... ထိပ်ထားဆက်
ဖိုက်တာနဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့အသံဟာ ကိုယ့်
အသံနဲ့ လုံးဝမတူတာ ထိပ်ထားသိလာရလိမ့်မယ် ... ”

“ထိပ်ထားစာတွေ ပိနေတယ် ... စိတ်ရှုပ်အောင်
မနောက်ပါနဲ့ ကိုအောင်ရယ် ... ”

“ကိုယ် တစ်ဖက်ပြောနေတာပါ ... တိုယ် အခုဆက်
နေတာ ပင်လယ်ကမ်းခြေဟိုတယ်တစ်ခုက ... ဟမ်းဖုန်း
ကိုသာ ဆက်လို့ရရင် ကိုယ်တစ်ဖက် ဆက်တယ်ဆိုတာ
ထိပ်ထားခန့်မှန်းနိုင်မှာပါ ... အခုပြောနေရတာက အိမ်ဖုန်း
နဲ့ ပြောနေတာဆိုတော့ ထိပ်ထားမယုံချင်မှ ယုံမယ် ... ”

မယုံရင် ကိုယ်ပြောသလို စမ်းသပ်ကြည့်ပါ ... နေဦး အောင်
လမ်းခိုင်ဆိုတာကို သိလား ... ”

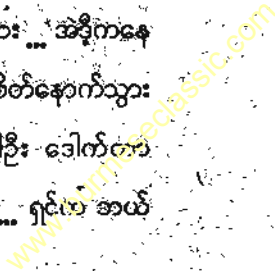
“သိတယ် ကိုအောင် ခိတ်ဆက်ဝေးလို့ သူတူဆိုတာ
လေ ... ကျောင်းထဲကို ခဏခဏ လာဖူးတယ် ... မနှစ်က
နဲ့ နှစ်စတုန်းက ကျောင်းထဲက ကျော်ဇင်မင်းထွန်းဆိုတဲ့
ကျောင်းသားနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့တူတယ် ... ကျောင်းထဲ
မှာ တွဲတာတွေ့တယ် ... အပြင်ကို ခေါ်သွားတာလည်း
တစ်ခါတလေ တွေ့ဖူးတယ် ... ”

“ထိပ်ထား ... ကျော်ဇင်မင်းထွန်းကို သိလား ... ”

“သိပါတယ် မနှစ်က ကွင်းရမလို့ဖြစ်ပြီးမှ မရလိုက်တဲ့
လူပေါ့ ... ခင်တော့ မခင်ပါဘူး တာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ကျော်ဇင်မင်းထွန်း ဒုတိယနှစ်မှာ ကျောင်းနားသွား
တာ ဘာကြောင့်ဆိုတာရော ... ထိပ်ထားကြားမိသေးလား ... ”

“မျက်စိကို သစ်ကိုင်းထိုးမိတယ်ဆိုလား ... အိမ်ကနေ
ခွဲစိတ်ကုသမှု ခံယူရာက အာရုံကြောထိပြီး စိတ်နောက်သွား
တယ်လို့ ပြောသံကြားရတာပဲ ... နေပါဦး ဒေါက်တာ
အောင်လှိုင်ဘွားဟာ ရှင်မဟုတ်ဘူးဆိုရင် ... ရှင်ဟု ခာယ်

သောတာပန်

သူလဲ ...

“ကိုယ်က ... ကိုယ်က ... မင်းကို သိပ်ချစ်နေတဲ့ သာမန်လူတစ်ယောက်ပါ ...”

ပိတ်ခံတားဆီးထားသော်လည်း ပေါက်ကွဲထွက်သွားသော ရေကာတာတစ်ခုလို ရင်ထဲမျိုသိပ်ထားရာ စကားလုံးတွေ တစ်ခုခု ဝန်းစီးဆင်းပြောကြားမိလိုက်၏။ တကယ်ကို သတိလက်လွယ် ပြောလိုက်မိတာပါပဲ။

ပြောပြီးမှ သူ့ကိုယ်သူ နောင်တရသွားရတော့၏။ ကျော် ဇင်မျက်နှာကို မြင်ယောင်၏။ အလေးထားရသော ကတိစကား ကိုယ်ပေးစစ်ကို ပြန်ရိုက်ပစ်လိုက်ချင်စိတ် ပေါက်သွားရ၏။ ကိုယ့် နှလုံးသားကို ပြန်လည်ဆိုးစိုက်ဆုံးမပစ်လိုစိတ်တွေလည်း တစ်စုံစိတ်ထက်ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

“အဲဒီစကားကို ရှင်မပြောပြီးပြီ ... ဪ ... ရှင်က ဒေါက်တာအောင်လှိုင်သွား မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ...”

“အသေအချာစုံစမ်းကြည့်ပါ ... စုံစမ်းပြီးမှ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပါ ... အိုက္ကာ ... ကိုယ် မခံစားနိုင်တော့ဘူး ... အားလုံးအဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြလိုက်တော့မယ် ... ထိပ်ထား

သေသေချာချာ နားထောင်ပါ ...”

“ကောင်းတယ် ... အဲဒီလို ပြောပြမှပဲ တွန့်မ သိရတော့မှာပေါ့ ... လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကို မသိရလေ ရင်မဲလိပ်ခံတည်းလည်းဖြစ်လေနဲ့ ... တွန့်မကိုယ်၌လည်း ခံစားရခက်နေတာ ကြာပြီ ... ဟုတ်တိုင်း နှစ်ရာကတည်းက ရှင်ပြောပြပါ ... အပြစ်ရှိရင်လည်း သက်ညှာစွာစဉ်းစားပေးမယ် ဟုတ်ပြီနော် ...”

“ဒီလိုပါ ထိပ်ထား ... မင်းကို စတင်ပြီး ဖုန်းဆက်လို့ ဝက်ခုံတဲ့သူဟာ မင်းကို ကိုက်ဖြိုက်ပြီး မဖွင့်ပြောရလို့ မင်းရဲ့မာန်မာနကို လန့်စိတ်လို့ ... ကိုယ်တိုင်ရင်မဖွင့်ရုံခုံတဲ့သူဟာ မင်းသိထားတဲ့ ဆေးကျောင်းသားလေး ကျော်ဇင်မင်းထွန်းပါ ...”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ... မျက်လုံးခွဲစိတ်ရင်း အာရုံကြော ချွတ်ယွင်းသွားတဲ့ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းပါ ... ကျော်ဇင်က မင်းကို ဖုန်းနဲ့ ဆက်သွယ်ရင်ဖွင့်ရင်တောင် မင်းက အဖြင့်လို မှန်းတဲ့သူဆိုတော့ ... ဆေးကျောင်းသား ကျောင်းသူ မရှင်း

လေးပုဒ်

ဝိသေသ

ချင်းကို အထင်မကြီးဘဲ လက်ခံစကားမပြောမှာစိုးလို့ ... သူ့သူငယ်ချင်း အောင်လင်းခိုင်ရဲ့ဦးလေး ဒေါက်တာအောင် လှိုင်ဘွားရဲ့အညွန့်ဘွဲ့တွေကို အငှားယူသုံးပြီး ဟန်ဆောင် ပြောလိုက်တာပါ ...

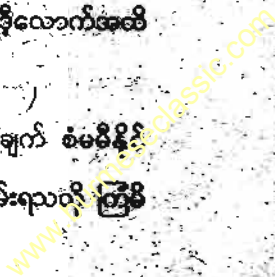
“တောက် ...”

“ကိုယ့်စကားကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပြီးဆုံးသွားအောင် နားထောင်ပေးပါ ... အဲဒါမှ ဇာတ်ရည်လည်မှာမို့လို့ပါ ... ကျော်ဇင်နဲ့ ထိပ်ထားတို့ တစ်နှစ်ခွဲလောက်အထိ ဖုန်းပြောလို့ အဆင်ပြေနေတဲ့ ကာလမှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား အစစ်က မြန်မာပြည်ကို ပြန်လာတော့မယ်ဆိုတော့ ... တစ်လလောက်တည်းက ကျော်ဇင်ကြိုတင်သတင်းထားခဲ့ပြီး စိတ်ပူမိနေခဲ့တယ် ... အဲဒီကာလမှာပဲ ကျော်ဇင့်မျက်လုံးထိ ခိုက်မိပြီး ခွဲစိတ်ရမဲ့အခြေအနေဖြစ်လာတယ် ... ခွဲစိတ်မဲ့ ဝါရုဂ္ဂကြီးတွေရဲ့စကားအရ ခွဲစိတ်ရင်းနဲ့ အာရုံကြောပါ ထိနေတာမို့ ထိခိုက်မိသွားရင် ... ကျော်ဇင် စိတ်ရောဂါ ဖြစ်သွားနိုင်တယ် ... ဒါကို ကျော်ဇင်က ဖြိုသိနေလို့ ကိုယ့်ကိုခေါ်ပြီး မင်းနဲ့ ဖုန်းပြောဖြစ်တာတွေ အကုန်ပြော

ပြတယ် ... ကျော်ဇင်နဲ့ ကိုယ်က အဆင်မပြေတာ ... ဖုန်းထဲမှာဆို ခွဲရခက်တယ်လေ ... သူငယ်ချင်း ခုန့်ဖွင့် ဘက်တွေလည်း ဖြစ်တော့ ကိုယ့်ကို အကူအညီထောင်း တာပါ ... သူ့အာရုံ ကြော ထိခိုက်သွားရင် ... ဖုန်းမထက် နိုင်တော့ဘူး ကိုယ်က ဆက်ပြီး ဟန်ဆောင်ပေးဖို့ တာဝန် လွှဲပေးလိုက်တဲ့သဘောပါ ... သူ့ရဲ့ အာရုံကြောထိခိုက်မှုကို သူ့မိဘတွေက ရအောင်ကုကြမှာပဲ ... အခုလည်း ပြည်မမှာ သွားကုနေလောက်ပါ ပြီ ... အဲဒီလို ကုသလို့ ပြန်ရောက် လာရင် တာဝန်လွှဲပေးထားတာကို သူပြန်လက်ခံယူမယ် ... ကျော်ဇင်ပြီးအောင် ကြိုးစားပြီး ဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှ ထိပ် ထားကို အဖြစ်မှန်တွေ အားလုံးဝန်ခံပြီး လက်ထပ်ခွင့် တောင်းမယ် ... ဒီလိုသဘောနဲ့ ဖုန်းအဆက်အသွယ် ပြတ်သွားမှာစိုးလို့ ကိုယ့်ကို တာဝန် လွှဲပေးခဲ့တာပါ ...”

“ရှင် ... ရှင်တို့ ကျွန်မအပေါ်မှာ အဲဒီလောက်အထိ အကြံကြီးခဲ့ကြတာကိုး ...”

“ထိပ်ထားရယ် ... မင်းရဲ့မျှော်လင့်ချက် စံမခံနိုင် တော့ ... စိန်သမ္မာ တုံးခဲ့ပြီး တံချွန်နဲ့ လှမ်းရာသီ ကြိမ်

လရောင်ချို

ကြားကြုံဖြစ်သွားတဲ့ သဘောပါ ... အဲဒီမှာတင် ကျော်
 စင်လည်း ဆေးကုနေတုန်း ပြည်ပက ပြန်ရောက်လာတဲ့
 ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို ထိပ်ထားက သူ့ဆီဖုန်းဆက်
 နေတဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအမှတ်နဲ့ သွားပြီး ပြော
 တာဆိုတာတွေ ဖြစ်ကုန်တယ် ... အဲဒီမှာတင် အဲဒီဒေါက်
 တာက အောင်လှိုင်ဘွား ထိပ်ထားကို သတိထားမိသွား
 တယ် ... စိတ်ဝင်စားသွားတယ် ... အဲဒီလိုဖြစ်နေတာကို
 အောင်လင်းခိုင်က စောင့်ကြည့်ရင်း သိနေတယ် ... ဒီ
 ကောင်အောင်လင်းခိုင်က ကျော်စင် ကိုယ့်ကို လျှို့ဝှက်တာ
 ဝန်ပေးထားတာကအစ ရောင်းနားထောင်ပြီး သိနေတော့
 တာ ... အဲဒီသိတာတွေကို သူဦးလေး ဒေါက်တာအောင်
 လှိုင်ဘွားကို ပြောပြလိုက်တယ် ... ဒီမှာတင် ဒေါက်တာ
 အောင်လှိုင်ဘွားအတွက် နေရာကြိုခင်းပေးထားသလိုဖြစ်ပြီး
 အခန့်သားနဲ့ ရွှေ့လဲရောထိုင်ပြီး အယောင်ဆောင်နေရာမှာ
 အစစ်ဝင်ရပ်ပြလိုက်တော့တာပဲ ... အောင်လင်းခိုင်က သူ
 ဦးလေးကို ထိပ်ထားနဲ့ အရမ်းသဘောတူနေတယ်လေ ...
 ကျော်စင်ကို ကတိပေးပြီး ဖုန်းနဲ့ဆက်သွယ်နေရတဲ့ ကိုယ့်ကို

မုန့်သုခဲတု

ဖုန်းပြောတာ ဖြတ်တောက်ခိုင်းတယ် ... မဖြတ်တောက်
 ခင် သူဦးလေးကို ထိပ်ထားအနားကို ပိုရောက်သွားဖို့ အပို
 အတို့လေးတွေ လုပ်ခိုင်းတယ် ... ကိုယ့်က လက်မခံဘူး
 ကျော်စင်အတွက် ကတိပေးထားတာကို စောင့်ထိန်းတယ်
 အဲဒီမှာတင် ကိုယ်နဲ့ အောင်လင်းခိုင်ကို သဘောထားကွဲပြီး
 လမ်းခွဲဖြစ်လိုက်ကြတယ် ... အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ထိပ်ထားနဲ့
 လာတွေ့တဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက တစ်ယောက်
 ဖုန်းနဲ့ လှမ်းဆက်နေတဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအစည်းစံ
 ကိုယ်က တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ... စကားပြောတာ ဖုန်းဆဲ
 မှာ တစ်မျိုး ... အပြင်မှာ တစ်မျိုးနဲ့ အချိတ်အဆက်တွေ
 လွှဲနေရတာပေါ့ ... ”
 “အို ... အံ့ဩစရာ အရမ်းကောင်းလိုက်တာ ... ဒီလို
 ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်က ဒီလိုမျိုးလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာ
 ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား ... ”
 “ထိပ်ထားကိုလည်းတွေ့နေတဲ့ဒေါက်တာအောင်လှိုင်
 ဘွားကလည်း ... ထိပ်ထားနဲ့ သူ သံယောဇဉ်ခိုင်ပြီး ဘာတဲ့
 အခါတုမှာ အဲဒီလျှို့ဝှက်ချက်တွေကို ဖွင့်ဟဝန်ခံပြီး ... ထိပ်

ထားခါက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းခံဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာဖြစ်
မှာဟိ ... အားလုံးဟာ ထိပ်ထားကို ချစ်မြတ်နိုးကြတဲ့ နေရာ
မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရဖို့ အတ္တတွေ ကြီးကုန်ကြတာပါ ... အဲဒီအထဲ
မှာ ကိုယ်က ထိပ်ဆုံးကပါတဲ့ သူပေါ့ ... အဲဒါကြောင့် လျှို့
ဝှက်ချက်ကြီးကို ဖွင့်ချပစ်လိုက်ပြီလေ ... ထိပ်ထားအနေနဲ့
ကျော်စဉ်ကို မူလပထမဖြစ်လို့ သနားစရာလူဖြစ်လို့ ... ရွေး
မယ်ဆိုရင်လည်းရွေးပါ ... စံမမိလို့ မရွေးချင်လည်း သဘော
ပါပဲ ... ဒီလိုပဲ ဒေါက်တာအောင်လိုင်ဘွားက စံမိလို့ ရွေး
ချင်ရွေးပါ ... မရွေးချင်လည်း သဘောပါပဲ ... ကိုယ်ကတော့
တိုယ့်ကိုရွေးပါလို့ ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး ... မျှော်လည်း
မမျှော်လင့်ဘူး ... အခြေအနေချင်းက မိုးနဲ့ မြေ ... နေနဲ့
ရေလို ခြားနားလွန်းနေတာကြောင့်ပါ ... ”

သူထံမှ စကားထွက်ပေါ်လာနိုးဖြင့် ထိပ်ထားခထ စောင့်

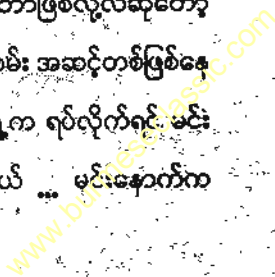
ပြီး နားထောင်ငြိမ်သက်နေလေ၏။ ပြီးမှ ...

“အဲဒါတုန့်လှုပ်စရာ ကောင်းလွန်းလို့ ဘာပြန်ပြောရ
မယ်မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး ... အခုပြောနေတာ ကြိမ်း
သေလား ... တကယ်လား ... ”

“ကြိမ်းသေပါ ... တကယ်ပါ ထိပ်ထား ... ”

“ယောက်ျားတွေ လန့်စရာကောင်းတာ အဲဒီလို ဉာဏ်
နိဉာဏ်နက်တွေများလို့ပဲ ... ”

“အခုပတ်သက်မှုထဲက ... လူသုံးယောက်ဟာ မင်း
အပေါ် ချစ်လွန်းတဲ့ စိတ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ရွှေ့ချော်အံ့မှားကုန်
ကြရတာပါ ... ကိုယ်က ကျော်စဉ်ကို ခွဲထုတ်ပြီး အရွေး
ချယ်ခံခိုင်းလိုက်တဲ့အတွက် ... ကတိဇာတ်လုံးကို ဖောက်
ဖျက်မှုအတွက် ပြန်လည်ပေးဆပ်လိုက်တယ်လို့ပဲ သဘော
ထားပါတယ် ... မင်းရွေးချယ်မဲ့လူစာရင်းမှာ ကိုယ်ပါနေမှာ
မဟုတ်ပါဘူး ... ကိုယ်က မင်းခေါ်က ဘာမှမရယူလိုဘဲနဲ့
မင်းကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းစွာနဲ့ အဝေးက ရင်ခုန်နေမဲ့ သာမန်
လူတစ်ယောက်ပါ ... မင်းတို့ ချစ်နေရရှိနဲ့ ကိုယ်အတွက်
ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ ... မင်းကို လွမ်းနေရရှိနဲ့ ကိုယ် ... ကိုယ်
ကြေကွဲစမ်းနည်းနေတတ်ရပါပြီ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့
ကိုယ်လိုကောင်က သူညာပါ ... အမြဲတမ်း အဆင့်တစ်ဖြစ်နေ
တဲ့ မင်းနဲ့ တွဲစပ်လိုက်ရင် ... မင်းရှေ့က ရပ်လိုက်ရင် မင်း
ကို နှိမ့်ချဆွဲခေါ်သလို ဖြစ်သွားဦးမယ် ... မင်းနောက်က

လရောင်ချို

လှိုင်းပြန်ရင်လည်းကို မင်းကို အဆင့်(၁၀)အထိ ဆွဲချသူလို
ဖြစ်ရသိမ့်မယ် ... ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းအတွက် ကိုယ်ဟာ
ဖျက်မှုဦးမပါ ... မင်းစဉ်းစားဖို့ မလိုအပ်တဲ့သူပါ ... အစက
တော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကော်ကောင်လို့ ထင်နေမိသေးတယ်
အခုတော့ ... ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်နားလည်စွာနဲ့ ရင်ထဲရှိတာ
မင်းသိအောင် ပြောလိုက်ရင်ပဲ ကျေနပ်သွားပါပြီ ... ”

သူ့စကားသံတွေ တုန်ခတ်နေ၏။ တစ်ဖက်မှ ဖုန်းနား
ထောင်ပြီး ပင့်သက်ကျိတ်ရိုက်သံကို ဆုံသုံလေးကြားလိုက်ရ၏။

“ဒါဆို ... ရှင် ... ရှင်ဟာ ... ဟိုလူ ... ဘုန်းမာန်စ
ဆိုတဲ့ လူမဟုတ်လား ... ”

သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းအေးစက်သွား၏။ တစ်ဖက်
မှ မဟုတ်လားဆိုတာ ဆတ်တတ်တတ်လေခံကာ သူ့ကိုလှန့်လိုက်
သလို ဖြစ်သွားရ၏။ သို့ငြား ရှိသမျှ အင်အားစုစည်းလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... ”

ဟု ဝန်ခံပြောကြားလိုက်၏။ အိဝန်ခံမှုကို စံထိပ်ထား
ချက်ချင်းတုံ့ပြန်လိုက်ပုံက ...

“ဘုရား ... ဘုရား ... ”

တုန်းချစ်ပုံတု

ဟု နှစ်ခွန်းတည်းသာ ဆိတ်လန့်ကြား ဘုရား
ဖုန်းချသွားခြင်းမျိုးသာ။

လေက

ရေမြေ

လေက

ရေမြေ

ရေမြေ

ရေမြေ

ရေမြေ

ရေမြေ

ရေမြေ

သဲသောင်မွေပေါ်မှာ တုတ်တစ်ချောင်းဖြင့် အထက်ပါ
အကို ရေးခြစ်ပြီး သူထရပ်လိုက်၏။ လက်ထဲမှ သောက်လို့ကုန်
သွားသော ဘီယာဘူးခွံကို ရေလှိုင်းအနားသတ်တွေရှိရာ လှမ်းပစ်
လိုက်၏။ လေက ဆန်တိုက်နေ၍ ဘီယာဘူးခွံက လေသင့်ဖြင့်လွင့်
ပြီး သူနုပူကို 'တောင်'ခနဲ ပြန်မှန်၏။

သို့မဟုတ် ကို သူရယ်ကြည့်လိုက်၏။ ရယ်သံ ထွက်၊ ရင်ထဲ
မှာ ငြိမ်သက်နေသံတွေသာ ကြားနေရသလိုပင်။ သဲသောင်ပြင်ပေါ်
နှုတ်ထောက်ဆိုင်ရင်း တုတ်တစ်ချောင်းနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ရေးခြစ်
ပစ်လိုက်၏။

ထိမ်း ... ထိမ်း ... ငါ့အိပ်ခန်းမှာ ... ထိမ်း ... မင်းမောင်
ငါ့အိပ်ခန်းမှာ ... ချစ်သူတွေနဲ့အတူ ... လည်း ... မင်းမောင် ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...
နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ... နားထောင်ဖို့ ...

နောက်တစ်နေ့ တစ်ည ... နောက်တစ်နေ့ တစ်ည ...
နောက်တစ်နေ့ တစ်ည ... နောက်တစ်နေ့။
နားနေခန်းမှ အလုပ်ဝင်ဖို့အတွက် ယူနီဖောင်းလဲနေစဉ်
မှာပင် အခန်းပေါ် ရဲထွင်ရောက်လာပြီး ...
“ကိုယ့်နားခန်းမှာ ဖုန်းလာနေတယ် ... ကောင်တာ
က ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ...”

သူအံ့သြသွား၏။ ဟိုတယ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးထားခဲ့သည့်
အသိမိတ်ဆွေမရှိ။ သူလိုလူကို ဆက်သွယ်မည့်သူဆိုလို့ စာသင်ပို့က်
ကျောင်းဆရာတော်သာ အလုပ်အစ်မေးသည် ဒကာကြီးထံမှ ဖုန်း

နံပါတ်တောင်းပြီး ဆက်ဖို့ အကြောင်းရှိ၏။

ကောင်တာရှိရာ ရောက်လာတော့ ဖုန်းချသွားပြီ။ ခဏနေ ပြန်ခေါ်လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း ကောင်တာထိုင်နေသူက ပြော၍ ခေတ္တစောင့်နေမိ၏။ မလာလောက်တော့ဘူးထင်မှ ဖုန်းမြည်လာ၏။

“ကိုဘုန်းရဲ့ ဖုန်း ...”

“ဟဲ့လို ...”

“ဘုန်းမာန်လေး ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ် ...”

“ကျွန်မ ဆွိုတီပါ ...”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ရှင်ပြောတာ အားလုံးမှန်နေတယ် ... အစကတော့ ထိပ်ထားစိတ်တွေ အရမ်းဆိုးနေတာ ... နောက်တော့ ရှင်အမှန်ကို ဝန်ခံရုံတယ် ... ပြီးတော့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားဟန်ဆောင်ပြီး ဆက်တုန်းက ရှင် ဘာတွေအပြောကောင်းလိုက်သလဲတော့ ဗသိဘူး ... ရှင်လို ဘာမှမဟုတ်တဲ့လူမျိုးတို့ ထိပ်ထား အရေးတယူနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ဆီဖုန်း

၇ နေပြီ သူရဲပုံတူ

ဆက်ခိုင်းတဲ့ အထိဖြစ်လာရတော့တာပဲ ... ဒီဖုန်းနံပါတ်ရအောင် စုံစမ်းခဲ့တာကိုလည်း ကြည့်ပါထား ... ရှင့်အပေါ်ထိပ်ထား သံယောဇဉ်ထားတဲ့ သက်သေပေါ့ ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ရှင့်ကို ထိပ်ထားက ဆယ်တန်းစာမေးပွဲပြန်ဖြေနိုင်ဖို့ အစစအရာရာ ကျွန်မကို အကူအညီပေးဖို့ တာဝန်ပေးသွားတယ် ... ရှင်နဲ့ ရှင့်သူငယ်ချင်း ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတို့ တာဝန်လွှဲပေးသလိုမျိုးပေါ့ ...”

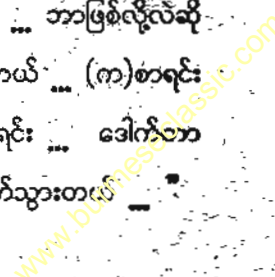
“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ရှင် အဲဒီစကားပဲ ပြောတတ်တော့သလား ...”

“ကျွန်တော် အံ့ဩဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေလို့ပါ ...”

“သိပ်ပြီး ဝမ်းသာစရာမနေနဲ့ဦး ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ရှင်က အောင်မှတ်ရရှိတင် ရတယ် ... (က)စာရင်းတောင် မဟုတ်သေးဘူး ... (ခ)စာရင်း ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကတော့ အောဒီထွက်သွားတယ် ...”

“ဗျာ ...”

လရောင်ချို

“ဟုတ်တယ် ... ထိပ်ထားက ဒေါက်တာအောင်လိုင်
ဘွားရဲ့ ပရိုဂျက်လုပ်တာကို လက်ခံလိုက်တာ ... အခုဆို
ထက်ထပ်ဖို့တောင် မြင်ဆင်နေကြပြီ ...”

အပေါ်မြောက်တင်ပြီးမှ ရိုက်ချခံလိုက်ရသည့် ဘောလီ
ဘောလီ သူ့မှာ နာကျင်ကြေကွဲသွားရ၏။ မျှော်လင့်ချက်ရေးရေး
ကလေး တွေ့လိုက်ရပြီးမှ ပိန်းပိတ်အောင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရ
ပြန်လေပြီ။

“သူတို့ အလျင်စလို လက်ထပ်ကြမှာတော့ မဟုတ်
သေးဘူးနဲ့ တူတယ် ... ဒီနှစ်စာမေးပွဲဖြေပြီးရင် ... နွေရာသီ
အပန်းဖြေခရီးအဖြစ် ရှင်ရှိတဲ့ နေရာကို ရောက်လာဖို့တော့
ထိပ်ထားပြောနေတာပဲ ...”

ခံစားချက်တွေ ဖိစီးနေ၍ သူ ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ဆို့တီ
က ကြည်ရွှင်သောလေသံဖြင့် ...

“ဘယ်လိုလဲ ... ရှင်ရဲ့ဝမ်းသာမှုတွေ သံထဲရေညွှန်ဖြစ်
သွားပြီ မဟုတ်လား ... မမျှော်လင့်ပါဘူးဆိုပြီး မျှော်လင့်
နေတဲ့ တိတ်တခိုးစိတ်လေး ကျိုးပဲ့သွားသလို ဖုန်းထဲက
တောင် အတိုင်းသား ကြားလိုက်ရတယ် ... ဟိဟိ ...”

ဝိနော့သုဂဲပုံတ

“ကျော်ဇင့်အပေါ်ရော ထိပ်ထား ဘယ်လိုဆွဲပြန်လိမ့်
သလဲ ...”

“အောင်မှတ်တော့ မေးမှာပေါ့ ... (က)စာရင်းနဲ့ ဝုဏ်
ထူးတစ်ခုမှ မပါတာတော့ သေချာတယ် ...”

“ဆို့တီ ဘာထပ်ပြောဖို့ ကျန်သေးလဲ ...”

“ရှင်ဟန်မဆောင်နိုင်တော့လောက်အောင် ဝမ်းနည်း
သွားပြီလား နတ္ထိ ...”

“ကျွန်တော် လုပ်ငန်းခွင် ဝင်ရဦးမယ် ... မန်နေဂျာ
က ပုန်းကြွားကြွားပြောတာ သိပ်မကြိုက်ဘူး ...”

“ဒီမှာ နတ္ထိ ... တို့လည်း အားအားယားယား ဆက်
နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော် ... စာမေးပွဲအတွက် စာတွေ

ကျက်နေရတာနဲ့ မအားပါဘူး ... ထိပ်ထားက တာဝန်လွှဲ
ပေးလိုသာ ကြိုတင်အကြောင်းကြားရတာ ... ရှင်တို့

စေတနာရှေ့ထားပြီး ကူညီနိုင်ဖို့က နောင်နှစ်ကျောင်းဖွင့်
ချိန်လောက်မှပဲ အကောင်အထည်ဖော်ရမှာ ... ဒါကလည်း

ရှင်ဆန္ဒရှိမှပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒါပဲနော် ...”

“ခဏလေး ... ထိပ်ထားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှင့်ကိုယ်ရှင် တွန့်ဆုံးသွားပြီလို့လဲ မရွှေ့လင့်နဲ့ဦး ... ထိပ်ထားက ဒေါက် တာအောင်လှိုင်ဘွားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သမိုင်းနောက်ကြောင်း ပြန်လှန်စစ်နေတယ် ... ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားမှာသာ ငယ်ချစ်ဦးတွေ ပထမရည်းစားတွေရှိခဲ့ရင် ... ဒေါက်တာ အောင်လှိုင်ဘွားဟာ အလိုလို အပယ်ခံထိသွားပြီ ... အဲဒီ အချိန်ကျရင် ရှင်မျှော်လင့်ခိုင်ခွင့်ရှိသေးတယ် ... ကုန်တုလူ တွေအတွက်ဆိုရင်တော့ ... ထိပ်ထားရဲ့စံတွေ လျော့ချင် မှ လျော့မယ် ... ရှင့်ကိုတော့ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်ခဲ့ကြဖူးတဲ့ ဖုန်းဇာတ်လမ်း သံယောဇဉ်နဲ့ စံတွေလျော့ပြီး (ခ)စာရင်း နဲ့ အောင်လက်မှတ်ပေးတာကိုပဲ တွက်ကြည့်တော့ ...”

“ကျွန်တော် အဆုံးစွန်အထိကို တွေးတောမျှော်လင့်ပြီး သားပါ ...”

“ဘာတွေ တွေးတော မျှော်လင့်ထားတာလဲ ... အဲ ဒါအသာထားပါဦး ... ရှင့်ကိုလည်း မေးရဦးမယ် ... ရှင့်မှာ

ကော ငယ်ချစ်ဦးတွေ ချစ်သူရည်းစားဟာ ငါတို့လိုမျိုး ချစ် သူဖြစ်ရသူတွေ ရှိနေသေးလား ...”

“ထိပ်ထားဟာ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ ပထမဦးဆုံးသော နံပါတ်တစ်ပါး ဆို့တီ ...”

“အခုလိုပြောတော့ အချိန်ရသေးလား ... ဟင်း ... မသိတာမှတ်လို့ ခုနအခြေအနေမကောင်းဘူးဆိုတော့ ... ညောင်နာနာအသံနဲ့ ဖုန်းချပစ်မလို့ ... အခု အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုတော့ ... လေသံက တစ်မျိုးဖြစ်လာပြန် တယ် ... ဂျူတီကိုတောင် သတိမရတော့ဘူး ... မန်နေဂျာ ဆုမှာလည်း မကြောက်တော့ဘူးလား ...”

သူ့အရှက်ပြေ ရယ်၏။ တစ်ဖက်မှ ...

“ဒါပဲ ... ဒါပဲ ...”

ဟုခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောကာ ဖုန်းချသွား၏။ သူ ဘယ် လိုနားလည်ရမည်မှန်း မသိတော့။ တစ်ခုခုပဲပေါ့ဟုသာ ဖြေတော့ တွေးလိုက်ရသည်။ တစ်ရာ ရာခိုင်နှုန်းမှာ တစ် ရာခိုင်နှုန်းသာ ရှိသော မျှော်လင့်မှုလေးအပေါ်မှာ သူ မရှင်သန်ချင်။ ထိပ်ထားနှင့်ပတ်သက် ၍ ဒွိဟအမြင်ပေါ်လာ၏။ အမြင်တစ်မျိုးက ...

လရောင်ချို

စံထိပ်ထားမှာ မှန်ရာစိတံထား ဝင်လာလေပြီ။ ကျန်
အမြင်တစ်မျိုးမှာက ...
စံထိပ်ထား ... ဉာဏ်သိပ်များမှာ လန့်၏။

ငါ့အပြုအမူပုံစံ

နေရာသီအပန်းဖြေကာလရောက်လာ၍ အပန်းဖြေခရီး
သည်တွေ ကမ်းခြေဆီ အရောက်များလာကြ၏။ ဝိုးနှင့် ဆောင်းမှာ
အလာကျွမ်းသလောက် နေရာသီမှာတော့ ပွဲတော်တမျှ စည်ထား
လှ၏။ ဟိုတယ်အခန်းတိုင်းမှာ တည်းခိုသူအပြည့်၊ တစ်ဖွဲ့ထွက်
တစ်ဖွဲ့ဝင်ဖြင့် ကြိုတင် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားမှသာ တည်းခိုနိုင်၏။

ငွေကြေးပြည့်စုံသူများသာ အလာများသောနေရာ၊ သုံး
ဖြန်းလည်ပတ်နိုင်သူတွေ ပေါများ၍လည်း ဘုန်းမာန်မမှာနားရသည်
မရှိ။ နေရာသီမှာ ပင်ပန်းသလို၊ ပျော်ဖို့လည်း ကောင်း၏။ ကျောင်း
စားမေးပွဲတွေအားလုံး ဖြေဆိုပြီးစီးချိန်မှ လူပိုစည်ယားမည်ဖြစ်
သည်။

လရောင်ချို

နေရာသီရောက်လာသည့်ကာလအထိ ဘုန်းမာန်ခမှာ မြို့ပြနှင့် ဆက်သွယ်ရာနေရာဆို၍ ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတို့ တစ်အိမ်သာ ဖုန်းခေါ်ဖြစ်၏။ အောင်လင်းခိုင် သဘောတက်သွားသည်ဟုသာ ကျော်ဇင်မိခင်ပြောပြ၍ သိရ၏။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ ထောက်ပံ့မှုနှင့် တက်သွားခြင်းဖြစ်လိမ့်မည်။

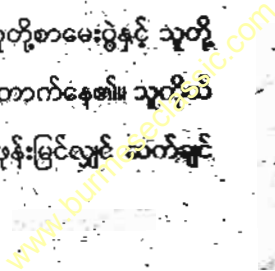
ကျော်ဇင်အခြေအနေမှာ ပြည်ပမှ ဆေးကုပြီးပြန်လာ ကတည်းက တစ်မျိုးပြောင်းလဲသွား၏။ ယခင်က ဖြစ်ပျက်သမျှကို အတိတ်မေ့သလို ဖြစ်သွားပြီး လက်ရှိတဝကို စိတ်သစ်လူသစ်နှင့် ကျန်းကျန်းမာမာ နေထိုင်နိုင်နေလေပြီ။ ပျက်စီးသွားသော မျက်လုံး နေရာမှာ မျက်လုံးအတူ ပြန်ထည့်ထား၏။ ကျောင်းပြန်တက်၍ မရတော့။ မိဘတွေက စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ထူထောင်ပေး၏။ အိမ်ထောင်ရက်သားချပေးဖို့ စီစဉ်၏။ မိဘတွေစီစဉ်သော စန္ဒာ အောင်ဆိုသည့် အိမ်တွင်းအလှဆင်သင်တန်းဆရာမလေးကို ကျော်ဇင်ကိုယ်၌က သဘောကျနေ၏။

မကြာသောကာလမှာပင် ကျော်ဇင်နှင့် စန္ဒာအောင်တို့ လက်ထပ်ဖြစ်သွားကြ၏။ မင်္ဂလာပွဲကို သူလာဖို့ ဖိတ်သော်လည်း အကြောင်းပြ ငြင်းခါပြီး လက်ဖွဲ့ပစ္စည်းသာ ပို့လွှတ်လိုက်၏။

ကျော်ဇင်မင်းထွန်းနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကတိတွေ အစဉ် ထိန်းမှုတွေ၊ စည်းဘောင်တွေ တစ်ခန်းရပ်သွားရလေပြီ။ သာသနာ လူသစ်၊ အချစ်သစ်နှင့် ကမ္ဘာသစ်မှ ဘဝဟောင်း၊ သူငယ်ချင်းဟောင်း၊ ချစ်သူဟောင်း၊ ကမ္ဘာဟောင်းတွေ လုံးဝမေ့လျော့ပြီး ကျော်ဇင်မင်းထွန်းတစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့နေနိုင်ပါစေ တော့။

သူ့မှာသာ ဟိုမရောက် သည်မရောက်နှင့် ပညာလည်းမစုံ၊ စီးပွားရေးကလည်း လခစား၊ ကျောင်းတိုင်ဆရာတော်ကြီးက နွေတစ်ရာသီပြီးလျှင် မြို့ပြက နွေရာသီအကုန်လောက်မှာ ဖွင့်မည့် ရေကူးကန်မှာ သူ့ကိုသင်တန်းနည်းပြခန့်ပြီး လစာကောင်းကောင်းပေးမည်ဟု ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ထား၍ ဆရာတော်ကြီးက အမှာပါးလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။ နွေတစ်ရာသီမှာ သူ့စိတ်ပါလက်ပါ လုပ်ပေးရတော့မည်။ စိုးနှင့် ဆောင်းကာလမှာ အလုပ်ပါးပြီး နားခိုရချိန် များခဲ့သည် မဟုတ်လား။

ထိပ်ထားနှင့် ဆွီတီတို့ကလည်း သူတို့စာမေးပွဲနှင့် သူတို့ အလုပ်ရှုပ်နေခဲ့ကြ၍ အဆက်အသွယ် ပြတ်ကောက်နေ၏။ သူတို့သိ၌ကလည်း ဖုန်းဆက်ရမှာ ဝန်ခံလေးနေ၏။ ဖုန်းမြင်လျှင် ဆက်ချင်

လရောင်ချို

စိတ်ပေါက်မှာစိုးနိုးဝေးဝေးရှောင်နေတတ်ခဲ့၏။ တာဝန်လွှဲခံရသော ဆွီတီလည်း ထေရဝါဒစာကျက်နေ၍ ဖုန်းမဆက်နိုင်ဖြစ်ဟန်တူ၏။

စာမေးပွဲတွင် အားလုံးပြီးစီးချိန်မှာတော့ သူ့ထံကို ဖုန်း ဝင်လာကြောင်း လာရောက်အကြောင်းကြားပြန်၏။

ဖုန်းကိုင်ပြီး နားထောင်လိုက်တော့ ထင်ထားသည့်အတိုင်း ဆွီတီဖြစ်နေ၏။ ဒုတိယနှစ်ပြေဆိုပြီးစီးသွားပြီမို့ ပျော်ပါးလန်းဆတ် သော လေသံဖြင့် ...

“ဝမ်းသာစရာသတင်းပြောစရာရှိလို့ နတ္တိဆီကို ဖုန်း ဆက်လိုက်တာ ... အယ်လိုလဲ ... ဒီလိုမြောတာ ကြား လိုက်ရတော့ ... ရင်တုန်ရင်ခုန်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“ဘာသတင်းများလဲ ဆွီတီ ...”

“ဆွီတီနဲ့ ထိပ်ထား ... နတ္တိအလုပ်လုပ်တဲ့ ကမ်းခြေ ကို အဝန်းဖြေခရီးထွက်လာတော့မယ် ... နတ္တိအလုပ်လုပ် တဲ့ ဟိုတယ်မှာ ဘွတ်ကင်လုပ်ထားပြီးပြီ ...”

ဝမ်းသာလုံးဆို့သွားသလို ခံစားလိုက်ရ၏။ သို့ငြား ဝင်တိုင် စံပန်းကို လက်လှမ်းမမီတာ တွေးမိပြီး ပျော်ရွှင်သောခံစားမှုတွေ ရင်ထဲ ပြန်လျှောက်ကျသွားရ၏။ ဝို၍ လျှောက်ကျရပ်ဆင်းသွားစေသော

ဂျီ ချစ်သူရဲ့ပုံတူ

စကားကို ဆွီတီဆက်ပြောလိုက်သည်မှာ ...

“ဒေါက်တာ အောင်လှိုင်ဘွားလည်း ဝါလာလိမ့်မယ် လေ ...”

“ဪ ...”
ဟုသာ သူ့ရေခွက်လိုက်နိုင်၏။

“ထိပ်ထားနဲ့ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတို့ ... အဲဒီ ဟိုတယ်မှာပဲ လက်ထပ်ဖြစ်ကြလိမ့်မယ် ...”

ရင်ကိုပြင်းစွာ ထိမှန်သော ရိုက်ချက်နှင့်တူသည့်စကား သံရည်ပူလောင်းခံရသည့်နှယ် နားထဲ ဆက်ဆက်ခါသွားမိ၏။

“ရှင့်အတွက် စိတ်မကောင်းပါဘူး နတ္တိရယ် ...”
“... ..”

မျက်လုံးစုံမှိတ်ပြီး အသံတိတ် အကြိတ်ထားလိုက်၏။ ကောင်တာက လူက ဖန်ခွက်တွေကို အဝတ်နဲ့ပွတ်ရင်း သူ့အာရုံ နှင့် သူ့မို့ တောင်ထော့၏။ ရပ်နေရာက လဲပြီသွားချင်သည့်စိတ်ကို မနည်းထူမတ်ထားရ၏။

“ကျွန်မတို့ရောက်လာရင် ရှင်နဲ့ တွေ့ရမှာပဲ ... ဒေါက် တာအောင်လှိုင်ဘွားနဲ့အတူ ရှေ့နေနဲ့ တရားသူကြီးတွေပါ

လာမယ် ... အသိသက်သေအဖြစ် ထိပ်ထားက ရှင်နဲ့ကျွန်မ
ကို ထည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ လူငိုထပ်မခေါ်လာတော့ဘူး ...”

“ကောင်း ... ကောင်းပါတယ် ... ခင်မာလေးစဉ်ပဲ
ဟနိုးနိုးမွန်းလည်း ဖြစ်သွားတာပေါ့ ...”

“ထွင်ကြတာလေ ... တချို့ဆို ကျောက်တောင်တက်
ရင်း လက်ထပ်ကြတာနဲ့ လေထီးခုန်ပြီး ဝေဟင်ထဲမှာ လက်
ထပ်ကြရတာနဲ့ ... ရေငုပ်ဝတ်စုံနဲ့ ရေအောက်မှာ လက်ထပ်
ကြရတာနဲ့ ... အနောက်တိုင်းက ထွင်ပြီး လက်ထပ်သလိုမျိုး
ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကလည်း လက်ထပ်ချင်ပါသတဲ့
အဲဒီအကြံအစည်ကို ထိပ်ထားက ပေးတာလို့လည်း ပြော
တာပဲ ...”

“ဪ ...”

“အခု ... သူတို့ လက်ထပ်ကြမှာက ရှင်မောင်းတဲ့
စပီဘုတ်လေးပေါ်မှာတဲ့ ... ဟိုတစ်လောက ဖုန်းဆက်
ကတည်းက ရှင်တာဝန်က စပီဘုတ်မောင်းဆိုတာကို
ကျွန်မစုံစမ်းရမိလို့ ထိပ်ထားကို ပြောပြလိုက်တယ် ... ထိပ်
ထားက အဲဒါကို မှတ်ထားပြီး အခုလို မင်္ဂလာပွဲမျိုးကျမှ

ရှင်ရဲ့ စပီဘုတ်ပေါ်မှာ လက်ထပ်ချင်ပါသတဲ့ ... အဲဒါ နဲ့
အသည်းကွဲပြီးရင်း ကွဲဖို့သာ ပြင်ထားဝေတော့ ...”

“ကျွန်တော့်ကို ရက်စက်ပြချင်လို့ ... အနိုင်ရပြန်
လို့ ကျွန်တော်အသည်းကွဲကို စိမ့်ပြေနေပြေ ကြည့်ချင်ရုံ
လောက်နဲ့တော့ ... အဲဒီလောက် အပင်ပန်းခံစရာမလိုပါ
ဘူး ... သူတို့မြင်ချင်ရင် ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်လိုက်ခေါ် ...
အသည်းဟက်တက်ကွဲပြီး ရောက်လာမှ ... ရှုစားချင်သလို
ရှုစားကြတော့ပေါ့ ...”

“အဲဒါတော့ ထိပ်ထားရဲ့သဘောပဲ ... နတ္တိရေ ဒီမိန်းမ
လုပ်နေပုံတွေကို တို့လည်း အံ့ဩလွန်းလို့ ဒီအတိုင်း လက်
ပိုက်ကြည့်နေရတယ် ...”

“သူ စိတ်ချမ်းသာပါစေလေ ...”

“ထိပ်ထားတင် စိတ်ချမ်းသာဖို့ မဟုတ်ဘူး ... ဒေါက်
တာပါ စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဲဒီလို တမင်စီစဉ်ကြတာပဲဖြစ်မယ်
ဒေါက်တာလည်း ဒီအကြောင်းကို သိလိမ့်မယ် ... လျှို့ဝှက်
အကြောင်းတွေ ပေါက်ဖော်လုပ်သွားတဲ့ ရှင်ကို ပညာရှိနည်း
နဲ့ ဆုံးမနိုင်စက်ချင်လို့နဲ့ တူပါရဲ့ ...”

“ငွေ့ဝတ်စနနဲ့ ပညာရည်ကြွယ်ဝနေကြသူတွေပဲဗျာ လုပ်တိုင်း တင့်တယ်ပါတယ် ... စိတ်ချပါ ကျွန်တော်ရှောင် ထွက်မသွားပါဘူး ... ထိပ်ထားအပေါ်မှာ လျှို့ဝှက်ဟန် ဆောင်မိတဲ့ ပြစ်မှုအတွက် ... ကျွန်တော့်အသည်းတွေ ကွဲ ကွဲကြေကြေ ... ကျွန်တော်လိုက်မောင်းပေးပြီး အံ့ပြစ် ကြေးဇံချပေးလိုက်ပါမယ်လို့ ... ”

“ဟုတ်ပြီ ... ပြောလိုက်မယ်နော် ... ဒါနဲ့ လျှို့ဝှက် ဟန်ဆောင်တယ်ဆိုတဲ့စကားက ... နတ္ထိကိုယ်၌က ထိပ် ထားကို လှည့်ဖြားအရူးလုပ်ချင်ရုံသက်သက်နဲ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ တာကို ဆိုလိုတာလား ... ”

“လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး ... တာဝန်အရ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရပေ မဲ့ ရင်ထဲက စွဲလမ်းတပ်မက်မိခဲ့ရတာကတော့ တကယ်ပါ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အချိန်တိုင်းမှာ ထိပ်ထားသာ သခိုင်းရှိစေ ရမဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးနဲ့ကို ဘာမှမမျှော်ကိုးဘဲ ချစ်မြတ်နိုး ခဲ့တာပါ ဆိုတယ် ... အဲဒီနေရာမှတော့ မြူမှုန့်တစ်မျှန်မျှတောင် ကျွန်တော် ဟန်မဲ့ဆောင်ခဲ့ဘူး ... မရိုးမသားမလုပ်ခဲ့မိပါ ဘူး ... ”

“အင်း ... ဒီလိုစိတ်ထားမျိုးထားခဲ့တာကိုး ... စိတ်ချ ပါ ... ရှင်ပြောသမျှ တစ်လုံးမကျန် မချင်းမချန်ဘဲ ဆိုတယ် ပြန်ပြောပြလိုက်မယ် ... ကိုယ့်စိတ်ကိုသာ နိုင်အောင်တိုင်း ပြီး ဖြေသာနေသာသလိုသာ စောင့်မျှော်နေတော့နော် အခု ဖုန်းဆက်ပြောချင်တာကတော့ ဒီလောက်ပါပဲ ... ”

ဖုန်းချသွားသည်အထိ သူဖုန်းခွက်ကို ဆက်လက်ရှား ထောင်နေမိ၏။ အမှန်မှာတော့ ဖုန်းခွက်ကြီးကိုင်ပြီး အတွေးမျှား ငေးငိုင်းနေမိခြင်းသာ။ ဖုန်းဆက်ဖို့ နောက်လူရောက်လာပြီး နှောင်း ဟန်မှ သူသတိဝင်လာပြီး ဖုန်းခွက်ကို ဖုန်းပုခက်ပေါ် အပြန်ဆင် လိုက်ရ၏။ ပြောင်းပြန်ကြီး တင်မိသွား၏။ စိတ်နှင့် ကိုယ် မကပ် သောအခါ လုပ်သမျှ အမှားတွေသာဖြစ်ပေါ်လာသည်။

စံထိပ်ထားကတော့ ဉာဏ်သိပ်များသောလမ်းကို တန်း တန်းလျှောက်ဝင်လာချေပြီ။

လရောင်ချို

ဝိ ရေပြိုသုရဲပုံတူ

သွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဧည့်ကြိုတွေ ပျာယာခတ်သွားပြီး ဆွီတီနှင့် စံထိပ်ထားတို့နှစ်ယောက် တည်းခိုဖို့ ဘန်ဂလိုတစ်လုံး ဒေါက်တာ နှင့် သူ့လူကြီးတွေ တည်းခိုဖို့ ဘန်ဂလိုတစ်လုံး သီးသန့်ခွဲပြီး စီစဉ် ပေး၏။

ပြာလွင်သော မိုးသားနှင့် မိုးကုပ်စက်ပိုင်းတစ်ဆုံး ရေပြင် ကျယ်ကြီးသာ ဖြစ်နေသော ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင် ပင်လယ်ကြီးကို ဆွီတီက ဘန်ဂလိုပေါ်မှ လက်ညှိုးထိုးပြီး ထိပ်ထားကို လှမ်းပြနေ ၏။

မကြာပါ။ ဧည့်ကြိုစာရေးထံမှ စုံစမ်းလာဟန်တူ၏။ ထိပ် ထားနှင့် ဆွီတီတို့ သဲသောင်ပြင်ပေါ် လမ်းလျှောက်ဆင်းကြ၏။ ရေလှိုင်းတွေ အနားသတ်ရိုက်ခတ်မှုကို ခံစားကြ၏။ ခရုကမာခွဲ လေးတွေကို လိုက်ကောက်ကြ၏။ သဲနုရွှေပေါ်မှာ အသာလှဲထိုင်ပြီး ရေလှိုင်းတွေ ပြေးတက်လာတာကို အရသာခံကြည့်ကြ၏။ လှိုင်း ခေါင်းဖြူတွေရဲ့ သောင်ကမ်းပါးကို ပုတ်ခတ်သံကိုလည်း နားစွင့် နေကြဟန်တူ၏။

ဆွီတီက စပိဘုတ်ရပ်ထားရာဆီ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်၏။

ဘုန်းမာန်ခေတ် ဆွီတီဖုန်းဆက်ပြီး သုံးရက်မြောက်နေ့မှာ ထိပ်ထားတို့အဖွဲ့ နေ့လယ်ပိုင်းလောက် ရောက်ချလာ၏။ ကားနှစ် စီး၊ ရှေ့ကားမှာဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား၊ ဥပဓိရုပ်ကောင်းကောင်း နှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်ပါလာ၏။ နောက်ကားမှာ ထိပ်ထားလှိုင် နှင့် ဆွီတီ။ ကားတွေဝင်လာတာတည်းက ကမ်းခြေစပိဘုတ်ပေါ်မှ သူ မှန်ဘီလူးဖြင့် လှမ်းချိန်ကြည့်နေမိ၏။

ထိပ်ထားမှာ နဂိုထက်ပို၍ လွတ်လပ်သော ဝတ်စုံကို ဝတ် ဆင်ထား၏။ နေကာမျက်မှန်ကို ငယ်ထိပ်မှာ ချိတ်ထား၏။ ဆွီတီ က ဘောင်းဘီတိုနှင့် ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့်။ ဟိုတယ်ထဲ ခေတ္တဝင်

ထိပ်ထားနှင့် ဆွိတီတို့ လျှောက်လာကြလေပြီ။ သူက စက်ထဲနိုက် ကလိနေဟန်ပြုပြီး မမြင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။

“ဟေ့ ... နတ္ထိ ...”

ဆွိတီက လှမ်းခေါ်၏။ သူရပ်ကြည့်ပြီး စပိဘုတ်ပေါ်မှ ဆင်းကာ ထိပ်ထားတို့ထံသို့ အသာလျှောက်သွားလိုက်၏။ အနား ရောက်ကာနီးမှ ရယ်မလိုလို့၊ တည်မလိုလိုနှင့် ကြည့်နေသော ထိပ် ထားကို သူ့ပြုံးရုံလေး ပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆွိတီက ...

“နတ္ထိက ဒီရောက်မှ တကယ့်ပင်လယ်သားကြီးလိုပဲ အသားတွေလည်း ပင်လယ်လေတိုက်ခံရလွန်းလို့ ကြေးနီ ရောင်သမ်းကုန်တယ်နော် ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆွိတီတို့လာမယ်ဆိုတာ ကြိုသိထား ပါတယ် ... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ထိပ်ထားကို အခုလို လူတိုယ် တိုင် တွေ့မှပဲ ကျွန်တော့်အဖြစ်တွေ အတွက် ...”

ထိပ်ထားက သူမနှုတ်ခမ်းပေါ်မှာ လက်ညှိုးလေးအသာ တင်ပြပြီး ဘုန်းစာန်ခစကားကို ရပ်တန့်စေလိုက်၏။ ဆွိတီက ...

“ရှင်တို့ ပြောနှင့်ကျ ... ကျွန်မ စပိဘုတ်ပေါ်တက်ပြီး ကလိလိုက်ဦးမယ် ...”

ဆွိတီက ခပ်လှမ်းလှမ်း သောင်မှာခေါင်းထိုးထားသော စပိဘုတ်ပေါ် တက်သွား၏။ ထိပ်ထားက ...

“နတ္ထိအဆင်ပြေရဲ့လား ...”

“ဒီလိုပဲပဲ ...”

“ထိပ်ထား ဒီကိုရောက်လာရတဲ့အကြောင်းကို သိပြီး လောက်ပါပြီနော် ...”

“ဆွိတီ ပြောပြထားပြီးပါပြီ ...”

“ဒါဆို ... ဒီညနေပဲ လက်ထပ်စာချုပ်မှာ လက်မှတ် ထိုးပွဲစလုပ်မယ် ... နတ္ထိကိုယ်တိုင် မောင်းပို့ရမယ်နော်”

တမင် အသည်းခွဲလို၍ တကူးတက လုပ်ဆောင်နေရတာ သော ထိပ်ထားကို သူ့အသက်မပါသလို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်၏။ ထိပ်ထားက သူ့စုံစံကို အသေအချာ အကဲခတ်နေ၏။ သူက အဝေး ရှိ ကျောက်ဆောင်တွေဆီ အကြည့်ပို့ရင်း ...

“ကိုယ်ပြုမိမှားနဲ့တဲ့ ပြစ်ဒဏ်အတွက် ပြန်ပေးဆပ်ရမှာ ပဲလေ ...”

ထိပ်ထားက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကျွန်းငယ်လေးဘက် မျက် နှာမူလိုက်ပြီး ...

လရောင်ချို

“နတ္တိတို့ ရှုပ်ခွဲတဲ့ ဇာတ်ရှုပ်ကို တို့ရှင်းနေရတာပါ ...

မကြာခင် အားလုံးရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားလိမ့်မယ် ...”

ထင်လယ်လေရိုင်းတွေ တဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ခတ်အောင် တိုက်နေကြ၏။ လှပသော ကြောင်မျက်ရှင်မလေးရဲ့အကြည့်အောက်မှာ သူ့ကိုယ်သူ နူးညွတ်မခွားမိအောင် မာန်တင်းတောင့်ခံနေရ၏။

“လူကြီးတွေ မပါဘူးလား ...”

“အခုလက်ထပ်တာက အကြိုလက်ထပ်တာ ... လူကြီးတွေက ကျန်းမာရေးမကောင်းလို့ နေရစ်ခဲ့ကြတယ် ... ရန်ကုန်ပြန်ရောက်မှ အခမ်းနားဆုံး အကြီးကျယ်ဆုံး လက်ထပ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပကြမှာလေ ... ဘုန်းမာန်ခကို ဖိတ်ချင်ပေမဲ့ တာဝန်သိကြီးဆိုတော့ ... ဒီအချိန် ဒီရာသီ အလုပ်တွေ ပီနေမှာသိလို့ ... တာဝန်အပျက်မခံစေချင်တာနဲ့ မဖိတ်တော့ပါဘူး ...”

သူနှင့် ထိပ်ထားတို့ ပြောဆိုနေကြစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား လျှောက်လာတာကို မြင်လိုက်ရ၏။

“ထိပ်ထား ဘယ်သူနဲ့များ စကားပြောနေတာလဲလို့

အဝေးက လှမ်းကြည့်နေတာ ... လက်စသတ်တော့ မောင်

ဂ် နေပြီ သူရဲပုံတူ

ရင်ဖြစ်နေတာကိုး ... မောင်ရင် ဘယ်လိုလဲ ဒီမှာအလုပ်လုပ်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား ...”

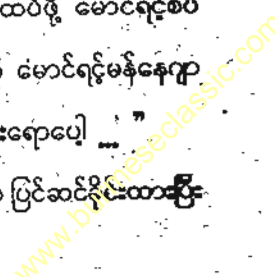
“ဒီလိုပါပဲ ...”

“မောင်ရင်သူငယ်ချင်းအောင်လင်းခိုင်တော့ သင်္ဘောပါသွားပြီ ... မောင်ရင်လည်း တိုးတက်လမ်းခလေး ဘာလေးရှာဦးလေ ... သစ်ငုတ်တိုကြီးလို ထိုင်နေလို့ကတော့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

“စေတနာနဲ့ အကြံပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“မောင်ရင် အပြောအဆိုတွေ ချောင်လာပြီ ... အနေအထိုင်လည်း အရင်ထက် ပိုတတ်လာပုံဖောက်တယ် ... ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ် ... ဒါမျိုးဖြစ်နေမှ အလုပ်ရှင် သဘောကျပြီး အလုပ်တည်မြဲမှာပေါ့ ... ကြီးစားလုပ် ဒီညနေကိုယ်နဲ့ ထိပ်ထားလက်ထပ်ဖို့ မောင်ရင်စပီဘုတ်နဲ့ သွားကြရမှာ ... မောင်ရင်ကို မောင်ရင်မန်နေဂျာက ကြိုမှာပြီး အသင့်ပြင်ဆင်ခိုင်းထားရောပေါ့ ...”

“မနက်ခုနစ်နာရီထိုးကတည်းက ပြင်ဆင်ခိုင်းထားပြီး

လရောင်ချို

... အခုက စစ်ဆေးနေတယ် ... ပင်လယ်ပြင်ဘက်
ဆို လွတ်ချင်ရင် အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ ... ”

သူ့အပေါ် အရသာခံပြီး ထိပ်ထားရှေ့မှ စီးပိုးပြနေသော
ဒေါက်တာကို သူ့သည်းခံခွင့်လွတ်ပေးလိုက်၏။

“ထိပ်ထား ... ဟောဒီတန်းတန်းက လှမ်းမြင်နေရတဲ့
မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားအထိ သွားပြီး ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြ
မယ်လေ ... ပင်လယ်ပြင်ကြီးရဲ့အလှကို တစ်ဝကြီးငေးမော
ခံစားရင်း ဆားနွံသင်းတဲ့ ပင်လယ်လေကို ရှူရှိုက်လက်ထပ်
ရတဲ့ အရသာနဲ့ ပျော်ရတာဟာ ကိုယ်တို့မင်္ဂလာဦးအတွက်
တစ်သက်မမေ့စရာ အထိမ်းအမှတ်ဖြစ်လာတော့မှာပဲ ... ”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့စကားအပေါ်မှာ ထိပ်ထား
အပြုံးနှင့် တုံ့ပြန်နေ၏။ သူက ဆက်ကြားနိုင်စွမ်းမရှိ၍ စပိဘုတ်ရှိရာ
ပြန်လျှောက်လာလိုက်၏။ ဆီပုံယူပြီး ဟိုတယ်ဘက်ကို ခပ်သွက်
သွက်လျှောက်လာလိုက်သည်။

စံထိပ်ထားနှင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတို့ ရယ်မော
ဆံ့တွေ ဆားနွံယူသင်းသော ပင်လယ်လေပြင်းနှင့်အတူ မြိုင်မြိုင်လှိုင်
လှိုင်ပါလာ၏။ ရေမှာပင်ပြောင်ရယ်မောခြင်းအတတ်ကို တစ်ဖက်

ရှုနေပြီ သူရဲပုံတူ

ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်နိုင်ကြပါစေတော့။ ရင်နှင့်သရွှာစိတ်
ဖွင့်ကြွေပြု၍ မဖြစ်သည့်ဘဝ။ ဝဋ်ကြွေးတုံတင်ရှိပါလျှင်လည်း တဲ့
မယူလိုတော့ပြီ။ ဤမျှနှင့်သာ ကျေနပ်စေချင်ပါ၏။

ညနေငါးနာရီမှာ လူစုံတက်စုံရောက်ချလာ၏။ သတို့သား၊ သတို့သမီးက အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေနှင့်။ ဘုန်းမာန်ခအပါအဝင် လူခြောက်ယောက် ပင်လယ်ပြင်သို့ ခရီးထွက်ကြပြီး လက်ထပ်ကြ မည်ဖြစ်သည်။ တစ်စီးစာ အသက်ကယ်ဝတ်စုံလေးစုံသာပါသည်မို့ ရေကြောက်သော တရားသူကြီးဆိုသူ၊ ရှေ့နေဆိုသူနှင့် ဆွီတီတို့ ဝတ်ဆင်ကြ၏။ အလှပျက်မှာစိုး၍ သတို့သား သတို့သမီးဝတ်စုံဖြင့် အသက်ကယ်ဝတ်စုံ အပိုတစ်စုံကို မဝတ်လိုကြ သည်အတိုင်းယူလာ ပြီး ပင်လယ်ပြင်ဘက် ခရီးထွက်လာခဲ့ကြ၏။ အနီးရှိ ကျွန်းကုန်းမြင့် လေးသုံးခုကို ကျော်လွန်ပြီး ရေမိုင်အတန်သင့် ရောက်အောင် ပင်

လယ်ပြင်ထဲ မောင်းဝင်လာခဲ့၏။
ပင်လယ်ရေယာထဲ ရောက်လာလေပြီ။ အဝေးရှိကန်ခြေ ကို ကုန်းမြေတန်းသဖွယ်သာ မြင်ရတော့၏။ ကျွန်းသုံးကျွန်းမှာ လည်း ရေထဲမှာ ထိုးထွက်နေသော ကုန်းကမူထိပ်လေးတွေဝစာ သေးမွှားစွာ မြင်နေရလေပြီ။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားက ရပ်တန့် ခိုင်းလိုက်၏။ မင်္ဂလာအခမ်းအနား စတင်ကြောင်းကို ရှေ့နေကြီးက ကြေညာ၏။ တရားသူကြီးက စာချုပ်စာတမ်းတွေ ဆွဲထုတ်ပြီး သတို့သား၊ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ဖောင်တိန်တစ်ချောင်းစီကမ်းလှမ်း ၏။ ထိုသို့ရှိစဉ်မှာပင် စံထိပ်ထားက ...

“ကျွန်မအပါအဝင် လူသုံးဦး ထိုင်နေကြပါလို့ မေတ္တာ ရပ်ခံအပ်ပါတယ် ... ဒေါက်တာနဲ့ ဘုန်းမာန်ခ ခထာ ဝိနား ကိုလာပါ ...”

စံထိပ်ထားခေါ်၍ ဘုန်းမာန်ခလည်း ဒေါက်တာအနား ကို ရောက်သွားရ၏။ စံထိပ်ထားက ...

“ရှင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ... ကျွန်မကို လုပ်ကြံလှည့် စားခဲ့တဲ့ အဓိကတရားခံနစ်ယောက်ဖြစ်တယ် ...”
ဟု အစချီကာ ယခင်က သူမကို လျှို့ဝှက်ဟန်ထား

လုပ်တာတိုင်းခွဲတာတွေ အကွက်စေ့စေ့ ပြန်လှန်ပြောပြပါလေ
 တော့သည်။ စံထိပ်ထားရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါက်တာအောင်လှိုင်
 ဘွားရော သူပါ မျက်စိမျက်နှာအကြီးအကျယ် ပျက်ကုန်ကြရ၏။
 စံထိပ်ထားက လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ဆိုတီအား သက်သေတိုင်
 တည်ပြီး ရှင်းလင်းပြောပြနေ၏။ ပြောပြပြီးစီးသွားသောအခါ
 စံထိပ်ထားက မောင်းနှင်ခန်းဘက်သွားကာ လှေဦးဖက် အသာ
 လှမ်းထက်ပြီး လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်နှင့် ဖောင်တိန်ကို ချ
 ထားလိုက်၏။ ပြီးလျှင် ရပ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ရှိ ရာကို
 ပြန်လာပြီး ...

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို ဆော့ကစားပြီး လှည့်ဖြားခဲ့တယ်
 အဲဒီအတွက်ကြောင့် ... ကျွန်ဘောက်ကလည်း အလားတူတဲ့
 တုံ့ပြန်မှုမျိုး ပြန်လုပ်ရမှ ကျေနပ်မယ် ... အခုသွားထားတဲ့
 လက်ထပ်စာချုပ်မှာ ရှင်တို့နှစ်ယောက်ထဲက ကြိုက်တဲ့လူ
 အမြန်သွားပြီး လက်မှတ်ထိုးနိုင်တယ် ... လက်မှတ်ထိုးနိုင်
 တဲ့လူဟာ ... ကျွန်မရဲ့သတို့သားပဲ ... ကျွန်မက တစ်နှစ်သုံး
 ရေတွက်မယ် ... သုံးဆိုမှ ရှင်တို့ စလုပ်ရှားပါ ...”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား ရှက်မျက်နှာကြီးနီမြန်းပြီး

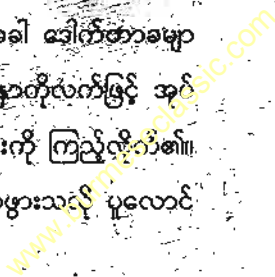
“ထိပ်ထား ... ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ ထိပ်ထား

ရယ် ... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေကွာ ... ကလေးကလား
 အလုပ်တွေ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ ...”

“ဖြစ်ကို ဖြစ်တယ် ... ကျွန်မကို ရှင်တို့ပြုမှုခဲ့တုန်းက
 အဓိပ္ပါယ်ရှိလို့လား ... ကျွန်မအတွက်ကတော့ ဘယ်လိုမှ
 အဓိပ္ပါယ်မရှိတဲ့ စော်ကားခံရမှုသက်သက်ပဲ ... တဲ ... ကြာ
 တယ် ... ရေတွက်မယ် ... တစ် ... နှစ် ... သုံး ...”

အရက်လွန်ပူပျက်ကြီးက ဝုန်းခနဲဆို ခုန်ပျံပြီး လက်ထပ်
 စာချုပ်ရှိရာ အထင်းပြေး၏။ ဘုန်းမာန်ခက ရပ်နေရာမှ မလှုပ်၊
 ကျောက်ရုပ်လိုသာ ငေးကြည့်နေ၏။ ဘယ်သူမှ လှမလိုက်ပါဘဲနှင့်
 ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားတစ်ယောက် အူယားဖားလျားဖြင့် လေ
 တာမှန်ကို အမြန်ကျော်လိုက်စဉ် စပိဘုတ်လူးပြီး အောင်လှိုင်ဘွား
 ရေထဲသို့ ဗွမ်းခနဲ ပစ်ကျသွားတော့၏။ လူကြီးတွေ လန့်ဖျပ်ကုန်ကြ
 ၏။ ဘုန်းမာန်ခက သူ့မှတောဝန်ရှိနေ၍ ရေထဲခိုင်မင်ထိုးဆင်းပြီး
 ဒေါက်တာကို ဆင်းသယ်လိုက်ရ၏။

စပိဘုတ်ပေါ်ပြန်ရောက်လာသောအခါ ဒေါက်တာမမျာ
 စုတ်လွန်းသည့်စိတ်ဖြင့် ခရစ်စက်လက် မျက်နှာတိုလက်ဖြင့် အုပ်
 တာနေလေတော့၏။ ဘုန်းမာန်ခက ထိပ်ထားကို ကြည့်လိုက်၏။
 အစိုးအလျှံတွေ ထွက်နေသောအကြည့် နေကဖွားသလို ပူလောင်

ပြင်းပြသော အဖျိုး၊ နှလုံးသားက နေဖို့တော်မှာ ပေါက်ဖွားအမြဲတေ ထာရှောလေသလားမသိ။ တရိုန်းဂိုနန်း အကြည့်ကို သူရင်မဆိုင်ရဲ သလို ...

ပင်လယ်ပြင်ကျယ်ဘက်ကို ရှောင်လွှဲလိုက်စဉ် မိုးကုပ်စက် ဝိုင်း တစ်ပြန့်တစ်ပြောမှာ နီရောင်သမ်းလာ၏။ ဝန်းကျင်မှာ လေထူ ပိုမိုငြိမ်သက်လာ၏။ မုန်တိုင်းရှိကြောင်း ရေဒီယိုက အသိပေးထား သော်လည်း ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်ဘက် ရွေ့လျားဖို့များနေ ကြောင်း ခန့်မှန်းထား၏။ ယခုဖြင့် လေစီးကြောင်း ရွေ့လျားရာ ဘုန်းမာန်ခေတ္တိရာဘက်ကို ဦးတည်လာနေလေပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်း ပင် ကောင်းကင်နီရာမှ ညိုမှောင်လာ၏။

“မုန်တိုင်းလာတော့မယ် ... အားလုံးသေသေချာချာ ကိုင်ထားကြပါ ... ကမ်းခြေရောက်အောင် အမြန်အရှိန်တင် မောင်းပြေးရလိမ့်မယ် ...”

မုန်တိုင်းဆို၍ စပိဘုတ်ပေါ်ပါလာသူတွေအားလုံး ထိတ် လန့်ကုန်၏။ အတွေ့အကြုံရှိထားပြီးသော ဘုန်းမာန်ခေတ္တိ အကြောင်းမဟုတ်။

“ခင်ဗျားတို့ စပိဘုတ်များ မတော်တဆ တိမ်းမှောက် သွားရင် ... ရေကူးတတ်ကြတယ် မဟုတ်လား ...”

ဘယ်သူမှ မတတ်ကြ၊ မျက်နှာငယ်လေးတွေနှင့် ခေါင်ခါ လက်ခါ ပြကုန်ကြ၏။ ဘုန်းမာန်ခေတ္တိ ...

“အဲဒါမှ ဒုက္ခပဲ ... ဒီအချိန်မှာ ခင်ဗျားတို့ တခြား ဘာ ပညာတွေ ဘယ်လောက်ပေါက်မြောက်အောင် တတ်ချင် တတ်နေပါစေ ... အလကားပဲ ... ဒီအချိန်မှာ အဓိကတတ် ရမဲ့ပညာက ရေကူးတတ်ရမဲ့ ပညာပဲ ... ဒီမုန်တိုင်းကို ဒီ စပိဘုတ်စက်အားနဲ့ လွတ်မြောက်ဖို့ သိပ်မလွယ်ဘူး ...”

ဒေါက်တာက ...

“အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ...”

“အသက်ကယ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားပေါ့ ...”

“အသက်ကယ်ဝတ်စုံက တစ်စုံပဲရှိတော့တယ် ...”

“အဲဒါဆို ... ထိပ်ထားဝတ်ထားလိုက် ...”

ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ မျက်နှာ ရဲ့ ချညှိုးရောင်နှမ်းလျှ ဘွားပုံမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်သွား၏။ ပညာတွေအများကြီးတတ် အောင် သင်လာခဲ့ပြီးပြီ။ ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ စည်းစိမ်တွေကို ဝါး ဆိုင်ပြီးပြီ။ ဒီလို အခြေကျနေမှ ပင်လယ်မှာ ရေနစ်သေရမှာ မှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားအတွက် အကြီးအား ယူကျုံးမရစရာ အဖြစ်ကြီးဖြစ်နေ၏။

ဆရာဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေ၍လည်း အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ဦးစားမပေးဘဲ အသက်ကယ်ဝတ်စုံကို အတင်း လှစတ်လို့ မသင့်တော်ပြန်။ ငြိမ်ခံပြီး နေပြန်လျှင်လည်း သေမင်း နှင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။

မုန်တိုင်းလွတ်အောင် မောင်းပြေးသော်လည်း နောက်ပိုင်း မှ သွေးပျက်ချောက်ချားစရာ တော်လှံသလို အော်မြည်သံကြီးနှင့် ဆယ့်ငါးပေ၊ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိမည့် လှိုင်းလုံးကြီးများက မို့မောက် ရုန်းကြွပြီး အတင်းလိုက်လာနေပေပြီ။ ကောင်းကင်မှ မိုးသက်လေ ပြင်းကျပြီး မိုးပေါက်ကြီးတွေ တဝေါင်ရွာချလာပြန်၏။ လျှပ်တွေ လက်ပြတ်၊ မိုးထစ်ချွန်းပစ်ခတ်သံတွေ ဆူညံပြီး ရေညွှန်ကုန်၏။ အစောပိုင်းက သာယာလှစသော အခြေအနေနှင့် ဘာမှမသက်ဆိုင် အောင် ပြောင်းလဲသွားသည့် ပင်လယ်ရဲ့မာယာကို ကြိုဖူးသူတွေ သာ နားလည်ကြပေလိမ့်မည်။

မိုးသံ၊ လေသံ၊ တော်ထုံမြည်ဟီးသံက စပိဘုတ်ပေါ်ပါလာ

၂ သွေးပျက်ချောက်ချားပြီး အော်ဟစ်အကူအညီတောင်း တတာမျိုး အထိတ်ကလန့် ငိုကြွေးဟစ်အော်တာမျိုး

အောင် ဖမ်းစားပါလေတော့သည်။

ရူးသွေးတန်းဖြစ်နေကြစဉ် ဒေါက်တာ

၈၇
မျိုးဘုရား
၈ လှုပ်ခါများက
၈၈

အောင်လှိုင်ဘွားလည်း သေရမှာ ကြောက်သောလူသားပီပီ အနီး မှာရှိနေသော ထိပ်ထားရဲ့ အသက်ကယ်အင်္ကျီကို အတင်းဆွဲဖြတ် တော့၏။ ကျန်လူများမှာ နီးရာတန်းကို မြဲမြံစွာ ဆုပ်ကိုင်ပြီး သွေး ကြောင်မသွားစေရန် ပြင်ပမြှုပ်ကွင်းတွေကိုမကြည့်ဘဲ အတင်းခေါင်း ငုံ့နေကြချိန်ဖြစ်၏။ ဘုန်းမာန်မှာ စပိဘုတ်မောင်းနေရင်း နောက်မှ အော်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ...

ထိပ်ထားဝတ်ဆင်ထားသည့် အသက်ကယ်အင်္ကျီမှာ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ ဝတ်ဆင်နေလျက်သား တွေ့လိုက်ရ၏။ ထိပ်ထားလည်း မိန်းမသားပီပီ ကြောက်လန့်တုန် လှုပ်စိတ်ဖြင့် ...

“ဘုန်းမာန် ... ဘုန်းမာန် ... ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး

ဒီမှာ အတင်းလှူယူသွားပြီ ... ကိုယ်ဖော့အင်္ကျီကို ...”

ဟု ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လှမ်းပြောနေ၏။ မိုးသံ လေသံကြားမို့ မသံမကွဲကြားရ၏။ ဘုန်းမာန်က စပိဘုတ်ကို ထွန်း တွေ့နှင့် ဝင်အောင်းမှာစိုး၍ ပုံထိန်းကိုင်နေရာမှ ကမ်းခြေဆီ ဦးလှည့် ဆေးထားလိုက်ပြီး ထိပ်ထားဆီ အမြန်ချောက်အောင် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလိုက်ရ၏။ ထိပ်ထားလက်ကို ဆုပ်ကိုင်ဆွဲပြီး ...

“ဘာမှ မကြောက်နဲ့ ထိပ်ထား ... ကိုယ့်လက်ထဲမှာ

အလိုက်သင့်လေးနေ ... ကိုယ် မင်းကို ရေမနစ်အောင် ဆယ်ပြီး ကူးနိုင်တယ် ... မျက်စိမှိတ်ထား နောက်က ရေ လှိုင်းလုံးကြီး ကိုယ်တို့မော်တော်ဘုတ်ကို ဖုံးအုပ်တော့မယ် သတိထား လက်ကို ဆုပ်ထား ... မလွတ်နဲ့ ဆုပ်ထား ... ဘုရားကို အာရုံပြု ... ”

“အုံး ... ဝုန်း ... ဝေါ ... ဝေါ ... ”

ရေလှိုင်းကြီးဖုံးအုပ်ခံရ၍ စပိဘုတ်မှောက်ပြီး လူတွေ မြောက်စဉ်ကာ ရေလှိုင်းထဲ လွင့်ကျကုန်၏။ လက်ချင်းမြဲမြဲဆုပ်ကိုင် ပြီး ကိုယ်ခန္ဓာချင်း ပူးကပ်ထားလိုက်သောကြောင့် ရေထဲကို ဘုန်း မာန်ခနှင့် ထိပ်ထားတို့ အတူပူးတွဲလွင့်ကျကာ နစ်မြုပ်သွားကုန်ကြ ၏။ လူချင်းကွဲမထွက်သွားအောင် ထိပ်ထားကို ဘုန်းမာန်ခ တင်း တင်းဖက်ပေ့ထားလိုက်ရ၏။ ရေထဲမြှုပ်ပြီး ရေမြုန်းကာ လူးလွန် ရုန်းထိုးနေသော ထိပ်ထားကို အသာခွာပြီး ရေပေါ်ကို အလိုက်သင့် ဆွဲခေါ်ပြန်ယက်တင်ရတော့၏။ ရေပေါ်ခဏပေါ်နေစဉ်မှာပင် ထိပ်ထားကို အသက်ဝအောင်ရှူစေပြီး ပြန်မမြုပ်သွားစေရန် ခြေ ကိုအားထည့်ယက်လှုပ်ထားရ၏။

အသက်ကယ်အင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားကြသူတွေ ရေလှိုင်းထဲ မြုပ်ချည်တစ်ခါ ပေါ်ချည်တစ်လှည့် ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ အင်္ကျီရေဖော့

တွေ ခံနေသောကြောင့် ရေအောက်တို စုန်းစုန်းမြုပ်သွားခြင်းပင် ဘုန်းမာန်ခအဖို့မှာ မလွယ်။ ထိပ်ထားကိုဆွဲပြီး နစ်ထောက်စာ ရေ ပေါ်ပေါ်နေစေရန် အားစိုက် ခြေယက်ခတ်ပြီး အနီးရှိ ကျွန်းကျွန်း မြင့်ဆီရောက်အောင် မျောဆွဲခေါ်ငင်ကူးခတ်နေရတော့၏။ ကမ်း ခြေကို ရှိသမျှ အားအင်နှင့် ကူးခတ်ရင်းဖြင့် ရတနာဝသုံးပါးကို အာရုံ ပြုလိုက်ရာ ရေလှိုင်းတွေ တွန်းပုတ်မှုနှင့် ကမ်းခြေကို အမြန်ဆိုက် ရောက်လာရတော့၏။ ရေလှိုင်းတွေ တွန်းပုတ်မှုကြောင့် ဆွဲတိုနှင့် လူကြီးနှစ်ယောက်လည်း ကျွန်းကျွန်းမြင့်ကမ်းခြေကို မျောတင်လာ ကြကုန်၏။ ရေမြုန်းနေသော စံထိပ်ထားကို ဘုန်းမာန်ခ အမြန်ပြုစု ပေးလိုက်၍ စံထိပ်ထား ရေတွေပြန်အန်ပြီး သတ်ပြန်ရလာ၏။ မုန် တိုင်းစံသွားသောအခါမှ ကျွန်းကျွန်းမြင့်ကမ်းခြေမှာ လူငါးယောက် သောင်တင်နေ၏။ စပိဘုတ်မှာ မှောက်ပြီး ရေအောက်နစ်သွားပြီး ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားကို မတွေ့ရတော့၍ ဘုန်းမာန်ခ စိတ်ပူ ပြီး လိုက်ရှာသောအခါ ခပ်လှမ်းလှမ်းကျောက်ဆောင်ကြားမှာ ညှပ် တင်နေတာ တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်အေးသွားရ၏။ မုန်တိုင်းစံသည်နှင့် ဟိုတယ်မှ လွတ်လိုက်သော ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့တွေ့ရကတော့ လာ တာ မော်တော်ဖြင့် တင်ဆောင်ပြီး ပြန်လည်ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ကြ ၏။ ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွားမှာ သူလုပ်မိမှားသော လုပ်ရပ်

လရောင်ချို

အတွယ် စံထိပ်ထားကို ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲ၊ ဖျက်နှာစာစိစက်လှူပြီး
ဟိုတယ်မှာပင် အဝတ်အစားလဲ၊ ကွသင့်ငွေရှင်းကာ သူခေါ်ဆောင်
လာသော လှူကြီးနှစ်ယောက်နှင့် ကားပေါ်တက်ကာ မောင်းထွက်
သွား၏။ စံထိပ်ထားနှင့် ဘုန်းမာန်ခကို ရင်မဆိုင်ရဲသော်လည်း ဆွီ
တီကို ဒေါက်တာအောင်လှိုင်ဘွား မှာကြားသွားသော စကားမှာ...

စံထိပ်ထားနှင့် လက်ထပ်မည့် မင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်သိမ်းပေး
လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း စံထိပ်ထားနှင့် ထိုက်တန်သင့်လျော်သောသူ
မှာ ဘုန်းမာန်ခသာဖြစ်ကြောင်းတွေ့ပင်။

ဘုန်းမာန်ခက စံထိပ်ထားတို့ကို ဟိုတယ်မန်နေဂျာလက်
အပ်ပြီးသည်နှင့် စပ်ဘုတ်ပြဆယ်ဖို့ စုစွဲထားသော အဖွဲ့နှင့် လှုပ်ရှား
ပြင်ဆင်ရတော့၏။

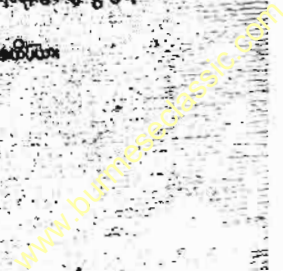
ရေငုပ်ကိရိယာတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်ကောင်းနေဆဲမှာပင် စံ
ထိပ်ထားနှင့် ဆွီတီတို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ရောက်လာကြ၏။ စံထိပ်
ထားက ဘုန်းမာန်ခကို လေးနက်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ဘုန်းမာန်ခ
လက်ထဲကို စာတစ်စောင်ထိုးထည့်ကာ ဆွီတီနှင့် မြန်လည်ထွက်
ခွာသွား၏။ ကားသံတွေကြားရ၏။ ရန်ကုန်ကို ချက်ချင်းပြန်သွား
ကြခြင်းပင်။

ချစ်သူရဲပုံတူ

ဘုန်းမာန်ခက လက်ထဲမှစာကို မတ်ကြည့်လိုက်သော
အခါ...

ဘုန်းမာန်ခ...
စံထိပ်ထားကို မကြာခင်ကတည်း မိသားစုဝင်များက မှီရိုက်ခဲ့ပြီး
ရောနှောပြီး အေးချမ်းပျော်ရွှင်စွာ နားထောင်နေကြသော ဘုန်းမာန်ခ
လက်ထဲမှာ စံထိပ်ထား အောက်စီယံကပ်ပါး
ဘုန်းမာန်ခကထွက်ခဲ့ ကာမဆိုသော်လည်း နားထောင်ပါ။
အောက်ပြင်ပွားနှင့် ရန်ကုန်မှာပဲ ဝေးလှပေ၏
ဘုန်းမာန်ခ မြန်မာပြန်လွန် ပြန်လာပါ။
စာဖြင့်...
မင်္ဂလာ လက်ထပ်ရမည်ဆိုလျှင် ဘုန်းမာန်ခကို ခေါ်ကြည့်ပါ။
မင်္ဂလာပွဲမှာပင် ဒီစာနဲ့ သက်သေစာပေးပါရအောင်...

ရင်နှစ်ခြင်းစွာနားထောင်
စံထိပ်ထား

လရောင်ချို ၊

စာကို ပြန်ခေါက်လိုက်ပြီး ဘုန်းမာန်မပြုံးလိုက်မိ၏။ တစ်
ခါလိမ်ခံရခြင်းမှာ လိမ်သူ၏ အပြစ်သာဖြစ်ပြီး နှစ်ခါအလိမ်ခံရလျှင်
တော့ အလိမ်ခံရသူရဲ့ အပြစ်သာဖြစ်တယ်ဆိုသည့် စကားကို ကိုး
ကားတွေးမိလိုက်သောကြောင့် ပြုံးမိလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထဲမှ
စာကို မီးရှို့ပြာချလိုက်၏။ ပြာဖြစ်သွားသော စာလေးကိုကြည့်ရင်း
စာသက်သေဆိုတာကို ဒိုင်းခနဲ အမှတ်ရလိုက်သောအခါ သူ့ဘာသာ
ခေါင်းကို ဖြည်းလေးစွာ ခါယမ်းမိလိုက်၏။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ...

မနက်ဖြန် ခွင့်ရက်ရှည်ယူပြီး ရန်ကုန်ကို အမြန်ပြန်မည်ဟု
ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

END